

KOMMUNISTI

N° 12 (36)

Joulukuulla

1927

TOIMITUS:

K. Rovio Yrjö Sirola

V. Ojanen J. A. Komu

Lauri Letonmäki

SISÄLTÖ

XV Puoluekokous	577
Leniniläisen linjan puolesta talouspolitiikassa: Meidän päiviemme lakonrikkurit ja heidän vastateesinsä. Kirj. L. Maretski	579
„Lähtökohta“. Kirj. S. Goldenberg	585
Puolueen politiikka työväenkysymyksissä ja oppositioonin demagogia. Kirj. I. Kraval	589
„Mistä varat“. Kirj. V. Meshlauk	597
Trotskismi ja työväenkysymys. Kirj. P. Tomski	602
Puolueen taloudellisista tehtävistä maaseudulla (hevosestomun tomuuden ja kaluston puutteen likvidointi) Kirj. A. P. Smirnov	609
Kulakki ja oppositio	614
Tov. Sinovjevin nykyinen «historiallinen valhe» (jatkoa). Kirj. O. V. Kuusinen	615
Kommunistin sisältö v. 1927	1

K O M M U N I S T I

v. 1927

15 p. Joulukuuta

N° 12 (36)

XV Puoluekokous.

Lehteämme painokuntoon laitettaessa kokoontui Moskovaan puolueemme XV edustajakokous ja aloitti työnsä joulukuun 2 p:nä.

Epäilemättä tämän puoluekokouksen työllä ja päätöksillä tulee olemaan mitä suurin ja tärkein merkitys. Kokoon-tuuhan tämä kokous sellaisen kaksivuo-tiskauden jälkeen, jonka aikana on tapahtunut monia valtavia taisteluita, joukkoliikkeitä sellaisia kuin Englannin suurlakko, Kiinan tapaukset, kapinayri-tykset Indoneesiassa, Wienissä jne. Taistelu Neuvostoliittoa vastaan on tänä aikana kiristynyt ja kärjistynyt: Englanti katkaisi suhteensa Neuvostoliittoon, Voikovin murha, kotitarkastukset ja väkivaltaisuudet lähetystöissämme osoittavat kapitalistisen maailman kiihkeätä halua syödä meidät elävältä. Uuden sodan uhka on tänä aikana muodostunut reaaliseksi vaaraksi, jota vastaan on täytyntä taistella tositaolla.

Toisaalta kotimaassamme on sosialis-tinen rakennustyö edistynyt valtavien askelin kaikilla aloilla. Taloudessamme on suunnitelmallisuus voittanut yhä enemmän jalansijaa samalla kun talou-temme sosialistiset ainekset voimistu-vat kapitalististen aineiden kustannuk-sella. Volhovan ym. suurten yritysten valmistumisen jälkeen on ryhdytty rakentamaan Dnjeprin valtaisia tuotanto-laitoksia, Siperian-Turkestanin rataa, Volgan-Donin kanavaa ym. jättäjäyri-tyksiä, jotka lujittavat sosialistista ta-louttamme ja tekevät sen voittamatto-maksi. - Tänä aikana on myöskin työ-tätekevien aktiivisuus kasvanut sangen huomattavasti, taistelu byrokratismia, takapajuaisuutta, lukutaidottomuutta, e-pätaloudellisuutta, pimeyttä, huollotto-

muutta ym. vanhalta järjestelmältä pe-rintönä meille jääneitä puutteita ja e-päkohtia vastaan on voimaperäistynyt ja tuottanut yhä parempia tuloksia. Tämäkin taistelu on osoittanut, että val-taan noussut työväenluokka voi ei ai-noastaan tuhota kapitalismin ja raken-taa sosialismia, mutta myöskin joka-päiväisessä taistelussaan hävittää ka-pitalismin mädännäisyyden ja anarkian jätteet. Sanalla sanoen proletariaatin diktatuuri on lujittanut kaikkia ase-miaan ja seisoo nyt lujempuna kuin koskaan ennen. Ensimmäinen työväen valtio on edelleenkin luja linnoitus, ma-jakka, joka valaisee tietä koko maail-man työtätekeville.

Puolueen sisäisessä elämässä on tä-mä kausi ollut ennenkuulumaton ja puolueemme historiassa ennennäkemätön. XIV puoluekokouksessa Lenin-gradin entisten johtomiesten aloittama oppositiooni puolueen Keskuskomiteaa ja koko puoluetta vastaan johti ns. uuden oppositioonin menshevismien kannalle ja uusmenshevikien johtajien Sinovjevin ja Trotskin erottamiseen puolueesta. Kirjavien eri ryhmiin kuu-luvien aineiden periaatteeton blokki ei oikeastaan voinutkaan johtaa muuhun tulokseen yhtenäisessä, rautaisessa leniniläisessä puolueessa, jonka koko historia on ollut yhtämittaista taistelua horjuvia, epäselviä pikkuporvarillisia aineksia vastaan ja jossa taistelussa puolue on karaistunut, kouluuntunut, selvittänyt teorian ja käytännön vai-keimmatkin kysymykset ja muodostu-nut todella yhtenäiseksi, lujaksi, mää-rätietoiseksi, rautaiseksi, todellisuutta oikein ja kylmästi harkitsevaksi puo-lueeksi, jota on mahdoton enään työn-

tää leninismiin raiteilta jonkun muun, tässä tapauksessa trotskilaisuuden, raiteille. Tapausrikkaat vuodet koti- ja ulkomailla, rakennustyömme kokemukset, työväen valta ja laaja proletaarinen demokratia ja kritiikki ovat tehneet tehtävänsä: koko puolue ja laajat työtätekevät joukot ovat nähneet ja kokeneet leninismiin täydelleen pitävän paikkansa eivätkä halua leninismiin korvaamista uusmenshevismillä tai trotskilaisuudella.

On kuvaavaa, että puoluediskussion aikana, joka on ollut laajin kaikista tähänastisista, ei oppositiooni ole saanut sanottavaa kannatusta. Joulukuun 2 päivään mennessä KK teesejä käsiteltiin kaikkiaan 10,711 jatsheikan kokouksessa ja niissä äänesti KK:n kannan puolesta 724,066, sitä vastaan 4,120 ja pidättäytyi äänestyksestä 2,676 osanottajaa. Jos otaksutaan vastaanäänestäjien olleen oppositioonin kannalla, niin saadaan siitä 0,5 pros. kokouksiin osaaottaneista. Tosiaankin tämä on murhaavan mitätöntä sellaisen metelin ja porun jälkeen, jota oppositiooni on kaksi vuotta harjoittanut. Eikä voida kieltää, etteikö oppositiooni olisi yrittänyt kaikkia keinoja; päinvastoin se on käyttänyt kaikkia mahdollisia ja mahdottomia keinoja, eikä saanut yhtään ainoata edustajaa puoluekokoukseen. Voidaanko ajatella surkeampaa epäonnistumista?

Oppositioonin vimattu taistelu puoluetta vastaan herätti koko maailman porvaristossa ja sen sanomalehdistössä suuria toiveita. Taas odotettiin neuvostovallan luhistumista keskinäiseen sotaan ja odotettiin jännittyneenä XV puoluekokouksen kokoontumista.

Porarit ja porvariin apurit tulevat vielä kerran pettymään. Puolueemme on todella ehjä ja ehjempi kuin koskaan ennen. Se tulee jatkamaan työtään horjumatta ja järkkymättä vastoin oppositioonin, jos tämä ei taivu, mutta tämän puoluekokouksen jälkeen ei tule kysymykseen oppositioonin jatka-

minen puolueessamme. Olemme varmat, että puoluekokous tekee siitä jyrkän lopun. Ja on jo aikakin!

Näiden kahden vuoden aikana on puolueemme kasvanut sekä lukumäärältään että laadultaan. Bolshevistinen tietoisuus ja aktiivisuus ovat lisääntyneet. Puolue on saavuttanut suurten työtätekeväin joukkojen jakamattoman ja yksimielisen kannatuksen ja luottamuksen. Sitä osottaa juuri käynnissä oleva "kutsunta", joka on temmannut valtavat työläisjoukot eri osissa maata. Joulukuun 2 päivään mennessä oli jo 72,361 työläistä jättänyt hakemuksensa puolueeseen liittymisestä. Todennäköisesti liittymistä tulee jatkuamaan tällä vauhdilla vielä pitemmän ajan.

72,000 uutta työläisjäsentä ja 4,120 oppositioonin kannattajaa! Nämä kaksi numeroa kuvaavat salaman tavoin tilannetta puolueessamme. Miljoonapuolue, joka on samaa luuta ja lihaa kuin työväenluokkakin ja saa siitä uutta "verta" jatkaakseen joukkojen kannattamaa ja oikeana pitämää politiikkaa, ja pikkuinen ryhmä horjuvia, paniikin valtaamia, vaikeuksien pelästyttyämiä johtajia, joilla ei ole työtätekevien joukkojen keskuudessa juuri minkäänlaista kannatusta.

Puolueemme on ehjä, yhtenäinen ja terve sekä seisoo yhtenä miehenä koetellun johtonsa takana. Puolueen takana seisoo koko työväenluokka ja sen liittolaisena maamme talonpoikaisto. Tämä on takeena rakennustyömme menestyksestä. Puoluekokouksemme viitoittaa lähikauden tehtävät ja tekee lopun uusmenshevikkien fraksiotoinnasta. Kokouksen jälkeen voimme keskittää kaikki voimamme sosialistiseen rakennustyöhön ja viemme sen voittoon kaikesta huolimatta.

Yhdymme monilukuisiin puoluekokoukselle lausuttuihin tervehdyksiin ja olemme vakuutettuja kokouksen työn menestyksestä ja hedelmällisyydestä.

K. R o v i o.

Leniniläisen linjan puolesta talouspolitiikassa. ¹⁾

Meidän päiviemme lakonrikkurit ja heidän vastateesinsä.

Kirj. L. M a r e t s k i.

Edessämme ovat viisivuotissuunnitelmaa koskevat oppositioonin "vastateesit". Luonnollisesti ei oppositio olisi oma itsensä, ellei se tässä yhteydessä syyttäisi "KK:n opportunistista politiikkaa" tappioista Kiinassa, ellei se yrittäisi saattaa huonoon valoon XV puoluekokousta, ellei se tuhannennen kerran märehisi "rikastukaa"-sanaa ja ellei se kuvailisi sitä kuinka se muka on joutunut "ajojahdin" alaiseksi, kuinka sen asiakirjoja ei muka julaistane.

Oppositio tiettävästi kuitenkin, että sen asiakirjoja on julkaistu paljon suuremmassa määrässä kuin vastaisi sen ominaispaino puolueessa (0,7 %), ja tämä huolimatta oppositioonin neuvostovastaisista katuesiintymisistä, siitä huolimatta, että oppositioonin asiakirjat ovat järjestään laaditut julistusten muotoon puolueen vihollisille ja julaistaan heti lahtarien lehdissä. Toisaalta on selvää, miksi diskussio oppositioonin mielestä ei käy niinkuin pitäisi. Koska oppositioonin "menestys" on sille tappavaa (360,784 — 2,423 vastaan 16/XI), koska oppositioonin tappio on erityisen perinpohjainen proletaarisissa kerhoissa ja koska sellaisten jättäjäisten kuin "Krasnyi Putilovets" ja "Krasnyi Treugolnik" puoluekollektiivit ottavat heidät vastaan "pistimin".

Juuri tämän musertavan tappion takia kätkee oppositio "päättäveteen". Todellakin, oppositioonin vastateesien pitkiltä sarkkeilta on "huuhdotu pois" tärkeimmät, kaikkein terävimmät ja kaikkein häpeämättömimmät

menshevistiset syytökset, jotka oppositioonin on heittänyt puoluetta vastaan. Mihin on joutunut syytös "termidorista", että meillä on vastakoumouksellinen valta? Mihin ovat hävinneet "johdon bonapartiset edesottamiset" (Trotskin lausunto IKKI'n presidiumissa)? Missä KK:n jäseniin kohdistettu syytös fasismista? Mihin on kätketty teesi "NKP on kuristettu", tai kuten se oppositioonin katudjantien katukielellä kuuluu: "NKP on vankila"? Ei yhtäkään näistä likaisista syytöksistä ole yksikään oppositioonin jäsenistä tähän saakka ottanut takaisin! Kun ne nyt eivät esiinny oppositioonin teeseissä, niin ilmenee siitä oppositioonin kaksisuuntainen strategia.

Virallisissa vastateeseissä, jotka asetetaan kiirastuleen puolueen ja XV puoluekokouksen käsiteltäväksi, ei ole viisasta esittää koko oppositioonin menshevististä viisautta, — vaan viedään koko raska tykistö pahimmalle haisevine panoksineen kadulle, puolueen ulkopuolelle. Työläisbolševikkien edessä kierretään mahdollisuuden mukaan terävät nurkat ja esiinnyttään syyttäjäkärsineinä, mutta puolueettomalta kadulta lauotaan sitä ahkerammin menshevistisillä kartesseilla, — sellainen on oppositioonin vaatimaton "suunnitelma".

II. Teeseistä ja vastateeseistä; eräistä "arvostelu"-tavoista; kuinka "porvareilla kaikki on hyvin, mutta proletaareilla kaikki huonosti"; henkilökohtaisesta kulutuksesta, hinnoista ja "Manifestista"

Vaikka oppositio kuinka välttämättäkin selviä lausuntotapoja, jättäen "raskaimpien" johtopäätösten teon lukijain asiaksi, on kuitenkin jokaiselle,

¹⁾ Tässä julaistavat kirjoitukset ovat ilmestyneet Moskovan „Pravdan“ osastossa „Diskussionni listok“ ja on ne jonkun verran lyhennellen suomennettu.

joka tarkkaavaisesti lukee läpi oppositioonin vastateesit, selvää, että nämä teesit ovat olemukseltaan meidän päiviemme trotskistien lakonrikkuripoliitiikan taloudellista perustelua. Tarvitsee vain yleispiirtein verrata teesejä ja vastateesejä, väkuuttautuakseen siitä, että näin todella on.

KK:n teesit sisältävät perusedirektiivit kansantalouden 5-vuotissuunnitelman laatimista varten. Niissä on kehitetty puolueen talouspolitiikan periaatteellinen suunta tulevaa aikaa varten. Tämän periaatteellisen suunnan mukaisesti, jos puoluekokous suunnan hyväksyy, valmistetaan ja laaditaan Neuvostoliiton talouden kehityssuunnitelma viittä vuotta varten. KK:n teesit lähtevät määrättyistä "sosialistisen rakennustyön tuloksista ja tulevaisuuskäsitteistä", ottaen huomioon meidän taloudellisten kukkuloidemme erityisen yhteiskunnallisen ja luokkasisällön. Teesit antavat kaikissa taloussuunnitelman tärkeimmissä periaatteellisissa kysymyksissä määrättyjä, tarkoin määriteltyjä direktiivejä talousorganisaaneille (kehityksen vauhdista, suhteista maailmanmarkkinoihin, kaupunkiin ja maaseudun suhteista, teollistuttamisesta, raskaan ja keveän teollisuuden kehittämisestä, sijoitusten tehokkuudesta, hinnoista, luotosta, kansallistulojen jakamisesta, työttömyydestä ym., luokkataistelusta yksityispääomaa ja kulakkia vastaan, joukkojärjestöjen tehtävistä j.n.e.).

Kuonnollisesti voi näitä direktiiviteesejä vastaan väitellä, asiallisesti käsitellä niitä. Näin ei menettele trotskilainen oppositio. Vastateeseissään se yksinkertaisesti kiertää KK:n teesit, katsomatta tarpeelliseksi käsitellä niitä asiallisesti. Oppositio kunnioittaa KK:n teesejä ainoastaan tyyliä: "puoluekokoukselle esitettäviä hyviä toivomuksia", "valikoima epämääräisiä toivomuksia", "direktiiviteesien hajanaisuus ja epämääräisyys", useampikertainen syytös "demagogiasta" ym.

sangen "sisältörikkaita" syytöksiä. Yhtäkään KK:n teesien kohtaa ei oppositio ota kumotakseen — sillä ei ilmeisesti ole mitään asiallista sanottavaa!

Oppositio käsittelee sensijaan aivan toisia asioita. Se "tutkii" pitkin ja poikin nykyistä taloudellista tilaa (luonnollisesti todistaakseen, että se on perin huono). Se yrittää käsitellä konkreettista suunnitelmaa, jota muuten ei vielä ole KK:n teesien mukaan laadittukaan.

Se "arvostelee" julmasti eri ehdotuksista otettuja väitteitä. Jos jotkut suunnitelmalaskelmat ja ohjeet näyttävät siitä "suurennetuilta", jos joku numero on suuri, niin oppositio selittää, että "virallinen optimismi on vihollisen avustamista". Jos taas joku numero on siitä "riittämätön", alhainen, niin alentaa oppositio sen "saivarenylkemiseksi". Jos on vähän, niin se on paha, jos on paljon, niin sekin on paha. Sellaisia arvostelijoita ei ylipäänsä voi ollenkaan tyydyttää.

Asian ydin ei ole kuitenkaan näissä käänneissä, olemattoman suunnitelman arvostelussa ja kaikenlaisissa moitteissa. Oppositioonin "vastateesien" poliittinen sisältö, niiden "perusvika", — eikä vain teesien, vaan kaikkien oppositioonin esiintymisten ja trotskilaisen puolueen aseman perusvika on siinä, että ne ovat kokonaan suunnatut lakonrikkuriuden ideologian perusteluun:

"Porvaristolla on — — kaikki oivallisesti, meillä kaikki huonosti. Kapitalisteilla on kaikki valmistettu ihmeen hyvin, työläisillä on kaikki huonosti." (Lenin).

Tämän Leninin paljastaman ja pilkkaaman lakonrikkurien "kirkuvan pessimismin" siirtävät nämä Lokakuun edellisissä olosuhteista vuoden 1927 oloihin. Silloin esiintyivät he proletaarisen kapinan lakonrikkureina. Nyt esiintyvät Lokakuun "juhlijat" sosialistisen rakennustyön lakonrikkureina. Nytkin on perusaiheena: "porvaristolla

on kaikki oivallisesti, työläisillä kaikki huonosti — se on perusaiheena heidän esiintymisissään: teeseissä, puheissa, kerhoissa ja kadulla.

Katsokaahan kuinka nappulat ovat asetetut oppositioonin shakkipöydällä: kansainvälisen porvariston asiat ovat hyvin, Neuvostoliiton asiat huonosti; Yhdysvalloissa tuotettiin v. 1923 niin ja niin monta kertaa enemmän kuin Neuvostoliitossa tuotetaan 1931; nepmani ja kulakki hyökkäävät, työläiset perääntyvät; "nepmanin rupla" puristaa "proletaarin kopeekkaa"; "ei-proletaaristen luokkien paine kasvaa", ja proletariaatin diktatuurin johto toteuttaa "suunnattomien katastroofien" politiikkaa; vahvistuvat "kulakkiainekset, liitossa kapitalistisen täydennyksensä kanssa kaupungissa, rikkovat neuvostovallan taloudellisia suunnitelmia". Nepmanilla, kulakilla ja byrokraatilla on menestystä, proletariaatilla — pelkkiä miinuksia, "häviöitä" kansainvälisessä ja sisäpolitiikassa ja kaikkialla, "markkinoilla, koulussa ja teatterissa". Manifestikin on vain "juhla-yllätyks", "punainen muna". No on tosiaan syytä jättää rintama, kun aseman arviointi on tuollainen!

Katsokaahan toisaalta missä määrässä ja missä muodossa tunnustetaan proletaarisen valtion saavutukset. 99,9 prosenttia oppositioonin "vastateeseistä" "tödistele", että nepmanilla, kulakilla ja porvarilla on kaikki hyvin, 0,1 prosenttia, että työväellä on huonosti asiat. Vastenmielisesti tunnustetaan "saavutukset". Mutta missä muodossa? Se tulee läpi hampaiden. Esim.:

"Tuloksena on meillä kymmenvuotiskauden lopussa ei ainoastaan saavutuksia (ikäänkuin olisi ihmisiä, joiden mielestä meillä on ainoastaan saavutuksia. L. M.), kuten valtion teollisuuden tuotannon keskeytymätön nousu, pääomasijoitusten ja uuden rakennustyön lisääntyminen, tavaravaihdon laajentuminen kaupungin ja maaseu-

dun välillä rinnan osuuskuntien ja valtionkaupan absoluuttisen ja suhteellisen kasvun kanssa, — mutta rinnan tämän kanssa on havaittavissa sosialistiluonteisten vaikeuksien ilmeistä kasvua."

Ja tämä on ainoa paikka missä puhutaan saavutuksista, eikä siitäkään selviä, mikä on yleistulos — plus vai minus. — Tai tällainen sanakäänne.

". . . Viime vuosina hallitsee yksityispääoma huomattavasti enemmän kuin viidettä osaa koko teollisesta kauppavaihdosta. Tähän saakka saa joukkokuluttaja yli 50 pros.(?) tarpeellisista tuotteista yksityiskauppiain käsistä". (Mutta mikä on kehityksen suunta? Siitä, että yksityiskauppias joutuu vuodesta vuoteen yhä enemmän karkoitetuksi tavaravaihdosta, ei saakaan).

"Yksityispääoman osuus on huomattava vielä teollisuudessakin. Jos se onkin viime aikoina alentunut suhteellisesti, niin on se kasvanut absoluuttisesti". Pääpaino on tässäkin, kuten näemme, absoluuttisella kasvulla ("kaikki huonosti"), eikä suhteellisella vähentymisellä, vaikka jokainen käsittää, että suhteellisilla suuruuksilla, jotka ilmaisevat voimasuhteita, on tässä tapauksessa suurempi merkitys.

Oppositioonin periaatteettomuus esiintyy erityisen selvästi kysymyksissä henkilökohtaisesta kulutuksesta ja pääoman rakentamisesta. Siinä esiintyy monimutkaista demagogiaa. Kulutus henkeä kohti on nähkääs tuskin nousut "tsaarinaikaiselle" tasolle. (Tässäkin tyypillinen tempu: ei ole oikein suoralta kädeltä verrata entisiä kulutusnormeja, jotka sisältävät omistavien luokkien suunnattoman kulutuksen, nykyisiin kulutusnormeihin). Yhdysvalloissa, — merkitsee oppositioini huutomerkkien kanssa, — tuotettiin v. 1923 sähkövoimaa 7 kertaa enemmän henkeä kohti kuin meillä tullaan tuottamaan 1931. Tämä suurenmoinen "uutuus" on myöskin suunnattu KK:ta

vastaan, vaikka oppositiooni ei varmaankaan voi ilmaista sellaista salaisuutta, miten meillä v. 1931 voitaisiin tuottaa 7 kertaa enemmän kuin Amerikassa, ja vaikka Trotski v. 1925, jolloin me käytimme sähköä puolta vähemmän, kuuli "kasvavan sosialismin musiikkia".

Kutkuttaen kuluttajapsykologiaa, rehentelee oppositiooni edelleenkin patentoidulla "yliteollistuttamisellaan". Kas se puolustaa kaikkein suurimpia sijoituksia kiinteään pääomaan. Se kannattaa suurinta kulutusta ja suurinta pääoman kasaamista. KK:n direktiiviteeseissä on tämäkin kysymys ratkaistu: "parhaan mahdollisen" (optimum) linjan mukaan kehitettävä raskasta ja kevyttä teollisuutta, niin että sekä kasvavan teollistuttamisen että työläis-talonpoikaisjoukkojen kasvavan kulutuksen edut tulisivat turvatuiksi. "Vastateeseissä" ei, "mukavaa" ja periaatteetonta demagogiaa lukuunottamatta, ole sanottu mitään näistä kahdesta suunnasta (tuotannosta ja kulutuksesta). Oppositiooni kannattaa kaikessa maximia (suurinta määrää): se kannattaa sekä maximikulutusta että maximikasaamista, sitä ja tätä.

Kuinka vääriin on käyttää henkilökohtaista kulutusta sosialistisen rakennustyön saavutusten kriteeriona, käy selville, jos ottaa tämän kysymyksen yhteydessä ulkomaankaupan monopoolin kanssa. Jos käsittää kulutuksen oppositioonin tavoin, niin yksinkertaisinta on hyljätä ulkomaankaupan monopooli, silloin kulutusnormit hetkeksi nousevat (sillä tuloksella, että maamme joutuu imperialistien riistettäväksi). Siis mitä innokkaammin oppositiooni huutaa "alhaisista kulutusnormeista", sitä enemmän se vahvistaa kulakkien pyrkimystä hävittää ulkomaankaupan monopooli. Tämän ohella on oppositioonilla otsaa syyttää "puoluejohtoa" tämän monopoolin likvidoimisaikeista.

KK:n teeseissä ja useissa muissa puolueen virallisissa asiakirjoissa on

käsitelty ja arvosteltu oppositioonin hintojenkorotuspolitiikkaa, josta se piti kiinni KK:n viime helmikuun täysistuntoon saakka, jolloin oppositiooni "asestautui uudelleen". Mutta tästä politiikasta, jonka mukaan maaseutua — "siirtomaata" on "riistettävä" ja "pumpattava" siitä varoja rajattomasti, ja joka vahvistaisi proletariaatin luokkavihollisia ja kärjistäisi työttömyyttä, ei oppositiooni ole kertakaan, ei missään asiakirjassa luopunut. Päinvastoin on oppositiooni näitä virheitä systemaattisesti salaillut ja peitellyt. Läven hintojenkorotuspolitiikan salakuljetusta varten on oppositiooni säilyttänyt "vastateeseissäänkin" (kts. kohta hintapolitiikan "individualisomisesta").

Manifestikysymyksessä hämääntyi oppositiooni erityisen pahasti. On muistutettava sitä, että oppositiooni **äänesti manifestia vastaan**. Jevdokimov äänesti sitä vastaan, koska siinä ei puhuttu — Kiinan tapahtumista. Sinovjev, koska se oli riittämätön (miksi siten vastaan?) Trotski äänesti vastaan, koska muka manifesti oli vain "manööveri", johon hän ei tahtonut osallistua, ilmeisesti pitäen toisenlaisia "manöövereja" parempina. Nyt jälkeinpäin selittää oppositiooni, ettei se voi hyväksyä manifestin 7-tunnin työpäivää koskevaa kohtaa, koska siinä "ei ole sanottu mitään määrättyä, selvää, kategorista". Epäselvä näkyy se olevan siksi, että siirtymisen tulee tapahtua "viimeistään vuoden kuluttua". (Samalla jää yhä vieläkin todella epäselväksi, mikä on oppositioonin kanta tässä kysymyksessä).

Oppositiooni ei luonnollisesti voi oikaista kieroilujaan 7-tunnin kysymyksessä, sillä tov. Buharinin viittauksella, että jos porvarillis-menshevistiset puolueet olisivat legalisoidut meillä, niin ne demagoogisessa tarkoituksessa vaativat 7-tuntisen työpäivän toteuttamista heti. Tämä vaatimus olisi todellakin vuosi sitten ollut vastavallanku-

mouksellinen manööveri. Mutta jos Neuvostoliiton proletariaatti Lokakuun yhdenkymmenen vuotena ryhtyy siirtymään 7-tuntiseen työpäivään, on se **suuri vallankumouksellinen saavutus.**

Huonot ovat todellakin oppositioonin asiat, jos se on menettänyt kyvyn erottaa tuollaisia asioita ja yhdessä kansainvälisen porvariston ja II Internationalen kanssa kalisuttaa hampaitaan tätä proletariaatin diktatuurin suurta kymmenvuotissaavutusta vastaan ("manööveri", "hienoa politiikkaa" — Trotski; "punainen muna" — vastateesit; "työläisten pettämistä" — Vorwärts; "vaivaisia harhaluuloja" ja "tyhjiä lupauksia" — "Times" ja "Temps").

III. Olemmeko heikontuneet vai voimistuneet? Kapitalismiin, vaiko sosialismiin? Oppositiooni vallassa. "Tärkeimmät johtopäätökset"

Syyttäen KK:n teesejä "epämääräisyydestä", kiertävät "vastateesit" järjestelmällisesti suoraa vastausta proletarisen vallankumouksen peruskysymykseen: onko proletariaatin diktatuuri näinä kymmenenä vuotena ja viime vuosina vahvistunut, vaiko heikontunut? 99 pros. "vastateeseistä" todistelee ainakin sitä, että me olemme heikontuneet. "Jos kulakin, nepmanin ja byrokraatin voimat" "suhteellisesti heikkenevät", ja proletariaatin voimat kasvavat, niin miksi sitten piti muuttaa kurssia, s.o. antaa uusi tunnuslause — puristaa porvarillisia kerroksia, vieläpä voimakkaasti puristaa? Eiköhän asia ole päinvastoin?" ("Vastateesit").

Tämä "ihmeteltävä" kysymys todistaa oppositioonin ajatusten joutuneen umpikujaan. Puolue katsoo voimakkaan taloudellisen luokkahyökkäyksen kulakki-nepmaniblokkia vastaan mahdolliseksi ja välttämättömäksi proletariaatin diktatuurin kasvaneiden voimien perusteella, koska nopeammin nousseella sosialistisella taloudella on kaikki edellytykset menestyä ja voittaa. Me

hyökkäämme ja meidän on hyökättävä, koska olemme voimistuneet.

Trotskilaiset käsittävät tämän hyökkäyksen ainoastaan kuumeisena liikkeenä proletariaatin diktatuurin ruoskijoita vastaan, lisääntyvän heikontumisen pohjalla tapahtuvana hyökkäyseikkailuna. Sitä, että menestykseensä sosialismin rakentamisessa luottava proletariaatti voi ja on velvollinen voimiansa lisääntymisen johdosta voimistuttamaan hyökkäystä, sitä eivät trotskistit voi käsittää.

Peruserimielisyys trotskistien ja puolueen välillä, trotskistien peruskäsitys onkin juuri siinä, että ajatellen ja kehittämällä loppuun trotskistien käsityksen meidän vallankumouksestamme ja luokkasuhteista maassamme, me emme voikaan olla järjestelmällisesti heikontumatta, meidän on välttämättä "painuttava", kehityttävä kapitalismiin, eikä sosialismiin. Sosialismia ei voida rakentaa "ilman länsi-euroopalaisen proletariaatin valtiovaltaista apua"; koko meidän kehityksemme kulkee kapitalismia kohti; tästä johtuu — vain ajan kysymys — NKP:n ja neuvostovallan välttämätön kehitys "termidoriin"; tästä johtuu, että "turmio" ja "katastroofi" sisältyvät Lokakuun vallankumouksen luonteeseen — siinä trotskilaisuuden johtopäätösten kohtalokas loogilinen ketju. Ja pakenevat kuin rotat vajoavasta laivasta, perustellen samalla kunnianton lakonrikkuriutensa.

Trotski-Ustrjalovin teorian mukaan on "turmio" välttämätön siitä riippumatta, kuka on vallassa. Vaikkapa itse oppositiooni olisi vallassa, niin se (oppositiooni) välttämättömästi "rämettyisi" ja — piru vie! — ajautuisi "termidoriin". Sinovjev voisi korkeintaan joka vuosi "rehellisesti" ilmoittaa Kominternille missä määrin NKP on joutunut "kulakkien valtaan"! Tov. Kamenjev perääntyisi nepin raiteilla, — sillä neppihän on ainoastaan perääntymistä! "Perusteellinen" tov. Smilga piirustaisi "dynaamisia käyriä"

meidän teknillis-taloudellisesta takapajuisuudestamme johtuvasta turmiostamme! Itse Trotskille jäisi jäljelle vain mahtavasti ajautua puolueen kanssa "termidoriin" ja johtaa "luisumisprosessia" yleensä.

Onneksi on vain trotskilainen uni vaarallinen. Proletaarisen vallankumouksen voimat ovat riittävän vahvat viedäkseen voittoon kokonaan toisen kehityssuunnan. Todellisuudessa me voimistumme, kuljemme eteenpäin, eikä taaksepäin ja yleispiirtein katsoen lujitamme sosialismin asemaa. Me rakennamme voitollisesti sosialismia kaikista vastuksista ja entisten "johtajien" luopumisesta huolimatta. Bolshelistisen puolueen suunta on ja pysyy sosialistisen politiikan suuntana kaikesta parjauksesta huolimatta.

Oppositiioini yrittää peittää päänsä hiekkaan ja "lieventää" esiintymistään KK:n lokakuun täysistunnossa.

"Oppositiioini ei ole koskaan eikä missään puhunut, että KK muka olisi päättänyt kumota ulkomaankaupan monopoolin, tunnustaa kaikki vanhat velat y.m." jos tätä on tapahtunut, niin vain "eri virastojen kanslioissa ja toimihenkilöiden ahtaamissa piireissä". ("Vastateesit").

Lieneeköhän asia aivan näin. Oppositiivisuuden "pyhimmässä", "suuressa" platformussa sanotaan otsakkeen "Tärkeimmät johtopäätökset" alla:

"Johtavan enemmistön piireissä on englantilais-venäläisten suhteiden katkeamisen ja muiden kansainvälisten ja sisäisten vaikeuksien johdosta syntymässä seuraavantapainen suunnitelma: 1) tunnustaa velat; 2) suuremmassa tai vähemmässä mitassa likvidoida ulkomaankaupan monopooli; 3) jättää Kiina, s.o. "väliaikaisesti" kieltäytyä Kiinan vallankumouksen kannattamisesta ja yleensä kansallis-vallankumouksellisten liikkeiden kannattamisesta; 4) sisäpolitiikassa "manööveri" oikealle, s.o. vielä jonkun verran laajen-

taa neppiä. Tällä hinnalla toivotaan voitavan hävittää sodanvaara, parantaa Neuvostoliiton kansainvälistä asemaa ja poistaa (tai heikontaa) sisäisiä vaikeuksia. Koko tämä "suunnitelma" rakentuu sille pohjalle, että kapitalismin vakiintuminen on taattu kymmeniksi vuosiksi.

Todellisuudessa tämä tulisi nykyisissä olosuhteissa merkitsemään, ei "manööveriä", vaan neuvostovallan täydellistä antautumista; "poliittisen nepin" kautta, "neoneppiin" ja "takaisin kapitalismiin".

Tuo "ei missään puhunut" esiintyy siis platformun "tärkeimmissä johtopäätöksissä". "Vastateeseissä" puhutaan "ahtaista piireistä", mutta platformussa "johtavasta enemmistöstä". Lisäksi "jättää Kiina", tunnustaa "vanhat velat" ja suorittaa "manööveri oikealle". (Manifesti, 7-tuntinen päivä ja hyökkäys yksityispääomaa vastaan — tämäkö manööveri "oikealle"?) Tätä ilmeisesti eivät usko itse laatijatkaan, ja tarvittiin tämä ainoastaan KK:n mustaamiseksi millä hinnalla hyvänsä. Työläis-bolsheviikit tuskin uskovat, että johto "synnyttää" suunnitelmaa "neuvostovallan antautumisesta".

IV. "Katastroofeista", "tappavista tuloksista" ja "kolmannesta voimasta"

Viisivuotissuunnitelman, jota ei ole vielä lopullisesti laadittu eikä vahvistettu missään asteessa, julistaa oppositiioini etukäteen "suunnattomien" katastroofien ja järkytysten suunnitelmaksi". Se johtaa jo etukäteen "tappaviin tuloksiin". Kun Sinovjev ja Kamenjev v. 1917 olivat lakonrikkureina, niin he kiljuivat "katastroofista". Kun Trotski v. 1923 lähti "pelastamaan puoluetta", niin hän julisti, että maa menee "perikatoa" kohti. Uusi oppositiioini huutaa kulakin iskujen tuovan "turmion" ja on jatkanut tätä kuukaudesta kuukauteen. Nytkin trotskilainen oppositiioini peittää pakonsa vallankumouksesta hysteerisillä "kata-

stroofihuudoilla. Ja se luulee, että tuollainen vanha tavara vaikuttaisi työläisiin!

"Vastateesien" laatijat yrittävät turhaan "ristiä silmänsä" "kolmatta voimaa" vastaan, jonka syleilyyn se yhä lujemmin joutuu. Jopa se esittää asian niinkinpäin, että "kolmas voima" pelkää oppositioonina. Tosiasioita, todisteita ei oppositiooni luonnollisesti voi esittää, sillä riittävän selvät vastaukset ovat olemassa kysymyksiin:

Kuka on tyytyväinen oppositioonin yritykseen järjestää vastamielenosoitus marraskuun 7 p:nä, ja kuka on tyytymätön sen epäonnistumisen johdosta?

Ketä ylistävät nyt "Vorwärts" ja "Sosialistisches Vestnik"?

Kenen puheita painattaa nykyään sanasta sanaan "Posledniye Novosti"?

Kenen mielipiteet manifestista ovat samanlaiset kuin oppositiooninkin?

Vastaukset näihin ja moniin muihin kysymyksiin ovat selvät, ja miksi eivät kapitalistiset ainekset olisi tyytyväisiä oppositioonin? Sehän horjuttaa proletariaatin diktatuurin tukipylväitä. Hehän, porarit, jo kauan sitten ovat puhuneet "katastroofista". Oppositiooni myös. Hehän ovat aina "näuraneet" mahdollisuudelle rakentaa sosialismia

meidän maassamme. Oppositiooni myöskin.

Erimielisyydet puolueen ja oppositioonin välillä ovat saavuttaneet huipunsa. "Mahdoton" toteutuu silmiemme edessä. Jokus on moni muikin asia näyttänyt mahdollottomalta. Joskus näytti siltä, että helpompi on kameelin mennä neulansilmän läpi, kuin Sinovjevin joutua trotskilais-mensheviikkien syliin. Oppositioonin lahkokunta siirtyy nyt Trotskin johdolla kiireesti NKP:n ja proletariaatin diktatuurin vastustajien leiriin. Muka taistellakseen ustrjalovilaisuutta vastaan järjestivät oppositioonin johtajat toisen puolueen ja kieltäytyivät hajoittamasta sitä. Muka taistellakseen Purcellia y. m. vastaan, joutuivat he istumaan samaan riviin abramovitsien kanssa. Leninin "neuvoille" kumartaen, alkoivat he maanalaisen työn proletariaatin diktatuurin maassa. Toitottaen "manööveristä oikealle", alkoivat he lafka-kauppioiden huviksi järjestää operettimaisia vastamielenosoituksia. Näin siis, lennokkaiden fraasien kaikuessa trotskismi "menee itseensä" ja tapahtuu lakonrikkurien siirtyminen "tuolle puolelle".

„L ä h t ö k o h t a“.

Kirj. S. G o l d e n b e r g.

I.

Viisivuotissuunnitelman "lähtökohdan" arvostelu on itseasiassa puolueen talouspolitiikan tulosten arvostelua. Tuotantovoimien ja suunnitelmallisuuden saavuttama kehitystaso määrää sangen huomattavassa määrässä rakennustyön tulevat mahdollisuudet ja sen laajuuden. Mitä sisältää vastateesien tälle arvostelulle omistettu osa? Jätämme toistaiseksi sivuun sen seikan, että tilastotietoja on vääristelty ja että todistelu päättyy demagogiaan. Itse

kysymyksen asetustapa todistaa oppositioonin aatteellista köyhyyttä, sen täydellistä kyvyttömyyttä periaatteelliseen, ja sen johdosta käytännöllisesti hedelmälliseen väittelyyn.

"Lähtökohdan" arvostelu merkitsee puolueelle ennen kaikkea sosialististen aineiden ominaispainon arviointia kansantaloudessa, hallitsevien kukkulain, teollistuttamisen vauhdin ja tulosten, pääomasijoitusten ja rakennustyön arviointia, niiden yhteiskunnallisten ja luokkamutosten analyysiä, jotka tällä

pohjalla tapahtuvat. Mitään tällaista ei oppositioonin teeseissä ole. Mistä on puhe teisien tässä osassa? "Hännistä kaupungeissa" viljanhankinnasta, jossa pääpaino pannaan hankinnan kulle syyskuussa, emissioonin suurentamisesta kuluneen vuoden viimeisellä neljänneksellä. Jos tähän lisätään vielä "luottosysteemin apulähteiden väheneminen kolmanteen osaan", niin oppositioonin asevarasto "lähtökohdan arvostelussa on tyhjennetty.

Vähän jäi ruutia ruutisarveen, mutta sekin on kastunutta.

Vetoaminen "häntiin" tarvittiin vastateeseissä sitä varten, jotta tulisi todistetuksi, että tavarankäly ei meillä vähene, vaan vuodesta vuoteen lisääntyy. Oppositioonille on tarpeellista todistaa tämä, vaikka meillä tapahtuu tosiasiasa päinvastainen prosessi. Huolimatta tuotantovälineiden tuotannon nopeammasta kasvusta, huolimatta pääomien miljaardisijoituksista, huolimatta työpalkan järjestelmällisestä noususta ja huolimatta tavarahintojen laskusta vähennämme me joka vuosi kysynnän ja tarjonnan välistä eroa. V. 1926—27 nousi asujamiston ostokyky 7,3 prosentilla, mutta teollisuustavarain tarjonta nousi 11,4 prosentilla. Gosplanin kontrollinumerot vuodelle 1927—28 edellyttävät ostokykyisen kysynnän nousevan 5,1 prosentilla ja tarjonnan 7,7 prosentilla (siv. 234). Näitä numeroita oppositiooni ei edes yritä kumota. Tapa, jota se käyttää todellisen asiointilan salaamiseksi on paljon yksinkertaisempi ja karkeampi. Asianlaita on niin, että korkeimman kysynnän (uuden sadon realisoinnin alku) ja korkeimman tarjonnan ajat eivät lankea meillä yhteen. Ostot lankeavat meillä sängen epätasaisesti eri neljänneksille. Työasiain Kansankomisariaatin tietojen mukaan jakaantui väestön ostarahasto v. 1926—27 seuraavalla tavalla eri neljänneksille:

I neljän.	II nelj.	III nelj.	IV nelj.	Koko vuos
29,4 %	22,9 %	21,9 %	25,8 %	100 %

Jokseenkin samallinen tulee luultavasti tänäkin vuonna kuva olemaan. Teollisuustuotannon kysynnän määrätty lisääntyminen syksyllä on aivan välttämätön, eikä merkitse mitään katastrofia. Tätä syyskysyntää lisäksi tänä vuonna erityisesti sotavaara. Syyskärjistyminen ei kuitenkaan riko vuoden yleistulosta. Ainoastaan pahanilkiset väärentäjät voivat käyttää hyväkseen tätä syksystä kysynnän nousua, todistaakseen sillä "virallisen optimismin" konkurssin.

Vastateisien seuraava todistuskappale on viljanhankinta. Numeroita tai lähteitä esittämättä vakuuttavat ne, että 1926—27 on markkinoilta otettu vähemmän viljaa kuin v. 1925—26. Tämä on suora valhe. V. 1926—27 11 ensimmäisenä kuukautena hankittiin kaikkia viljoja 22 % enemmän kuin v. 1925—26 11 kuukautena, jotapaitsi vehnää hankittiin 37,7 % ja ruista 54,22 % enemmän.

Kun vuosinumerot eivät vetele, niin tarttuu oppositiooni kuukaussyhteen-vetoihin. Puolueen talouspolitiikan konkurssi johtuu nähkääs siitä, että "syyskuun lopusta alkaa tilanne viljamarkkinoilla huomattavasti huonontua. Hankinnat laskevat ja ovat nyt noin 10 % alapuolella viimevuotisen". Tavan mukaan suuretelevat teesit tässäkin numeroita. Kamppailun alusta lokakuun 21 päivään on viljaa hankittu t.v. 3,153 tuh. tonnia, 3,355 tuh. tonnia vastaan viime vuonna. Vähennys on siis 6 %, eikä 10 %. Toiseksi, viljamarkkinoita arvosteltaessa on sillä seikalla, että hinnat alenevat, huolimatta hankintain vähenemisestä, suuri merkitys. Kolmanneksi, että väheneminen on tapahtunut ainoastaan kolmella alueella: Siperia, Kasakstan ja Pohjois-Kaukaasia. Ukrainassa on 25 %:n ylitys, keskisellä mustanmullan alueella 53 %:n ylitys j.n.e. Neljänneksi johtuu kolmen mainitun alueen jälkeenkääminen osaksi sadon kirjavuudesta ja kelirikosta noilla alueilla. Op-

positiioini todistelee tässä itseasiassa kelirikon avulla KK vastaan. Mutta kelirikko loppuu niinkuin loppuivat "hännätkin". Mitä sitten jää jällelle todisteista?

Emissioonin laajentaminen kuluneen vuoden neljännellä neljänneksellä on juuri samanarvoinen kuin edellisetkin. Myönnettäköön, että liioittelua tässä tapahtui. Mutta mitä siitä seuraa? Että se on korjattava ja tulee lähimpien kuukausien aikana korjatuksi. Mutta millä tavalla tämä todistaa, että puolueen talouspolitiikan suunta on väärä? Ja miten tämä on yhteydessä viisivuotissuunnitelman "lähtökohdan" kanssa?

Siinä oppositioonin kolme "perustodistuskappaletta". On tarpeetonta käsitellä muita, tai yksityiskohtaisesti käsitellä sellaisia helmiä kuin vakuutus, että "luottosysteemin apulähteet (emissioini ja juoksevat tilit) vähenivät v. 1925 melkein kolmanteen osaan, ja v. 1926—27 on asema yhä huonontunut".

Tämä väitös on ensiksikin asiallisesti väärä. 1 päivästä lokakuuta v. 1924 lokakuun 1 päivään v. 1925 kasvoi meidän luottosysteemimme yhteisbalanssi 2,412 miljoonasta ruplasta 5,343 miljoonaan ruplaan ja vuoden 1926 lokakuun 1 päivään 6,412 milj. ruplaan sekä edelleen heinäkuun 1 päivään 1927 8,175 miljoonaan ruplaan.

Luottosysteemin apulähteiden väheneminen, vieläpä lisäksi kolmanteen osaan, on tavanmukainen oppositioonin valhe. "Järjen jyvänen" tässä valheessa on siinä, että meidän luottosysteemimme **emissioiniresurssit** ovat vähentyneet. Mutta tässäkin oppositioini myy itsensä päineen, sillä ensin se huutaa tservontsin joutumisesta vaaranalaiseksi yllämainitun liikaemissioonin johdosta, ja sitten se silmää räpäyttämättä moittii KK:ta siitä, että emissioini v. 1925—26 on pienempi kuin v. 1924—25, joka oli ensimmäinen vuosi rahareformin jälkeen.

Oppositioonin vastateesit vetävät uudelleen esille Trotskin vanhan teorian teollistuttamisen joutumisesta uhatuksi hyvän sadon kautta. Elämä on nähkääs todistanut tämän teorian oikeaksi. Millä tavoin todistanut? Ole mattomilla "hännillä"? Tyhjästä otetulla tavaranalän kiristymisellä? Sormista imetyllä viljanhankintakamppailun epäonnistumisella? Trotskin "teoria" on "todistuksensa" arvoinen.

II.

Näiden "todistusten" jälkeen laskeutuu oppositioini etsimään "meidän taloudellisten vaikeuksiemme perussyitä". Tästä asiasta on vastateeseissä myöskin oma kappaleensa ja julistetaan siinä seuraavaa:

"Yleisen perussyyn meidän taloudellisiin vaikeuksiimme voi lyhyin sanoin määritellä näin. Teollisuus kehittyi viime vuosina liian hitaasti, jääden jälkeä kansantalouden yleisestä kehityksestä... Samalla tapahtuu kapitalististen ainesten nopea kasvu maataloudessa pikku tavaratuotannon pohjalla. Tästä syystä kasvaa valtion talouden riippuvaisuus kulakki- ja kapitalistisista aineksista..."

Teollisuus jää siis meillä jälkeen kansantalouden kehityksestä yleensä. Miksi, mistä tämä johtuu, — siitä ei vastateeseissä puhuta sanaakaan. — Todellisuudessa oppositioini tässä vakuuttaa asioita, jotka ovat huutavassa ristiriidassa tosiasian kanssa. Teollisuuden jälkeäjämisestä voisi puhua siinä tapauksessa, että teollisuuden tuotanto kehittyisi hitaammin kuin muut ei-teolliset tuotannon haarat. Tunnettua on, että todellisuudessa on asia päinvastoin. Kehitysnopeudessa on teollisuus meillä ollut ei ainoastaan jälleerakentamiskauden vuosina, vaan on myöskin nyt ensi tilalla. "Kansantalouden kasvavassa yleistuotannossa oli maatalouden osuus v. 1924—25 67,6 %, v. 1925—26 — 64,1 %, v. 1926—27 — 62 % ja on v. 1927—28 — 59,8 %. Rinnan

tämän kanssa tapahtuu teollisuuden tuotannon ominaispainon lisääntyminen: 32,4 %, 35,9 %, 38 % ja 40,2 %. Markkinoille tulevassa kasvavassa tavaramäärässä muodostaa maatalouden osuus vuosittain seuraavat määrät: v. 1924—25 46,8 %, v. 1925—26 — 41,5 %, 1926—27 — 40,4 % ja 1927—28 — 39,3 %. Rinnan tämän kanssa tapahtuu teollisuustavarain ominaispainon lisääntyminen: 53,2 %, 58,5 %, 59,6 %, 60,7 prosenttia". (Kontrolliluvut v. 1927—28.).

Luonnollisesti ei teollisuuden muihin kansantalouden tuotantohaaroihin verraten nopeampi kehitys mekitse sitä, että teollisuus jo nyt kykenisi tyydyttämään kansantalouden kaikki tarpeet. Jos niin olisi, niin ei maamme olisi maanviljelysmaa ja teollistuttamisen tunnuslausekin olisi tarpeeton.

Lisäksi ei kulutustavarain kysynnän tyydyttäminen voi meillä tapahtua samassa mitassa kuin teollisuuden yleinen kehitys. Ei tapahdu, eikä voi tapahtua, koska tuotantovälineiden tuotannon, s.o. sellaisten tavarain tuotanto, jotka eivät joudu varainaisille markkinoille, kehittyy meillä nopeammin kuin kulutustarpeiden tuotanto. Mutta ilman tätä kehitysnopeuksien suhdetta ei voisi olla kysymystä teollistuttamisesta.

Mutta mitä tarkoittaa oppositiooni? Jos kaikesta huolimatta yritämme löytää "järjen jyväsän" sen todisteluista, niin joudumme seuraavaan: oppositiooni yrittää käyttää hyväkseen meidän kehityksemme luonnollista "epätasaisuutta". Tuotannon välineiden tuotannon kehittäminen on kulutuksen lisääntymisen välttämätön edellytys. Mutta muutamien lähivuosien kuluessa me emme voi yhtäaikaisesti ja samalla vauhdilla kehittää sekä tuotannon välineiden että kulutustarpeiden tuotantoa, samalla kertaa kehittää peruspääoman rakentamista ja voittaa tavarannälkkää. V. 1924—25, kun perustehtävänä oli saada markkinoille tavaroita,

huusi oppositiooni, että KK:n politiikka johtaa peruspääoman tuhoutumiseen ja sen kautta koko talouden katastroofiin. Nyt, kun meidän keskeisenä tehtävänä on peruspääoman rakentaminen, muuttaa oppositiooni jyrkästi tulensa suunnan ja syyttää puoluetta tavarannälän hitaasta likvidoisesta, kulutusmarkkinain liian hitaasta tyydyttämisestä!

Oppositiooni vakuuttaa, että "valtionalouden riippuvaisuus kapitalistisista kulakkiaineeksista lisääntyy". Todistelu tapahtuu täten: yksi kansantalouden kehityksen rajoista (limiiteistä) on ulkomaankauppa. Ulkomaankauppa on meillä vielä paljon jäljellä rauhan-aikaisesta, sillä vienti on vähäisempi. Vienti on vähäinen, koska viemme liian vähän viljaa ulos. Mutta viljanvienti on vähäinen, koska viljavarastot (800—900 milj. puutaa) ovat pääasiassa kulakin hallussa, ja kulakki kerää niitä luontaismuodossa, sensijasta että toisille markkinoille.

Oppositiooni ehdottaa näistä varastoista otettavaksi 150 miljoonaa puutaa viljalainan muodossa. Sitä, ettei KK ole tätä vielä tähän saakka tehnyt, pitää oppositiooni kuoleman syntinä.

Kuinka vakava tämä oppositioonin ehdotus on, näkyy m.m. seuraavasta: oppositiooni määrittelee nämä varastot 800—900 miljoonaksi puudaksi. Kuten julaistuista Keskus-Tilastohallinnon tiedoista ilmenee, oppositiooni tässäkin liioittelee. Todellisuudessa nämä varastot eivät ylitä 700 miljoonaa puutaa. Jos tekee tämän "pikku oikaisun" (900:sta—700:aan), niin ei jää mitään ottamista, sillä "oikaisu" nielaisee juuri 200 miljoonaa puutaa, so.. koko oppositioonin ehdottaman pakkolainan määrän.

Oppositiooni vakuuttaa edelleen, että luontaisvarastojen muodostuminen ilmaisee etupäässä maaseudun kulakki- ja varakkaiden kerrosten pääomakasaantumista. Tarvitsee tutustua vain näiden varastojen maantieteelliseen si-

joitukseen, nähdäkseen kuinka vähän perää tässä väitteessä on. Tähän syksyyn mennessä muodostivat viljan luontaisvarastot henkeä kohti: Keski-Volgan alueella — 12 puutaa, Ala-Volgan alueella — 13,9 puutaa, Ukrainassa — 7,5, Siperiassa — 6,9 ja Keski-Kaspiin alueella — 4,5 puutaa.

Jos nämä varastot olisivat kulakkien pääomakasaantumisen muoto, niin pitäisi näiden varastojen summa olla suurin siellä missä kulakin ominaispaino on suurin, missä kerrostuminen on nopeinta. Me näemme kuitenkin, että henkilövarastojen suhteen on viimeistä edellisellä paikalla alue, joka on ensimmäisiä, ehkäpä ensimmäinen kerrostumisen nopeudessa — Siperia. Viimeisellä tilalla on Keskinen mustanmullan alue, joka kerrostumisnopeudessa on ensimmäisiä. Sensijaan Keski- ja Ala-Volgan alueet ovat ensitilalla luontaisvarastojen määrässä.

Luontaisvarastojen maantieteellinen jakaantuminen todistaa "aivan silmin-

nähtävästi" sitä, että nämä varastot ovat suurimmalta osaltaan — vakuutusvarastoja, joita keräävät kuivuudesta kärsivät alueet, ja joiden kerääminen on meidän maataloutemme nykyisellä teknillisellä asteella aivan välttämätön.

Mihin johti siis meidän vaikeuksiemme "perussyiden etsiminen"?

Ilmeisesti valheelliseen väitteeseen, että meidän teollisuutemme jää jälkeen koko muun kansantalouden kehityksestä.

Pikkuporvarilliseen, menshevistiseen demagogiaan kulutustavarain markkinain tyydyttämisen jälkeenjäännistä yleiseen teollistuttamisnopeuteen vertausten.

Ja "konkreettiseen ehdotukseen" 150 miljoonan puudan lainan ottamisesta, jonka lainan kuitenkin nielasee luontaisvarastojen todellista määrää ja luonnetta koskeva yksinkertainen oikaisu.

Puolueen politiikka työväenkysymyksissä ja oppositioonin demagogia.

Kirj. I. Kraval.

Työväenluokan aineellisen aseman parantaminen on ollut ja täytyy olla puolueen ja hallituksen yksi perushuolista. Tässä kysymyksessä, kuten kansantalouden yleistä kehitysvauhtia kokevissa kysymyksissäkin on puolueen politiikka kuitenkin suunnattu työväenluokan sellaisen aineellisen aseman parantamisnopeuden saavuttamiseen, joka takaisi **pitkäaikaisen** mahdollisimman nopean kehitysvauhdin, sillä harkitsematon ja taloudellisia perusteita vailla oleva politiikka voi estää työläisten työpalkan järjestelmällisen kohottamisen ja johtaa yleiseen sosialistisen teollisuuden kehityksen hidastumiseen.

Arvosteltaessa KK:n toimintaa XIV puoluekokouksen jälkeen on sen politiikalla työväenluokan aineellisen ja kulttuuritason kohottamisessa suunnaton merkitys, varsinkin niiden demagogisten syytösten johdosta, joita nykyinen oppositio on heittänyt KK:ta vastaan, väittäen platformusaan, että työväenluokan kasvu ja sen aseman parantuminen on melkein pysähtynyt, samalla kun sille vihamielisten voimien kasvu jatkuu yhä nopeammin, joka taas välttämättä johtaa ei vain työläisten aseman huononemiseen tehtaassa, vaan myöskin sen ominaispainon vähenemiseen neuvostoyhteis-

kunnassa. Missä määrin tämä vastaa väen lukumäärän kasvua suurteollisuudossa koskevista numeroista:

V u o d e t	Työl. lukumäärä tuhansissa	Lisääntyminen tuhansissa	Lisääntymisen prosenteissa
1924—25	1529,9	-	100
1925—26	1919,3	389,41	125
1926—27	2021,0	101,7	132

Työväen luku lisääntyi siis kahdessa vuodessa 491,100:lla eli 32 %. Samalla on ammatillisesti järjestyneiden ominaispaino lisääntynyt, sillä järjestyneitä on 94 % kaikista palkkatyöläisistä, josta paitsi rakennustyöläisten lukumäärä on kahdessa vuodessa lisääntynyt 62 prosentilla.

Työväenluokan aineellisen aseman paranemisesta puhuvat seuraavat asiat selvää kieltä: viime puoluekokouksesta kuluneen vuoden IV neljännekseseen saakka on työläisten reaali-palkka ko-

honnut 18,5 prosentilla (nimellispalkka 22,8 %:lla), ja on se nykyään 111,3 % vuoden 1913 työpalkasta, samalla kun työpäivä on lyhentynyt 23 %:lla. Tämä, ottamatta huomioon työpalkan lisämenoja (yhteisk. vakuutus), jotka tekevät keskimäärin koko teollisuudessa 31 %. Jos ne otetaan huomioon, niin työpalkka todellisuudessa on saavuttanut 134 % vuoden 1913 työpalkasta, joka käy ilmi seuraavista numeroista:

Kuukaosityöpalkka ruplan arvon mukaan Moskovassa.

Absoluuttiset määrät. Prosentteissa v. 1913 verraten.

Teollisuusalat	Keskipalkka 1926-27 ilman lisämaksuja	IV nelj. v. 26-27		IV nelj. v. 26-27		
		Ilman lisämaksuja	Lisämaksut huomioon otettu	Keskipalkka 1926-27 ilman lisämaksuja	Ilman lisämaksuja	Lisämaksut huomioon telluina
Koko teollisuudessa	31,90	33,92	44,74	104,7	111,3	134,2
1. Metalliteollisuudessa	37,37	40,93	49,47	86,7	94,9	112,5
2. Tekstiiliteollisuudessa	26,08	27,25	38,08	126,4	133,1	171,9
3. Kemiallisesteollisuudessa	31,87	33,51	44,00	131,5	138,2	174,7
4. Kirjapaineteollisuudessa	37,13	37,75	46,38	104,4	106,2	129,9
5. Paperiteollisuudessa	30,48	32,45	43,46	133,8	141,4	186,6
6. Puunjalostusteollisuudessa	29,90	32,48	41,30	107,4	116,6	145,8

Kuluvana vuonna on aikomus edelleen korottaa nimellistyöpalkkaa (6,5 pros.) ja vieläkin suuremmassa määrässä reallipalkkaa (11—12 %). Tämä korotus tapahtuu sekä korottamalla jällelle jääneiden ryhmien palkkoja, kappalepalkkalaisten ansioiden kohoamisen johdosta, joka on yhteydessä työn tuottavuuden lisääntymisen kanssa.

Luonteenomaista on siis jällellejääneiden ryhmien työpalkan korottaminen ja reallipalkan nousu nopeammin kuin nimellispalkan nousu, jonka tarkoituksena on taata kustannushinnan aleneminen. Jos ottaa huomioon, että Englannissa nousi työpalkka vuosina 1925 ja 1926 3 prosentilla, ja Yhdysvalloissa kahden vuoden kuluessa 0,8 prosentilla, samalla kun työpäivä on

pitentynyt, niin ovat meidän suunnattomat saavutuksemme viime vuosien aikana ilmeiset jokaiselle, jota fraktsia-taistelu puoluetta vastaan ei ole sokaisnut.

Nämä tosiasiat kumoavat sen parjauksen, että työläisten aseman parantuminen on pysähtynyt, ja että v. 1927 työpalkka on parhaassa tapauksessa samalla tasolla kuin syksyllä 1925. Kuvaavaa on tämän parjauksen yhteensattuminen samallaisen parjauksen kanssa "Sotsialistitseski Vestnikissä" N:o 12 (Schwarzbardin kirjoitus), jossa sanotaan, että "teollisuustyöläisten lukumäärän kasvu on melkein pysähtynyt" ja "viimeinen huomattava työpalkan nousu tapahtui syksyllä 1925... Senjälkeen on työpalkan kasvu pysähtynyt ja on se aika ajoin jopa alentunutkin". Kuvaavaa on, että oppositio on tämän osan platformusta jättänyt pois teeseistään ja siten tunnustanut sen menshevistisen alkuperän sekä ettei se vastaa todellisuutta. Kuinka paljon on perää oppositioonin väitteessä, että työväenluokan osuus maan yleistuloissa on vähentynyt ja samalla toisten luokkien osuus on lisääntynyt, — ilmenee siitä tosiasiasta, että proletariaatin ominaispaino yleisessä kansallistulossa lisääntyi 24,1 prosentista v. 1924—25 29,4 prosenttiin ku-

luneena talousvuonna, jotapaitsi työpalkkaa nauttivien henkilöiden osuus kansallistulossa on tänä vuonna 30 prosenttia korkeampi kuin se oli vuonna 1913.

Se tosiasia, että työpalkkafondit v. 1926—27 kasvoivat yhteiskunnallisessa sektorissa 3 kertaa nopeammin (kasvu 19,2 %) kuin yksityiskapitalistisessa sektorissa (6,3 %), rinnan kaupunkien yksityiskapitalistien ryhmien tulojen sekä suhteellisen että absoluuttisen vähenemisen ja huomattavasti hitaamman talonpoikaiston tulojen kasvun (8,2 %) kanssa on paras todistus proletariaatin ominaispainon lisääntymisestä.

Yrittäen vedota kaikkein takapajuisimpiin, maaseudusta vielä riippuvaisiin työläisiin, väittää oppositio, että työehtojen heikontumisesta kärsivät enemmän sekatyöläiset, sesonki- ja naistyöläiset sekä alaikäiset, ja että tosiasiallisesti tapahtuu alaikäisten työpalkan alentamista. Puolue on rinnan työpalkkain yleisen korottamisen kanssa järjestelmällisesti lähentänyt eri teollisuushaarojen työpalkkoja ja erityisesti huolehtinut alempipalkkaisten palkkojen korottamisesta. Seuraavat jokavuotisiin tutkimuksiin perustuvat numerot ovat tästä todistuksena:

Vuodet	30 rpl. saakka	30—50 r. saakka	50—70 r. saakka	70—100 r. saakka	100—150 r. saakka	yli 150 r.	% %
Maallsk. 1924 . .	39,6%	33,5%	15,6%	8,0%	2,5%	0,8%	100
» 1925 . .	29,8%	37,4%	18,3%	9,7%	3,7%	1,1%	100
» 1926 . .	15,8%	31,0%	24,2%	17,7%	8,8%	2,6%	100
» 1927 . .	9,4%	28,3%	27,5%	22,2%	10,6%	20,0%	100

Tästä taulusta näkyy, että alle 30 ruplaa kuukaudessa ansaitsevien työläisten luku on alentunut 39,6 %:sta 9,4 %:iin; myöskin 30—50 ruplaan ansaitsevien ominaispaino alenee. Sen sijaan nousee yli 70 ruplaa ansaitsevien ryhmien ominaispaino sangen jyrkästi — 11,3 %:sta 34,8 %:iin. Tämä korkeampipalkkaisten ominaispainon nousu tapahtuu sekä tämän ryhmän työ-

palkan nousun, että alempipalkkaisten ryhmien palkkojen nousun johdosta. Alle 50 ruplaa saavien ominaispaino on siis tavattomasti laskenut, ja tähän ryhmään kuuluvat juuri enimmäkseen sekatyöläiset, alaikäiset ja naistyöläiset.

Samallinen järjettömyys on oppositioonin tunnuslause naistyöläisten suhteen ("samasta työstä — sama palkka"), sillä takapajuisinkin työläi-

nen meillä tietää, että saman ammattitaidon omaavat, samallaisissa töissä olevat ja samaa tuottavat naiset ja miehet saavat saman palkan. Naistyöläisten työpalkka on maaliskuusta 1925 maaliskuuhun 1927 noussut 32,6 ruplasta 45,7 ruplaan eli 40 prosentilla.

Oppositioonin ehdotus maksuttoman oppilaiston käyttämisestä on kirjoitettu Politbyroon päätöksestä. Tosiasia in väärentelyä on väite, että alaikäisten työpalkkoja alennetaan, sillä jokainen alaikäinen työläinen tietää, että on tapahtunut juuri päin vastoin; alle 30 ruplan ansaitsevien lukumäärä on alentunut viime vuosina 4-kertaisesti.

Yhtä vääriä ovat väitteet, että säästäväisyyspolitiikkaa harjoitetaan työläisten elinotujen kustannuksella. Se seikka, että työpalkan lisäksi menevät lisämaksut nousivat tänä vuonna yli 500 milj. ruplan, osottaa, että väite on kokonaan väärä.

Nämä tosiasiat, jotka kumoavat parjauksen, että työläisten elintaso olisi ilmeisesti alentunut, kuvaavat ainoastaan osaa siitä suunnattomasta työväenluokan aineellisen aseman parantamiseen kohdistetusta työstä, jonka puolue on viimeisinä vuosina suorittanut.

Työläisten aseman parantaminen ei ole riippuvainen yksin työpalkan kohoamisesta, vaan myöskin savutuksistamme työläisten elämän aineellisen ja kulttuuritason kohottamisessa muiden taloutemme menojen avulla. Siten kasvo i yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetti 461,3 milj. ruplasta vuonna 1924—25 933 milj. ruplaan kuluvana vuonna, joka antaa mahdollisuuden käyttää vuosittain 300 milj. ruplaa täyden työpalkan turvaamiseksi työläisille sairauden aikana, antoi mahdollisuuden tänä vuonna antaa 513 tuhannelle työläiselle lepokoti- ja sanatoorihoitoa, antaa mahdollisuuden avustaa 460 tuhatta työtöntä v. 1926—27 ja 725 tuhatta v. 1927—28, samalla antaen valtioapua

noin 700 tuhannelle sota- ja työinvalidille.

Tyytymättä entiseen parjaukseen, yrittää oppositiooni jo etukäteen mustata puolueen politiikkaa työväenkysymyksissä tulevan viisivuotiskauden aikana, väittäen: 1) että suunniteltu työpalkan kohoaminen on aivan riittämätön; 2) että kohoaminen aiotaan toteuttaa huomattavalta osalta hintojen alennuksen avulla.

Vastaukseksi edelliseen syytteesen vertaamme aiottua reallityöpalkan nousua nousuun 13 vuoden kuluessa tsaar in Venäjällä. Lähimpien 5 vuoden aikana edellytetään palkkojen meillä kohoavan: reallipalkan 46 prosentilla ja nimellispalkan 24,6 prosentilla, mutta tsaar in Venäjällä nousi työpalkka 255,2 ruplasta v. 1900 263,6 ruplaan v. 1913, s.o. 3 prosentilla. Viiden vuoden kuluessa aiotaan siis korottaa työpalkkoja 15 kertaa enemmän kuin ennen sotaa 13 vuodessa.

Puolueen linja reallityöpalkan kohoamisesta hintojen alentamisen yhteydessä johtuu puolueen pyrkimyksestä kustannushinnan alentamiseen ja tservontsin ostokyvyn parantamiseen. Joko on pyrittävä kustannushinnan ja hintojen alentamiseen, korottaen rahan ostokykyä (KK:n linja), jolloin reallityöpalkka myöskin kohoaa, tai on hintojen alentamisesta kieltäydyttävä (oppositioonin kanta), jolloin sen kautta ei palkan nousua tapahdu. Yhtä väärä on oppositioonin väite, että v. 1927—28 edellytetty reaalipalkan nousu 11—12 prosentilla, nimellistä palkkaa nostettaessa 6,5 %:lla, ei olisi reaalinen. Nykyinen budjetti-indeksi osottaa, että edellytetystä palkkojen noususta 5—6 %:lla hintojen alennuksen avulla, on tällä tavoin toteutettu jo kaksi prosenttia, joten koko kuluvan vuoden aikana on vielä toteutettava 3—4 prosenttia.

Väärä on myöskin väite, että meillä tapahtui "huomattava työpalkan aleneminen, joka alkoi v. 1926 ja joka tuli voitetuksi vasta v. 1927 alussa". Tämä

käy ilmi siitä, että joulukuusta 1925 v. 1927 IV neljännekselle reaalityöpalkka nousi 18½ %:lla. Jonkinlaisia horjahduksia työpalkoissa eri kuukausina, riippuen työpäivien luvusta ja kappalepalkasta, luonnollisesti tapahtuu, mutta tällä ei ole mitään tekemistä KK:n politiikan kanssa työpalkkakysymyksissä. Tuo "mitätön" työpalkan nousu 2 vuodessa 18,5 %:lla on kuitenkin 6 kertaa suurempi kuin 13 vuoden nousu ennen sotaa.

Väärä on myöskin väite, että "työjännitys kasvaa, työläisten lihasten kuormitus lisääntyy". Paras todistus tätä vastaan on se tosiasia, että teollisuutemme peruspääomasta on uudistettu jo noin 30 prosenttia, että sähkövoiman tuotanto on 2,7 kertaa suurempi kuin ennen sotaa, että hiiliteollisuus on 14 kertaa enemmän mekanisoitu kuin ennen sotaa (21 % nyt — 1½ % ennen sotaa), naftateollisuuden täydellinen teknillinen uudistaminen ja suunnaton työ tuotantotekniikan parantamiseksi sekä täydellisempien automaattisten koneiden käytäntönottamiseksi muissa teollisuuden haaroissa. Siis työläisen lihasvoiman tilalle tulee meillä yhä suuremmassa määrässä kone.

Kuluneina vuosina on tapahtunut ei ainoastaan työläisten aineellisen aseman kohoaminen, vaan myöskin — päinvastoin kuin Länsi-Euroopan maissa, — työpäivän lyheneminen. Työpäivän pituus oli Venäjällä ennen sotaa teollisuustyössä keskimäärin 10 tuntia. Lukuunottamatta lakimääräistä 8 tunnin työpäivää, osottaa tilasto, että teollisuustyöläisten keskimääräinen työpäivän pituus meillä vuodesta vuoteen vähenee, niin että se v. 1921 oli 7,8 tuntia, v. 1925 7,6 tuntia ja kuluneena vuonna 7,4 tuntia, jotapaitsi rinnan tämän kanssa tapahtuu ylitöiden väheneminen, vähentyen ne viime vuosina 26 prosentilla. Ylitöiden täydellinen lopettaminenkaan (9 minuuttia työläistä kohti) ei voisi lyhentää työpäivää enemmällä kuin 2 %:lla.

Se tosiasia, että meidän on paljon tyhyempänä työpäivänä onnistuttu kohottaa tuotemäärää kutakin työläistä kohti, niin että se nyt on suurempi kuin 10 tunnin työpäivänä ennen sotaa, on tehnyt mahdolliseksi ja taloudellisesti kannattavaksi työpäivän edelleen lyhentämisen 8:sta 7 tuntiin lähivuosien aikana. Ne saavutukset, joita meillä on puolueen politiikan tuloksena, tekevät mahdolliseksi asettaa tämän kysymyksen käytännöllisenä tehtävänä. Samalla kun Länsi-Euroopassa ja Amerikassa on käynnissä työpäivän pidentäminen 9 ja 10 tuntiin ja siirtomaissa on käytännössä 14—16-tuntinen työpäivä, on meillä tapahtunut ja tapahtuu päinvastainen ilmiö — työpäivän lyheneminen.

Työpäivän lyhentämisen käytännölliseen toimeenpanoon tulee meillä liittymään ankarampi työ tuotannon järjkeräistytymisessä ja tuotantovälineiden täydellisemmän käyttämisen hyväksi ottamalla tuotannossa käytäntöön useampia vuoroja, joka vuorostaan vähentää työttömyyttä ja jouduttaa pääoman kiertoa taloudessamme, tekee siten mahdolliseksi pääoman nopeaman kasaantumisen uutta rakennustyötä varten. Tämä työpäivän lyhentäminen antaa voimakkaan sysäyksen työväenluokan kulttuurinoudelle ja sen osanotolle sosialistiseen teollistuttamiseen, sosialistiseen rakennustyöhön.

Rinnan suurten saavutusten kanssa on meillä myöskin suuria vaikeuksia, jotka ovat yhteydessä asuntokysymyksen, työttömyyden ja sen kanssa, että on pakko kiinnittää paljon enemmän kuin tähän saakka huomiota tuotannon järjkeräistytymiseen.

Asuntorakennuksen alalla ovat valtion menot yhteiskunnallisessa sektorissa kasvaneet vuodesta 1924—25 kuluvaan vuoteen yli kolmenkertaisiksi, antaen mahdollisuuden laajentaa asuntoalaa yhteiskunnallisessa sektorissa 4,2 miljoonalla neliömetrillä viimeisten kolmen vuoden kuluessa, joka merkitsee

asuntofondin kulumisen päättymistä ja hyökkäyksen alkua tällä tavattoman vaikealla rintamanosalla.

Oppositiioonin vastateeseissä sanotaan, että "vuoden 1931 lopussa tulee yleinen asuntoalanormi olemaan pienempi kuin v. 1926". Teollisuuden kehityksen viisivuotissuunnitelman kontrollinumeroiden mukaan aiotaan viiden vuoden kuluessa laajentaa teollisuuden taloissa asuvien asuntoala 11,5 neliöarsinaan nykyistä 10,2 neliöarsinaa vastaan, antamalla samalla vuoteen 1931—32 mennessä 300 tuhannelle uudelle työläiselle asunnot. 1,065 miljoonan ruplan käyttö viiden vuoden kuluessa takaa teollisuuden asuntoalan lisääntymisen 9 miljoonalla neliömetrillä nykyisten 7,650,000 neliömetrin asemesta, joka merkitsee työläisten yleisen asuntoalan suurentumista 2,1 kertaa nykyiseen verraten.

Väärä on myöskin oppositiioonin väite, että kaupungeissa työläisten osalle lankeava asuntoala alituisesti vähenee. Koska yleisiä numeroita asuntoalan jakaantumisesta eri ryhmien kesken ei ole olemassa, olemme pakotettuja käyttämään eräiden suurimpien trustien numeroita, jotka todistavat tämän väitteen vääräksi. Siten on esim. Asneftin työläisten asuntoala viimeisten kahden vuoden kuluessa lisääntynyt 15 prosentilla työläistä kohti, Donin hiilitrustin työläisten yleinen asuntoala lisääntyi viime vuonna 19 %:lla, joka antoi mahdollisuuden antaa asunnot 28,000 työläiselle ja yli 50 tuhannelle heidän perheittensä jäsenelle, laajentamalla samalla jonkun verran kutakin henkeä kohti tulevaa asuntoalaa. Sama on asianlaita useissa muissa suurissa trusteissa. Nämä tosiasiat osoittavat, että tässä vaikeassa kysymyksessä on jo havaittavissa jonkun verran parannusta viime aikoina, ja tulee se erityisen voimakkaasti esiintymään tulevana viisivuotiskautena (asuntoalan kaksinkertaistuminen).

Oppositiioonin ehdotukset, ellei ota huomioon KK:n teeseistä otettua ehdotusta työläisten asuntoehtojen järjestelmällisestä parantamisesta ja luokkapolitiikan toteuttamisesta asuntokysymyksessä, — sisältyvät siihen, että "asunnoista ei saa häättää vähennettyjä ja eroitettuja työläisiä". Tällä ehdotuksella tahtoo oppositiooni estää puolueen ja talouselimien työtä työvoiman suunnitelmanmukaiseksi siirtämiseksi sellaisilta alueilta, joissa on liikaa työvoimaa, sellaisiin, joissa sitä on liian vähän, joka taas on yhteydessä tuotannon koneellistuttamisen ammattitaidolle asettamien vaatimusten kanssa.

Kaikkein karkeinta demagogiaa harjoittaa oppositiooni työttömyyskysymyksessä. Hyökkäyksensä alkaa se väittämällä, että "Gosplanin suunnitelman mukaisen 1,131 tuhannen sijasta on tämän vuoden huhtikuussa 1,478 tuhatta rekisteröityä työttöntä", vaikka oppositioonille pitäisi olla tunnettu se tosiasia, että työttömien luku oli lokakuussa 327 tuhatta pienempi kuin huhtikuussa ja teki 1,150 tuhatta. Saadakseen suuremman numeron, liittää oppositiooni työpörsseissä rekisteröityjen lukuun, johon jo sisältyvät työttömät ammattiliittojen jäsenet, vielä kerran nämä liittojen jäsenet ja lisää lukuun vielä sesonkityöläiset. Tällaista laskutapaa käyttäen on saatu oppositiioonin vastateeseissä esiintyvä numero, joka ei ollenkaan vastaa todellisuutta. Gosplanin viisivuotissuunnitelma edellyttää työttömien luvun alenevan 10 prosentilla.

Aivan väärä on oppositiioonin väite, että "avustuksen keskiarvo on suunnilleen 5 ruplaa ja että "tätä avustusta nauttii suunnilleen 20 pros. työttömistä liittojen jäsenistä". Työttömyysavustuksen määrä on noussut 8 ruplasta v. 1924—25 15,1 ruplaan 1926—27, samalla kun avustusaika on pitenetty 6 kuukaudesta 9 kuukauteen ja yhteiskunnallisen vakuutuksen varoista maksettujen työttömyysavustusten yleis-

määrä on kohonnut 31,3 miljoonasta ruplasta v. 1924—25 125 milj. ruplaan kuluvana vuonna, joka antoi mahdollisuuden avustaa 450 tuh. henkeä viime vuonna ja korottaa se tänä vuonna 725 tuhanteen henkeen. Avustusta saa siis yli puolet työpörsseissä rekisteröidyistä työttömistä, liittoihin kuulumattomat mukaan luettuina.

Myöhästyneitä ovat oppositiioonin ehdotukset työttömyysavustuksen korottamisesta ja avustusajan pitentämisestä, sillä ne ovat toteutetut puolueen antamien direktiivien mukaan jo kauan ennen kuin vastateesit ovat laaditut. Samoin on oppositiiooni myöhästynyt ehdotuksineen määrärahojen lisäämisestä työnsuojeluksen ja työehtojen parantamiseen, sillä puolueen direktiivien mukaan ovat nämä määrärahat kahden viime vuoden kuluessa korotetut 59 prosentilla (27 milj. ruplasta 1925—26 43 miljoonaan tänä vuonna).

Oppositiiooni yrittää mustata puoluetta myöskin tuotannon järkipäristyttämisessä, joka on sosialistisen teollisuutemme edelleen kehityksen perusteita.

Oppositiiooni sanoo, että käytännössä merkitsee järkipäristyttäminen useinkin toisten työläisten vähentämistä ja toisten työläisten työehtojen huonontamista. Esittämistämme numeroista, jotka osottavat työläisten lukumäärän systemaattista nousua ja erittäinkin jälkeen jääneiden työläisryhmien työpalkkojen keskeytymätöntä kohoamista näimme, että tämä väite on ehdottomassa ristiriidassa todellisuuden kanssa.

Käytännöllisen järkipäristyttämisen kannalta järjetön on oppositiioonin platformussaan tekemä ehdotus, että kollektiivisiin sopimuksiin olisi liitettävä kohta, joka turvaisi vähentämiseltä työssä olevat työläiset ja palvelijakunnan. Samalla kun puolue ponnistaa kaikki voimansa taloudellis-hallinnollisen ja hallintoaparaatin vähentämisek-

si (direktiivi 20 prosentin vähennyksestä), yrittää oppositiiooni, joka ei voi odottaa työläisten taholta suurtaakaan kannatusta "käytännöllisille ehdotuksilleen", nojautua palveluskuntaan, joka tämän direktiivin johdosta joutuu vähennettäväksi, ehdottaen niiden esitettäväksi vaatimuksen, ettei erottamista saisi toimeenpanna kollektiivisen sopimuksen voimassaoloaikana.

Todellisen järkipäristyttämisen toimeenpano, hallintojärjestelmän parantaminen ja työläisten lihasvoiman korvaaminen konevoimalla ei voi olla johtamatta työläisten osittaiseen siirtämiseen yhdestä liikkeestä toiseen, yhdenlaisen ammattitaidon omaavien (käsityö) vaihtamiseen sellaisiin, jotka kykenevät työskentelemään monimutkaisilla automaattisilla koneilla. Vaatimus taata kaikkien työläisten ja palvelijakunnan eroittamattomuus kollektiivisen sopimuksen voimassaoloaikana johtaisi käytännössä tuotannon järkipäristyttämistyön häiriintymiseen ja on itseasiassa vihamielinen proletaarisen valtion toiminnalle hallinnollisen aparaatin vähentämiseksi.

Yhtä vastakkainen tuotannon sosialistiselle järkipäristyttämislle, yleisen kehityksemme eduille ja oikeiden suhteiden luomiselle eri työläisryhmien työpalkkojen välillä on se oppositiioonin ehdotus, että työnormeja ei saisi muutella. Koska tuotannon koneellistuttaminen ja organisaatoris-teknilliset parannukset eivät tapahdu aivan samassa mitassa kaikilla talousrintaman aloilla, niin työnormien ja hinnoittelujen muuttamattomuus kollektiivisten sopimusten voimassaoloaikana johtaisi tapahtuneiden teknillisten ja organisaatoristen muutosten johdosta siihen, että ratsionalisoituissa tehtaissa työläisten työpalkat nousisivat suhteettomiin, samalla kun muissa tehtaissa työläisten työpalkka jäisi entiselleen.

Kun puolueen pyrkimyksenä on korottaa kaikkien työläisryhmien ja erit-

täinkin jäljellejääneiden ryhmien työpalkkoja, niin tämä oppositioonin ehdotus johtaisi työläisaristokratian syntymiseen. Tällaisen politiikan, jolla ei ole mitään yhteistä sosialismin periaatteiden kanssa, hylkää puolue selvästi demagogisena.

Taloursrintaman kaikissa osissa suorittaa puolue tätänykyä perin vaikeata työtä tuotteiden kustannushinnan ja hallintoaparaatin halventamiseksi. Puolueen pyrkimyksenä on ei ainoastaan nimellispalkan kohottaminen, vaan myöskin reaali-palkan kohottaminen järjestelmällisen hintojen alentamisen kautta, jonka perustana on kustan-

nushinnan alentaminen. Oikealla tavalla toimeenpannun tuotannon järjestyttämisen (uusien rakentaminen ja vanhojen uudelleen järjestäminen ja kalustaminen) tuloksena täytyy olla työpalkan osuuden väheneminen tuotteiden kustannushinnassa, rinnan työläisten elintason kohoamisen kanssa.

Ilmeistä parhausta on se oppositioonin väite, että "työpalkan nousu jää jälkeen työn tuottavaisuuden kohoamisesta". Seuraavat numerot osoittavat tuotantomäärässä kutakin työläistä kohti ja työpalkassa kahden viime vuoden aikana tapahtuneet muutokset:

v. 1924—25 v. 1925—26 v. 1926—27

1. Tuotemäärä 1 henkilöä kohti sodaned. rupl.	5,65	6,32	6,94
Sama %:ssa v. 1924-25 verraten	100	112,3	123
2. Tuotemäärä henkilöä kohti tšervontsiruplissa	12,43	13,91	15,58
Sama %:ssa v. 1924-25 verraten	100	112,2	125,6
3. Päiväpalkka tšervontsikoepokeissa	192	243	264
Sama %:ssa v. 1924-25 verraten	100	126	140
4. Päiväpalkka realikoepokeissa	110	129,8	143,0
Sama %:ssa v. 1924-25 verraten	100	116	129

Näistä numeroista käy ilmi, että kun tuotemäärä kutakin työläistä kohti lisääntyi 23 prosentilla sodanedellisissä ruplissa ja 25,6 prosentilla tšervontsiruplissa laskettuna, niin nousi työpalkka samana aikana tšervontsiruplissa 40 prosentilla ja sodanedellisissä ruplissa laskettuna 29 prosentilla. Jos vertaamme keskenään tuotemäärää työläistä kohti ja työpalkkamenot tšervontsiruplissa, niin osottavat nämä numerot, että yhtenä tärkeänä syynä kustannushinnan hitaaseen alenemiseen kahtena viime vuonna (erittäin erällä tuotantoaloilla) on ollut työpalkkamenojen huomattava kallistuminen tuoteyksikköä kohti. Joka ilman todistusaineistoa yrittää väärentää asiain todellista tilaa demagogisessa tarkoituksessa, se objektiivisesti katsoen suorittaa samaa työtä kuin työläisvaltion viholliset ulkomailla, jotka yrittävät väärentää meidän valtiomme työtä tuotannon järjestyttämiseksi, kustannushinnan alentamiseksi ja taloudellisen rakennustyön jouduttamiseksi.

Miltä näiden tosiasian valossa näyttää se oppositioonin ehdotus, että "lähimmäksi tehtäväksi on tunnustettava työpalkan korottaminen vähintäänkin saavutetun työntuottavaisuuden nousun tasolle", käy ilmi esim. siitä, että maanalaisen työn rasittamat oppositioonin johtajat eivät ole kerinneet edes tarkistaa sitä seikkaa, että tämä heidän ehdotuksensa itse asiassa johtaisi työpalkan alenemiseen; tämä käy selville, ottaen lähtökohdaksi joko kahden viime vuoden kokemukset tai verraten vuoteen 1913, sillä työntuottavaisuudessa olemme tuskin ylittäneet sodanedellisen tason, mutta keskimääräinen reaali-palkka lisämaksuineen on nykyään 134 pros. sodanedellisestä.

Suuri Lokakuu antoi periaatteellisesti uuden yhteiskunnallisen ja luokkasällön talouden hallitseville kukkuloille, jotka määräävät koko kansantalouden kehityksen, Puolueen KK:n talouspolitiikassa ajama luokkalinja takaa sellaisen kansallistulon jaon maan teollistuttamisen uomaan, että proletariaatin

ominaispaino neuvostoyhteiskunnassa järjestelmällisesti lisääntyy, että työväenluokan aineellinen ja kulttuuritaso nousee kaikkein nopeimmin (verrattuna muihin väestökerroksiin). Tämä linja takaa teollisuuden aseman ja merkityksen kasvamisen koko kansantaloutemme uudelleen rakentajana korkeammal-

la sosialistisella perustalla, taaten myös sen että systemaattisesti ja hellittämättömästi tulee toteutetuksi Leninin opetus sosialismin rakentamisesta meidän maassamme. Huolimatta kaikista oppositioonin yrityksistä desorganisoida proletariaatin luovaa työtä, ei puolue voi tästä linjasta luopua.

„Mistä varat“.

Kirj. V. M e s h l a u k.

I. Oppositioonibudjetti ja kansallistulo

”Valtion budjetista teollisuuteen tehtävät puhtaat sijoitukset alenevat viisivuotissuunnitelman mukaan samoina vuosina 220 milj. ruplasta 90 milj. ruplaan! ... Tämä merkitsee, että budjetti tulee yhä vähemmän olemaan teollistuttamisen jouduttamisen välineenä ja keinona kulakin ja nepmannin varojen suuntaamiseksi teollisuuteen”.

Koska tämä suunnitelma ei ole missään asteessa vahvistettu ja puolue on katsonut välttämättömäksi antaa direktiivit viisivuotissuunnitelman laatimista varten, emme katso tarpeelliseksi ryhtyä näitä numeroita tarkastamaan.

Proletariaatin diktatuurin luomissa oloissa, kun työläisvaltion käsissä ovat kaikki tuotannon ja vaihdon hallitsevat kukkulat: teollisuus, kuljetuslaitos, kauppa, rahalaitos — tapahtuu kansallistulon jakaantuminen kokonaan toisilla perusteilla kuin kapitalistisen järjestelmän vallitessa. Jakovälineitä ovat sekä teollisuus- että maataloustuotteiden hintapolitiikka, budjetti, luottosysteemi ja osittain emissioini.

Pääoman kasaamisen mahtavimmat välineet ovat valtion hallitsemat teollisuus ja kuljetuslaitos. Hintojen ja rautatietariffien järjestely ahtaa tilaisuuden välittömästi suurentaa sitä kansallistulon osaa, joka suunnataan työläisvaltion määräämiin sosialistisen rakennustyön tarkoituksiin.

Maatalous- ja teollisuustuotteiden hintojen välinen suhde on merkityksensä puolesta toinen kansallistulon jakotapa. Talouden sosialistisen sektorin alituisesti kasvaessa on budjetti väline, jolla kasaantuneet pääomat jaetaan uudelleen kansantalouden eri alojen välillä, olivatpa ne sitten kokonaan tai suurimmalta osaltaan valtion hallussa. Ei-yhteiskunnallistetusta sektorista budjettiin tulevien varojen osuus pyrkii väheneämään sikäli kuin kapitalistisen sektorin ominaispaino, ja myöhemmin absoluuttinen määrä vähenee yhteiskunnallisten ainesten (osuustoiminta) tunkeutuessa yksityistalouteen. Luottosysteemillä on edelleenkin oleellinen merkitys kasaantuneen pääoman uudelleen jakamisessa valtion talouden eri alojen välillä ja erittäinkin yksityissästöjen keräämisessä valtion järjestelyn vaikutuspiiriin.

Valaistuna Gosplanin ”perspektiivinumeroilla vuosille 1927—28 — 31—32 saamme seuraavan numerosarjan: valtiosektorin koko pääomakasaantumisesta 5 vuoden aikana, 14,5 miljaardista ruplasta muodostaa teollisuudessa kasaantunut pääoma 6,4 miljaardia ruplaa, kuljetuslaitoksessa kertynyt 2,7 miljaardia. Budjetista tänä aikana otetut summat muodostavat 5,3 miljaardia ja sisäiset lainat 1,2 miljaardia. Valtiosektorin taloudellisten liikkeiden osuus on siis 66,8 pros., budjetin osuus 24,5 pros. ja sisälainojen osuus 5,6 prosenttia.

Valtiovudjetti ei siis ole päätekiijä kansallistulon uudelleen jakamisessa niiden varojen suhteen, jotka valtio suuntaa sosialistiseen rakennustyöhön. Näin täytyykin olla maassa, jossa talouden sosialistiset ainekset alituisesti työntävät pois yksityiskapitalistisia aineksia.

Oppoitsioonin kansallistulon jakoa koskevan teorian olemus sisältyy siihen, että se kääntää koko huomionsa varojen ottamiseen budjetin avulla maataloudesta ja yksityiskapitalistisesta kauppaja- ja teollisuussektorista, ollelukaan luottamatta mahdollisuuteen menestyksellisesti kehittää valtion teollisuutta, kuljetuslaitosta ja yhteiskunnallistettua kauppaa.

Oppoitsiooni ei näe Lokakuun vallankumouksen synnyttämiä perusteellisia muutoksia koko kansantalouden rakenteessa ja paljastaa talonpoikaisteensiensä poliittisen olemuksen unohtaen kokonaan teollisuus- ja maataloustuotteiden hintojen eron merkityksen kansallistulon jakamisessa.

Budjetin yksityiskapitalistisesta sektorista ottamat varat voivat oppoitsioonin "teoretikkojen" mielestä palvelella teollistuttamista ainoastaan siinä tapauksessa, että budjetti suuntaa "kulakin ja nepmannin varat teollisuuteen". Tämä kohta on kuvaava oppoitsioonin harjoittamalle alastomalle demagogialle. Jos budjetin avulla otettut varat suunnataan yhteiskunnallisiin kulttuuritarkoituksiin tai kuljetuslaitoksen rahoittamiseen, niin tämä ei muka ole teollistuttamisen jouduttamista. Jos hintapolitiikka ja väestön säästöjen kerääminen samalla takaavat teollisuuden kehityksen maan teollistuttamiselle välttämättömässä tempossa, niin on tämä oppoitsioonin mielestä ainoastaan todistuksena luokkalinjan puutteesta KK:n politiikassa.

Oppoitsioonin teorian päät eivät tahdo oikein käydä yhteen. Löytääkseen edes jonkinlaisen perusteen puolueen ja sen johdon toteuttaman talouspolitiikan parjaukselle, jättää oppoitsi-

siooni, puhuessaan teollisuudesta ja sen rahoittamisesta, kokonaan huomioonottamatta muut kansantalouden haarat ja luo sellaisen kansallistulon jakoteorian, joka, pitämättä huolta kuljetuslaitoksen, maatalouden, yhteiskunnallisen kulttuurityön y.m. tarpeista, veisi ensi yrityksellä maan talouden konkurssiin.

Puoluetta eivät kansallistulon jaossa ohjaa demagoogiset näkökohdat, vaan тов. Leninin antamien ohjeiden mukaisen sosialistisen rakennustyön tarpeet. Viisivuotissuunnitelman laatimista varten annetut direktiivit ovat suunnatut niiden epäsuhteiden poistamiseen kansantaloudesta, jotka ovat lähtöisin sodanedelliseltä aikakaudelta ja syntyneet Lokakuun vallankumouksen aiheuttamista suurista muutoksista.

Kansallistulon jaossa lähtevät direktiivit parhaasta mahdollisesta (optimaalisesta) suhteesta sijoituksissa valtion teollisuuteen, kuljetuslaitokseen ja maatalouteen, suhteesta, joka sallisi kansantalouden mahdollisimman nopean, suunnitelmallisen ja kriisittömän kehityksen lähimmän viisivuotiskauden aikana. Tämän suunnitelman toteuttaminen vaatii suurien vaikeuksien voittamista, mutta samalla se takaa kansantalouden kaikkien haarojen sopuuhaisen kehityksen säilyttämällä johtavan aseman teollisuudelle joka kehittyy pääasiassa oman sisäisen kasaantumisen pohjalla, joka johtuu järjestelmällisestä yhä korkeamman tekniikan käytäntöön otosta.

Millaisen järjestelmän asettaa oppoitsiooni tätä "epämääräisten toivomusten valikoimaa" vastaan?

II. Oppoitsioonin esittämät teollistuttamislähteet

KK:n teesiin perustana on se jokaiselle poliittisen piirin osanottajalle joku kauan sitten tunnettu tosiasia, että työväenluokka ja talonpoikaisto tuottavat kaikki arvot, jotapaitsi ratkaiseva mer-

kitys arvojen luomisessa on suurteollisuudella, jossa työn tuottavuus on monta kertaa suurempi kuin maataloudessa, joka yhä vielä on tavattoman alhaisella teknillisellä tasolla. Sen vuoksi on maan teollistuttaminen ja tuotantovoimien kehittäminen korkeammalla teknillisellä pohjalla aivan välttämätön kansallistulon kohottamiseksi ja edistyneimpien maiden saavuttamiseksi ja sivuuttamiseksi.

Alituisesti kasvavien teollisuuden, kaupan ja kuljetuslaitoksen yhteiskunnallisen sektorin taloudellinen mahtavuus, joka on kymmeniä kertoja yksityiskapitalistisen talouden osuutta näillä aloilla suurempi, tekee yksityiskapitalististen aineiden (kulakkien ja nepmanin) merkityksen kasaantumisessa ja budjetissa perin vähäiseksi.

Puolueen politiikan tehtävänä on tällä hetkellä niiden riistopyrkimysten hillitseminen ja mahdollisimman suuren osan niiden pääomakasaantumisesta ottaminen sosialistisen talouden tarpeisiin lisäämällä veropuristimen painetta.

Aivan toisin ajattelee oppositio: kun se kuvittelee sosialistisen sektorin kovin heikoksi ja pitää mahdottomana sosialistisen taloudenhoidon menettelytapojen avulla lyhyessä ajassa saavuttaa korkeata kansantalouden kehitystasetta, niin se johtuu tästä uuden teorian luomiseen, jonka mukaan sosialistisen sektorin kehityksen tulisi nojautua pääasiassa kapitalistisen sektorin pääomakasaantumisen alituisen pakkoluovuttamiseen.

Tämä teoria heikon sosialismin kehittämiseksi voimakkaasti kasvavan kapitalismin avulla on oppositioonin teeseissä esitetty tavattomalla tarkkuudella ja väärentämättömällä "vasemisto"-paatoksella:

"Tästä huolimatta kiertävät KK:n teesit huolellisesti sen kysymyksen, että tätä varten (tehtaiden uudelleen kalustaminen ja uusien rakentaminen.

V. M.) on ensin uudestaan jaettava kansallistulo, siirtämällä huomattava osa kapitalistisen sektorin tuloista sosialistiseen sektoriin, kulakkitaloudesta valtion teollisuuteen, nepmanin pääomakasaamisesta työväenluokan aineellisen aseman parantamiseen, joka on työn tuottavuuden "kohoamisen välttämätön ehto".

Toimivien tehtaiden uudelleen kalustaminen ja uusien rakentaminen, s.o. työväenluokan perustehtävä teollistamisessa ja uuden sosialistisen, teknillisen perustan luomisessa kansantaloudelle, on siis aivan mahdoton toteuttaa ilman kulakin, nepmanin ja kapitalistin apua. Työväenluokan aineellisen aseman parantaminen tapahtuu myöskin pääasiassa nepmanin pääomakasaantumisen laskuun. Oppositio rakentaa siis oman uuden maailmansa, ei omin käsin, vaan nepmanin, kulakin ja kapitalistin käsillä.

Kuinka tämä ohjelma on toteutettava, jos "Gosplanin perspektiivinumeroiden" kaikkein vaatimattomimmankin variantin mukaan 90 % kaupasta ja 98 % teollisuudesta tulee olemaan työväenluokan itsensä tai osuuskuntien käsissä, vaikka ne 3—4 % kulakkitalouksia, jotka nykyään ovat olemassa, eivät vähentyisikään, se jää oppositioonin teoreettikkojen vallan itsenäisesti ratkaistavaksi. Vain kaksivuotinen laiskottelu "puolueen ja työväenluokan pelastamiseksi" on voinut synnyttää tämän teor. joka yrittää esittää työväenluokan sosialistisessa rakennustyössä suorastaan riippuvaiseksi kapitalistisen kasaantumisen määrästä. Puolue tulee menettelemään toisin: hilliten yksityispääomaa kaupungissa ja jatkaen voimakasta hyökkäystä kulakkia vastaan maaseudulla, tulee se järjestelmällisesti rajoittamaan niiden pääoman kasaamista, käyttäen sitä talouden sosialistisen sektorin mahtavan pääomakasaantumisen vähäisenä täydennyksenä.

III. Oppositiioonin "konkreettiset" ehdotukset

Kysymykseen, mistä varat rohkeampaa, vallankumouksellisempaa "todellista" teollistuttamista ja joukkojen kulttuurin nopeampaa nousua varten, s.o. tehtäviä varten, joiden ratkaisusta riippuu sosialistisen kulttuurin kohtalo, vastaa oppositiooni:

"Varojen peruslähde on kansallisen tulon uudelleen jakaminen oikein käytämällä budjettia, luottoa ja hintoja. Varojen lisälähteenä tulee olla niiden yhteyksien oikea hyväksi käyttö, joita meillä on maailman talouden kanssa".

Oppositiioonin ehdotukset tätä uudelleen jakoa varten esiintyvät kaikkialla laajassa oppositioonikirjallisuudessa, painetussa ja painamattomassa, ja on kaikille niille yhteistä sellaiset määritelmät kuin "ehdoton", "päättäväinen", "suurin mahdollinen (maksimaalinen)" j.n.e. Peruspääoman sijoitusten tulee olla mahdollisimman suuria, työpalkan nousun tulee myöskin olla mahdollisimman suuri; käsitellessään maatalouden kehityssuunnitelmaa, vaatii oppositiooni tässäkin mahdollisimman suuria sijoituksia. Clemenceaun isänmaallinen raivonpuuskaus aiheuttaa vaatimuksen määrärahojen lisäämisestä maanpuolustukseen ja vain oppositiioonin unohtamat yhteiskunnallis-kulttuurimenot sekä sen vihaama tavaravaihto, josta se vielä v. 1926 oli valmis ottamaan pois valtion varat, jäävät oppositiioonin vaatimuksista osattomiksi.

Kaikkein keskitetyimpinä esiintyvät nämä vaatimukset vastateesien seuraavassa kappaleessa: "Vuoden 1927—1928 budjetissa on huomattavasti korotettava määrärahoja maanpuolustukseen (pääasiassa sotateollisuuteen), teollisuuteen yleensä, sähköistämiseen, kuljetuslaitokseen, asuntojen rakentamiseen ja toimenpiteisiin maatalouden kollektivisoimiseksi".

Tätä kulutussuunnitelmaa olisi voinut laajentaa vieläkin helpommin panemal-

la sanan "yleensä" sanan "määrärahoja" eteen. Samalla ei oppositiooni kuitenkaan osota ainoatakaan todellista lähdettä, mistä varat näihin korotuksiin voitaisiin saada, vaan sen sijasta yrittää kaikin tavoin suurennella niitä vaikeuksia, jotka luonnollisesti kohtavat teollistuttamisen nopeaa kehittämistä.

Ensimmäinen "konkreettinen" ehdotus kuuluu: "Teollistamistarkoituksiin budjetista tehtävät puhtaat sijoitukset voivat ja niiden tulee lähimpien viiden vuoden kuluessa nousta 500—1,000 miljoonaan vuosittain".

Ilman selityksiäkin on selvä, että tämä ei ole suinkaan varojen lähde, vaan yksi oppositiioonin budjetille asettamista vaatimuksista. Jo ensimmäisessä ehdotuksessa unohtaa oppositiooni hyvät aikomuksensa osottaa työväenluokalle mistä varat ovat otettavat.

Korkeimman Kansantalousneuvoston tekemät laskelmat osottavat, että viiden vuoden kuluessa on käytettävä 700 miljoonaa ruplaa puhtaita sijoituksia budjettivaroista, jotta teollisuustuotanto, tuotannon paremman organisatiioonin ja uudelleen kalustuksen vaikutuksesta viiden vuoden kuluessa nousisi kaksinkertaiseksi.

Miksi oppositiooni katsoo tarvittavan 2½—5 miljardia ruplaa viiden vuoden kuluessa, — jää salaisuudeksi. Ellei tämä tarkoita teollisuuden budjetin välisten tilien saldoa, niin ei voi käsittää mistä "puhtaista" sijoituksista voi olla puhe koska Gosplanin laatima kansantalouden rahoittamissuunnitelma nousee viiden vuoden kuluessa 8 miljardiin ruplaan, s.o. paljon suurempaan summaan kuin oppositiooni vaatii.

Seuraava oppositiioonin ehdotus vaatii "kaikkien yksityisyrittäjien liikatulojen todellista verottamista vähintään 150—200 miljoonaan ruplan määrään".

Tämä ehdotus perustuu oppositiioonin kunnioitukseen keksimäänsä ja ra-

kastamaansa yksityispääoman mahtia kohtaan. Finanssiasiain Kansankomissariaatti, jolla on ylipäänsä taipumus suurennella pääomakasaantumismueroita valtiovarojen eduksi, arvioi yksityisteollisuuden ja kaupan koko vuosikasaantumisen 200—250 miljoonaksi ruplaksi. Tov. Pjatakov, joka v. 1925 tutki yksityispääoman tilaa, tuli siihen johtopäätökseen, että yksityiskapitalistien tulojen verotus nousee 62—90 pros. kaikista tuloista ja että tämä on se "raja, johon kaikkein suurimpien tulojen verotus voi nousta". Tämän jälkeen julaistiin vielä laki, joka korotti yksityiskapitalistien verotuksen 40 prosentilla, joten tuo "rajakin" tuli siivutetuksi, ja johti se yksityisteollisuuden vähenemiseen v. 1926—27 19 prosentilla edelliseen vuoteen verraten. **T o d e l l i s t a** verotusta on tapahtunut ja tapahtuu edelleenkin tarkoituksella alistaa yksityispääoman toiminta yhä suuremmassa määrässä valtion järjestelyn alaiseksi, ottamalla samalla sen tuloista mahdollisimman paljon varoja.

Seuraavan "konkreettisen" ehdotuksen mukaan pitäisi "ottaa varakkailta kulakkikerroksilta, jotka muodostavat noin 10 pros. talonpoikaistalouksista, lainan muodossa 150 miljoonaa puutaa viljaa sen luontaisvarastoista".

1-VIII-27 oli viljavarastoja kaikkiaan 700 miljoonaa puutaa, joista 80 pros. on köyhien ja keskivarakkaiden hallussa. Kulakin ja varakkaiden hallussa on siis noin 140 milj. puutaa. Lainan muodossa olisi siis otettava kaikki ja lisäksi 10 milj. puutaa. Koska kulakkitalouksien prosentti vaihtelee 3—4, niin noihin 10 prosenttiin sisältyisi jo osa keskivarakkaista talonpojista, joten oppositioonin ruokahalu ulottuu 1½ miljoonaan keskivarakkaaseen talouteen.

Lisäten veropuristusta kulakin suhteen ja edelleen rajoittaen hänen riistopyrkimyksiään, ei puolue missään tapauksessa ryhdy kiristämään suhteita

taan keskivarakkaiden talonpoikain kanssa.

Oppositioonin ehdotus tehtaan ja vähittäishintojen alentamisesta "pääomakasaamisen lähteenä", tuntuu omittuiselta, sillä teollisuustuotteiden hintojen alentaminen sellaisenaan antaa juuri päinvastaisen tuloksen. Kysymykseen "mistä varat?" voi tällä oikealla ja puolueen omalla tunnuslauseella vastata ainoastaan, jos sen taakse kätkeytyy ehdotus hintojen korottamisesta. "Notkeampi, enemmän individualisoitu... hintojen alennuspolitiikka voi valtion teollisuuden hallussa säilyttää suunnattomia summia". Tähän on "koira kätkeytyä". Ellei tämä ole vain yleinen itsestään selvä sanontatapa, niin kätkeytyy siihen Trotskin ja Pjatakovin vielä vuosi sitten innokkaasti ajama ajatus hintojen korottamisesta.

Asiallisen luonteen yrittää oppositio antaa kysymykselle valtion viinakaupasta. Viinan kulutus tulee viisivuotiskauden lopussa olemaan tuskin 60 pros. sodanedellisestä. Mutta tässäkin oppositio joutui itsensä kanssa ristiriitaan. Vastateeseissa lainataan, puolustettaessa Trotskia erään toisen asian yhteydessä, seuraavat hänen sanansa: "Käytännöllisesti puhuen voi hyvä sato — teollisuustavaroiden puuttuessa — merkitä viljan tislauksen suuremmassa määrässä samogonkaksi ja pitentyviä häntiä kaupungeissa". Nykyisellä, vaikkakin nopeasti kohoavalla kulttuuritasolla ollen ei alkohoolin käyttöä voida poistaa yksinkertaisella dekreetillä. Edellä esitetty sitaatti todistaa, että oppositioonikin tämän käsittää.

Tämäkään ehdotus ei sanallakaan vastaa kysymykseen "mistä varat?"

IV. Oppositioonin organisaatoriset johtopäätökset

Tällaiset ovat oppositioonin "konkreettiset" ehdotukset kansallistulon uudelleen jakamisesta, jonka pitäisi

sen mielestä lisätä talouden sosialistisen sektorin varoja ja turvata sen kehitys. Oppositiioonin "teoreetikot" eivät kyenneet esittämään yhtään ainoata numeroa, joka vahvistaisi heidän teoriasensa sosialistisen sektorin loismaisesta kehityksestä. Köyhyytensä ja heikkoutensa tuntien tekee oppositiiooni ehdotuksia henkilöiden valinnasta, joka "ei suinkaan ole aivan viimekädessä finanssikysymys", ja "taloudellisen johdon hvostismista (perässä laahaamisesta)".

Voimatta luottaa riittävän teollistamisnopeuden saavuttamiseen sosialistisin keinoin, tuo oppositiiooni viimeisenä todistuskeinonaan esille syytöksen työväenluokan ja sen puoluetta vastaan kykenemättömyydestä suoriutua kansantalouden uudelleen järjestämisessä. Mitenkään muuten ei voi selittää 6:ttä

kohtaa, joka puhuu "henkilöiden oikeasta valinnasta, jota ehkäisee byrokraattinen komento" puolueessa ja neuvostolinjalla.

Voitto kansalaissodassa, joka saavutettiin pelkästään puolueen ja työväenluokan lujouden johdosta, ja saavutukset taloudellisessa rakennustyössä osottavat millaisia valtaisia voimia on kätkeytyneenä järjestyneeseen työväenluokkaan. Sen esiinvetämät proletarit, jotka ovat puolueen riveissä suorittaneet ankaraa arkipäiväistä ja samalla tosi-sankarillista työtä kaikilla kansalaissodan ja taloudellisen rakennustyön rintamalla, olivat, ovat ja tulevat olemaan todellisia sosialismin rakentajia, eivätkä ne intelligentti-individualistit vallankumouksellisen fraasin ja pikkuporvarillisen romantismin sankarit, jotka puolue on heittänyt ulos riveistään.

Trotskismi ja työväenkysymys.

Kirj. P. T o m s k i.

Ottakaamme ensiksi työpalkkaa koskeva osa.

V. 1925—26 kasvoi keskimääräinen vuotuinen realipalkka v:teen 1924—25 verraten 14 prosentilla, ja v. 1926—27 12 prosentilla vuoteen 1925—26 verraten ja 27 prosentilla v:teen 1924—25 verraten. Mistä sitten trotskistit ottavat numeronsa ja kuinka he laskevat? He nojautuvat tilastollisiin silmänkään-

tötemppeihin. Asia on nimittäin siten, että jokaisen vuoden kuluessa vaihtelee työpalkan suuruus sesonkiaikojen mukaan, ja siksi työpalkan dynamiikan selvittämiseksi on verrattava samanlaisia sesonkeja toisiinsa. Seuraava taulukko kuvaa työpalkan suuruuden liikehtimiset kolmen talousvuoden aikana.

Realipalkan vaihtelut v:sta 1924 vuosineljänneksittäin (budjettiruupissa).

	I nelj.	II nelj.	III nelj.	IV nelj.	Keskim. vuodessa	Nousu %:ssa v:teen 1924—25 verraten
1924—25 . . .	24:01	23:10	23:95	29:68	25:19	—
1925—26 . . .	29:33	27:09	27:56	30:31	28:57	13,4
1926—27 . . .	30:67	30:33	32:66	34:90	32:14	27,6

Näin ollen rehellisen vertailun mukaan kasvoi työpalkka v. 1925—26 13,4 prosentilla, ja v. 1926—27 27,6 prosentilla v:teen 1924—25 verraten.

Pysähdymme vielä yhteen työpalkkakysymyksen alaan, johon trotskilaiset

takertuvat. Oppositiiooni väittää, että meillä ei toteuteta vanhaa tunnuslausettamme "samanlaisesta työstä — samanlainen palkka". Ennenkaikkeaa on tätä kysymystä tarkasteltaessa otettava huomioon, että ei pidä verrata kaik-

kien miesten keskimääräistä työpalkkaa kaikkien naisten keskimääräiseen työpalkkaan siksi, että tässä suhteessa keskimääräinen työpalkka riippuu ammattitaidon erilaisuudesta ja työn raskauden ja monimutkaisuuden erilaisuudesta sekä siitä, että korkeimmin palkatuissa ammattiteissa on naisia hyvin vähän, y.m. seikoista. Todellinen työpalkkatason vertailu voidaan tehdä ainoastaan rinnastamalla miesten ja naisten työpalkkoja toisiinsa samalla laisissa ammattiteissa.

Naisten työpalkka %:ssa miesten työpalkasta samassa ammatissa v. 1926.

Tekstiiliteollisuus.

Kutojat	97—97,2%
Liinan karstaajat	94

Ompelu-työalalla.

Ei-ammattitaitoiset	94,2
-------------------------------	------

Tupakkateollisuus.

Paperossin-täyttäjät	83,8
--------------------------------	------

Polygraafinen teollisuus.

Latojat	81,9
-------------------	------

Sukupuolesta riippuvat eroavaisuudet työpalkassa johtuvat miesten suoremasta ammattitaitoisuudesta, kestävydestä ja intensiivisyydestä sekä naisten fysiologisisista erikoisuuksista.

Seuraavat numerot osoittavat, miten työpalkka kuvastuu työläisten ravinnossa:

Nälkävuosina muodosti ravinnon hankkiminen 2/3 kaikista menoista (todiste budjetin alhaisesta kokoonpanosta), ennen sotaa 47—48,7 prosenttia ja v. 1926 — 45,6 prosenttia.

Ravinnon laadun paraneminen näkyy seuraavasta taulukosta:

Leivän ja lihan kulutus (kilogrammoissa)

	Ruisleipää	Vehnäleipää	Lihaa
V. 1922	31,08	3,50	1,33
V. 1924	16,40	13,23	5,76
V. 1926	11,54	15,55	6,15

Huomattavasti ovat työläisten budjetissa kasvaneet menot sellaisiin taloustarvikkeisiin, jotka tavallisesti kuvaavat määrättyä hyvinvoinnin astetta.

Huolimatta siitä, että tämä kaikki on todisteena työläisen taloudellisen aseman keskeytymättömästä paranemisesta, on kuitenkin vielä välttämätöntä tarkastaa onko tilanne huonontunut muilla aloilla, jotka vaikuttavat työläisten taloudelliseen ja kulttuuriseen tasoon. Erikoisesti on tärkeimpänä kysymyksenä työpäivän pituus, sillä trotskit väittävät vasta-teeseissään: "1. On tehtävä loppu kaikista työpäivän pitentämisyrittäyksistä..." Minkälainen on sitten itse asiassa keskimääräisen faktillisen työpäivän pituus teollisuudessamme?

V. 1913 oli työläisten keskimääräinen työpäivä 9 t. 42 min.; v. 1917, jolloin työläiset taistelivat itselleen 8-tunnin työpäivän, — 8 t. 15 min., v. 1924 — 7 t. 37 min., v. 1925 — 7 t. 25 min., v. 1926 — 7 t. 20 min. V. 1927 on työpäivän pituus ennakkolaskelman mukaan keskim. 7 t. 18 min. Tämä keskim. lasketaan supistetusta 6- ja 7-tunnin työpäivästä kuumilla ja vaaranalaisilla tuotantoaloilla, sekä yleisestä 8-tunnin työpäivästä. Sitäpaitsi ylityöt, joista niin paljon huutavat trotskistit ja mensheviikkien "Sotsialistiitseskij vestnik", tekivät v. 1923 päivää kohti 16,8 min., v. 1924 — 11,4 min., v. 1925 — 10,2 min.

Näin ollen kasvaa faktillinen työpalkka ja ylityöt supistuvat.

Siirtykäämme tarkastamaan yhteiskunnallisen vakuutuksen budjettia vuosittain. Alamme v:sta 1924—25, syystä että vähänkään tarkistetumpaa ja varmempaa yhteiskunnallisen vakuutuksen budjettia ei meillä aikaisemmilta ajoilta ole olemassa. V. 1924—1925 teki yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetti tulopuoleltaan 461,480,000 ruplaa, v. 1925—26 — 682,462,000 rpl. v. 1926—27 (ennakkotietojen mukaan) — 859,363,000 rpl. v. 1927—28 edellytetään kontrollinumeroiden mukaan tulevaksi 946,869,000 ruplaa.

Tällaiset ovat numerot. Niiden ajatus on selvä. Vakuutusmaksujen tariffi pienenee: V. 1924—25 se oli 14,43

pros., v. 1925—26 — 13,40 pros., v. 1926—27 — 13,12 pros. v. 1927—28 se tulee olemaan 13,10 pros. Tästä huolimatta budjetin tulopuoli kasvaa. Se on todisteena työväenluokan lukumäärällisestä kasvusta ja työpalkan noususta.

Miesten väliaikaisesta työkyvyttömyydestä jaettiin v. 1924—25 avustusta 1 rpl. 91 kop. päivää kohti (keskimäärin), v. 1925—26 — 2 rpl. 43 kop. v. 1926—27 — 2 rpl. 79 kop.; naisten väliaikaisesta työkyvyttömyydestä jaettiin v. 1924—25 avustusta 1 rpl. 30 kop., v. 1926—27 — 1 rpl. 59 kop., v. 1927—28 1 rpl. 83 kop. Eroavaisuus avustuksen suuruudessa johtuu naisten alhaisemmasta ammattitaidosta. Epäilemättä on työ-invalideille maksettavan eläkkeen määrä pieni, — lukuunottamatta elinijäkseen työkykynsä menettäneitä, jotka saavat täysin faktillisen työpalkkansa suuruisen avustuksen, — mutta sekin on jatkuvasti kasvanut. Ensimmäisen ryhmän invaliidit saivat v. 1924—25 avustusta 15:53, v. 1925—26 — 23:04, v. 1926—27 — 30:19. Samanlaisessa suhteessa on eläkemäärä kasvanut myöskin toisen ja kolmannen ryhmän invalideille.

Yhtenä kaikkein kärkevimmistä kysymyksistämme on meillä työttömyyskysymys. Tällä alalla on trotskisteilla kaikkein suotuisin maaperä vahingoniloonsa, mutta, niinkuin tavallisesti, ei-

vät he tätäkään kysymystä voi sivuuttaa ilman lioitteluja.

Ensiksikin täytyy sumentaa trotskistien iloa sillä, että työttömien lukumäärä kuluvan vuoden aikana ei osoita kasvua, vaan supistumista. Niinpä oli työpörseissä rekisteröityinä työttömiä

huhtikuun	1 pnä	1927	1,478,000
heinäkuun	1 "	1927	1,217,000
syyskuun	1 "	1927	1,025,000

Ammattiliittojen jäseniä oli työttöminä seuraavat määrät (lukuihin sisältyvät myöskin ne ammattiliittojen työttöminä olevat jäsenet, jotka ovat rekisteröidyt liitoissaan, mutta eivät kuulu työpörssiin luetteloihin):

tammikuun	1 pnä	1927	1,667,000
heinäkuun	1 "	1927	1,501,800

Näin siis tänä vuonna työttömyys meillä Gosplanin tietojen mukaan ei osoita kasvua, vaan supistumista, ja tämä ei ole tietenkään trotskistien ansiota. Mutta mistä kummas-ta sitten ilmaantuu seuraava vahingoniloinen tiedonanto: "2 miljoonaa työttöntä kaupungeissa ja 1 miljardi puudaa . . . j.n.e." ("Pravda" N:o 263).

Mistä on saatu kaupunkeihimme 2 miljoonaa työttöntä? Huolimatta jonkunlaisesta tilanteen paranemisesta, on työttömyyskysymys edelleenkin hyvin vakava, mutta miksi tarvitsee sitä mennä niin hävyttömästi fantaseeraamaan, kuin trotskistit tekevät?

Työttömien määrä ammattiliittojen jäsenten keskuudessa tammik. 1p:nä 1927.

Ryhmät	Liittojen nimet	Liitossa kaikkiaan jäseniä	Niistä työttöminä	Työttömien % koko jäsenluvusta
Maatalous.	Maa- ja metsätyöl.	1.109.367	300.184	27,1
	Paperityöläisten	43.201	3.617	8,4
	Kaivostyöläisten	428.169	28.688	6,7
	Puunjalostustyöl.	173.185	37.178	21,5
	Nahkatyöntekijäin	122.220	26.010	21,3
	Metallityöläisten	843.862	79.360	9,4
Teollisuus.	Kirjapainotyöl.	110.433	19.987	18,1
	Ravintoainetyöl.	412.452	113.724	25,7
	Sokerityöntekijäin	106.237	34.393	32,4
	Tekstiilityöläisten	813.958	46.463	5,7
	Kemikkojen	236.566	24.686	10,4
	Ompelutyöntek.	73.249	18.535	25,3
Yhteensä		3.393.532	432.641	12,7

Ryhmät	Liittojen nimet	Liitossa kaikkiaan jäseniä	Niistä työttö- minä	Työttömien % koko jä- senluvusta
Transportti ja yhteydenpito	Rakennustyöntekijät	599.346	227.090	37,9
	Vesitransporttityöntek.	157.333	71.399	45,4
	Rautatieläiset	1.087.235	99.602	9,2
	Paikallinen transportti	177.660	36.067	20,3
	Yhteydenpito	114.354	15.565	13,6
	Yhteensä	1.536.582	222.633	14,5
Valtion-, yhteis- kunn-, kauppa- ja yksit. lait. työl.	Taidetyöntekijät	88.562	17.764	20,1
	Lääkintä- ja sanitaarit.	488.581	71.228	14,6
	Valistustyöntekijäin	746.816	81.283	10,9
	Neuvostokauppapalv.	1.173.679	197.309	16,9
	Yhteensä	2.497.638	367.584	14,7
Muut liitot.	Kunnallistalous.	241.156	35.650	14,8
	Ruokalatyöntek.	248.224	81.742	32,9
	Kaikkiaan	9.625.845	1.667.524	17,3

Ylläolevasta taulukosta näkyy, että työttömyys rasittaa kaikkein ankarimmin sesonkiluontoisia ammattiliittoja, maataloustyöläisiä sekä niitä teollisuusaloja, jotka pääasiassa sijaitsevat maaseutupaikkakunnilla. Työttömyys-tilasto ammattiliittojen jäsenten keskuudessa osoittaa suuremman prosentimäärän työttömiä sentähden, että sen tilastoissa on tarkemmat tiedot maaseudulta kuin Työasiain Kansankomissariaatin tilastoissa. Yllämainitun todisteeksi tarvitsee vain luoda silmäys puhtaasti maaseudulla toimiviin liittoihin, kuten esim. sokerityöntekijäin liittoon, jossa on työttömiä 32,4 pros., rakennustyöntekijäin — 37,9 pros. ja maa- ja metsätyöläisten liittoon, jossa on työttömiä 27,1 pros., mikä absoluuttisina numeroina merkitsee tälle liitolle 300,184 työtöntä!

On eittämätön totuus, että työttömille jaettava avustus ei vielä hetikään riitä heidän toimeentuloansa täydellisesti turvaamaan. Eikä se voikaan turvata sitä siinä määrin kuin todellinen työpalkka. Se on selvä, niinkuin myöskin se, että jokaiselle proletaarille on työttömyys suurena onnettomuutena, jota yhteiskunnallisen vakuutuksen ja ammattiliittojen jakamat avustukset voi-

vat vain lieventää. Trotskistien vastateeseissä sanotaan: ”Keskimääräinen työttömyys-avustuksen suuruus on noin 5 sodanedellistä ruplaa. Tätäkin avustusta jaetaan ainoastaan noin 20 prosentille ammattiliittojen työttömistä jäsenistä”.

Mutta onko asiat huononemaan vai paranemaan päin tällä alalla? Olivatko ne paremmin silloin, kun Trotski ja hänen nykyiset apostolinsa Sinovjev ja Kamenjev istuivat johtavilla paikoilla?

Tarkastelkaamme niiden määrärahojen suuruutta, jotka vuosittain on myönnetty taisteluun työttömyyttä vastaan: v. 1925 antoivat valtion ja paikalliset elimet 14 milj. ruplaa, v. 1927 — 17 milj. ruplaa ja v. 1927—28 tulee annettavaksi kontrollinumeroiden mukaan 23 milj. ruplaa. Yhteiskunnallinen vakuutus jakoi v. 1925 30 milj. ruplaa, v. 1926 — 46 milj. ruplaa, v. 1927 — 85 milj. ruplaa ja v. 1928 edellytetään jaettavaksi 123 milj. rpl. Yhteensä myönsivät valtion-, paikalliset ja Yhteiskunnallisen vakuutuksen elimet v. 1925 — 44 milj. ruplaa, v. 1926 — 60 milj. ruplaa, v. 1927 — 85 milj. rpl., ja v. 1928 — edellytetään myönnettäväksi 146 milj. ruplaa.

Yhteiskunnallisissa hätä-aputoissa työskentelevän työttömän keskimääräinen työpalkka kuukaudessa on 45 ruplaa.

Yhteiskunnallisen vakutuksen avustusta nauttivain työttömäin lukumäärä on kasvanut; v. 1925—26 se oli 330 tuh., v. 1926—27 — 463 tuh.

Työttömille jaettujen avustuksien suuruudet olivat: Ensimmäisellä kategoriolla v. 1925 8 rpl. 69 kop., v. 1925—1926 — 13 rpl. 44 kop., v. 1926—27 — 17 rpl.; toisella kategoriolla: v. 1925 — 5 rpl. 79 kop., v. 1925—26 — 8 rpl. 79 kop., v. 1927—28 — 11 rpl. 36 kop. Yhteiskunnallisen vakuutuksen numerot puhuvat siis, että avustuksen määrä kasvaa.

Näin ollen ei ole totta se vakuutus, että ainostaan 20 % ammattiliittojen jäsenistä saavat avustusta.

Keskimääräinen avustuksen määrä tulee v. 1927-28 olemaan 123,000,000: $725,000 \times 12$, joka tekee keskimäärin 14 rpl. 14 kop. jokaista avustusta nauttivaa työtöntä kohti.

Tähän on lisättävä ammattiliittojen jakamat määrärahat työttömyysavustuskassoistaan: v. 1924 — 5,991,000 rpl., v. 1925 — 7,560,000 rpl. v. 1926 — 15,069,000 rpl.

Lopullisesti selvittääksemme työlläisen taloudellisen aseman dynamiikan, tarkastamme vielä yhteiskunnallisen vakuutuksen osuutta työlläisen elämässä.

Saaattaa olla, että yhteiskunnallisen vakuutuksen osoittama avustus jää jälkeen siitä budjetista, minkä mukaan työlläinen on tottunut elämänsä järjestämään? Moskovan työ-osaston tilastot antavat seuraavan vastauksen tähän: Yhteiskunnallisen vakuutuksen osuus työlläisen budjetissa muodosti v. 1924 — 4 pros., marraskuussa v. 1925 — 7,2 pros., marraskuussa 1926 — 7,7 pros.,

koko vuodelta 1926 — 9,2 pros. Siis tässäkin suhteessa on meillä nousua.

Sanatorio- ja kurorttiapu vakuuteille: V. 1924—25 kävi sanatorioissa, lepokodeissa ja kurorteissa 315,966 henkeä v. 1925—26 — 351,045 henkeä, v. 1926—27 513,219 henkeä, v. 1927—1928 edellytetään käyväksi 599,825 henkeä.

Trotskistinen oppositio panettelee puoluetta ja ammattiliittoja huutaessaan työlläisten yhteiskunnallisen vakuutuksen huonontumisesta.

Työn tuottavuuden laskelmat eivät meillä vielä tähän asti ole niin hyvät, että voisi edes 1—2 prosentin täsmällisyydellä puhua tästä kysymyksestä. Jos meillä työpalkan laskelmissa pohjaututaan eri vuosien aikana ja eri tuotantoaloilla aivan samanlaisiin laskumetodeihin, niin laskelmien suhteen työn tuottavuudesta ovat asiat kokonaan toisella tavalla. Tällä alalla ovat nimittäin laskelmat hyvin suuressa määrin ehdollisia, ja siksi ne voivatkin kuvata ainostaan yleisen tendenssin, työn tuottavuuden dynamiikan, mutta tuottavuuden laskelman numerot eivät ole jokaisena käsiteltävänä olevana hetkenä ehdottoman oikeita. Ikäänkuin perusta työn tuottavuuskysymyksen objektiivisessa käsittelyssä viime vuoden ajalta on seuraava määritelmä: Yleensä on työn tuottavuus kohonnut vastaavasti työpalkan kohoamisen kanssa, on voinut mennä viimemainitusta pikkuisen edellekin, mutta on voinut jäädä hiukan jällelkin. Kuitenkin on perusteeton ja läpeensä väärä trotskilaisten väite: **"Työpalkan kasvu jää jälkeen työn tuottavuudesta"**. Tämä väite tahtoo sanoa: työn tuottavuus kasvaa nopeammin kuin työpalkat; mutta jos näin on, niin kuinka sen voi sovittaa yhteen samaisten trotskistien vastateeseissä olevan väitteen kanssa: **"Rokulipäivien luvun suurentuminen, epäjärjestyksellisyys työssä, hylkytavarain**

määrän suurentuminen, koneiden turmeltuminen, onnettomuustapauksien kasvu y.m. vievät vuosittain satoja miljoonia ruplia" (alleiviivaus Tomskin).

Joko annettu kuva on oikea, taikka sitten on oikea e.m. väite että työn tuottavuus kasvaa nopeammin kuin työpalkka. Onneksi tällainen kuvaus on vain trotskilaistemme paniikin vallassa olevien aivojen tuotetta. Se on vain heidän tavallisia parjauksiaan työläisiämme kohtaan. Työn tuottavuus kasvaa yleensä normaalissa tempossa, suunnilleen rinnan työpalkan kasvun kanssa. Onkohan sitten niin, ettei työn tuottavuus saisi ylittää työpalkan kasvua? Ei sinnepäinkään! Ainoastaan edesvastuuttomat demagoogit voivat puhua jotakin sellaista proletariaatin diktatuurin ja työn ratsionalisoinnin ajanjaksolla. Meidän ratsionalisointitoimenpiteidemme tuloksena täytyy olla ehdottomasti ennenkuulumattoman voimakas työn tuottavuuden kasvu, joka yksityisissä tapauksissa jättää kauas jälkeensä työpalkan kasvun, ja joka luo ehdot sosialistiselle kasaantumiselle ja proletariaatin materiaalisen ja kulttuurisen tason nopeammalle nousulle. Trotskilaisilla on työn tuottavuus-kysymyksen suhteen vallan sekasotkuinen, edesvastuuton ja demagooginen kanta. •

Paremmiin ei ole asiat myöskään oppositioonin muiden vaatimusten suhteen, joista osa on vanhojen kaikille tuttuun puolueen työväen-politiikan peruskysymysten toistamista, kysymysten, joita puolue ja ammattiliitot ovat jo kauan aikaa toteuttaneet jokapäiväisessä työssään käytännössä.

Ei voi sivuuttaa vaikenemalla trotskilaisien suhtautumista kysymykseen 7-tuntisesta työpäivästä. Heidän kantansa ilmenee seuraavassa:

On toteutettava käytännössä heidän vaatimuksensa 8-tuntisen työpäivän toteuttamisesta, ja sen jälkeen on siirryttävä 7-tuntiseen työpäivään. Trotskilaisien vasta-teeseissä nim. sano-

taan: "On tehtävä juurineen loppu kaikenlaisista 8-tuntisen työpäivän pidentämisyrittämisistä".

Oikein kaunista ja tarmokasta, siinä on sekä "juurta" että "loppua" — puuttuu vain "historian askeleita". Näin ollen siis on edelleen toteutettava 8-tuntista työpäivää, ja sen jälke-

Mutta vielä yksi sitaatti:

"Näissä oloissa on työväenpolitiikan päivän tehtävänä työajan säännöstelyn alalla ennenkaikkealla panna toimeen ankara valvonta lailla säädetyn 8-tuntisen työpäivän noudattamisesta, ja vastata tämän tehtävän täyttämisen jälkeen voi nostaa esiin kysymyksen 7-tuntisen työpäivän käytäntöönottamisesta".

Tämä sitaatti on toisen "oppositiioonin" — mensheviikkien tuotetta. Sen nimittäin lausuu trotskilaisien ystävä "Sotsialistiitseski Viestnik".

Trotskilaiset arvostelevat ja käsittelevät puolueen ja neuvostovallan hyväksymää 7-tuntiseen työpäivään siirtymis-päätöstä demagogiana, vaalimanööverinä ja "edustajakokouksen edellisenä pääsiäismunana"...

"Sotsialistiitseski Viestnik" yhtyy tähän täydellisesti. Katsokaas millainen yhteishenki!

Tietenkin muutamat heistä ilmoittavat, että he eivät olisi vastaan "jos vain" j.n.e. Nämä ovat ainoastaan hiukan eri mieltä taloudellisten seurausten arvioinnissa, mutta yleensä niin toiset kuin toisetkin lankeavat samanlaiseen toivottomuuteen näissä arvioinneissaan. "Sotsialistiitseski Viestnik" kirjoittaa, että 7-tuntiseen työpäivään siirtyminen tulee edulliseksi vain talousmiehille, mutta epäedulliseksi työläisille, vaikkakin se hiukan lieventää työttömyyttä. Trotskilaiset taas katsovat, että siinä menetetään 500 milj. ruplaa vuodessa, ja tietenkin se tällöin on taloudellisesti epäedullinen! Ja tämä on sitten "kaukonäköisten" ja laajojen näköalojen miesten kanta! Lu-

kuhan ei ole enempää eikä vähempää kuin puoli miljaardia!*)

Kokemus itse asiassa 8 t. työpäivän käytäntöön-ottamisesta on osottanut, että kokonaistuotannon määrä laskee ainoastaan ensi-aikoina, eikä silloinkaan suhteellisesti työajan supistumisen kanssa; sen sijaan muutamiin vuosien perästä siinäkin tapauksessa, että tuotantokoneistoa ei uusita eikä perinpohjaisesti remonteerata, ylittäää tuotanto entiset normit.

Nykyinen työpäivän supistamisen käytäntöönnotto tulee tapahtumaan kokonaan toisenlaisen tilanteen vallitessa kuin mitä oli silloin, kun otettiin käytäntöön 8-tuntin työpäivä. 7-tuntiseen työpäivään siirtyminen tulee tapahtumaan teollisuutemme perinpohjaisen rekonstruktionin (uusille perusteille rakentamisen) tilanteessa, s.o. tilanteessa, jonka tunnusmerkkeinä ovat tehtaidemme tuotantokoneiston teknillinen uusintaminen, ratsionalisempi työn järjestely, rinnan työläisjoukkojen kulttuurisen tason jättiläismäisen nousun kanssa, josta seuraa laajojen työläis-massojen aktiivinen osallistuminen sosialistisen teollisuutemme rakennustyöhön.

Ja että tämä ei ole fraasi, vaan täyttä todellisuutta, siitä saa käsityksen tarkastamalla pikaisella yleissilmäyksellä tehtaiden tuotannollisia neuvottelukuntia, jotka huolimatta trotskiläisten räähkymisistä (tai "kukkumisista"?), elävät, lujittuvat ja kasvavat. Havainnollisen kuvan tämän työ-alan kasvusta antavat tiedot 480 tuotantolaitoksesta, joissa yhteensä on työläisiä 862,895 henkeä 9:stä eri ammattiliitosta. Näiden työläisten taholta on hallinnoille

*) On muuten tuntematonta mistä trotskilaisemme tuon summan ovat ottaneet. Ehkäpä monilukuisista fraktioni-salaisuuksistaan, tai yksinkertaisesti jakamalla Sinovjevin kuulusan miljaardin 2:lla.

jätetty 31,319 ehdotusta ja esitystä; näin ollen jokaista 1.000 työläistä kohditi tulee 36 ehdotusta. Tämä todellakin on massojen aktiivista osallistumista sosialistisen teollisuuden rakennustyöhön, Hallinnoissa on hyväksytty näistä ehdotuksista 80,2 pros. Tämä myöskin puhuu joukkojen aktiivisesta ja tietoisesta osanotosta. Hyväksytyistä ehdotuksista on käytännössä toteutettu 67,2 pros. Ehdotuksien täytäntöönpanossa on vielä paljon hidastelua, mutta tässäkin suhteessa on jo saavutettu huomattavia tuloksia.

Edellisessä on kuvattu vain pikku palanen ammattiliittojen työstä laajojen työläisjoukkojen mukaanvetämisessä sosialistiseen rakennustyöhön. Esitetyt numerot puhuvat, että tälläkään rintama-osalla proletariaatti ei suinkaan heikkene vaan päinvastoin vahvistuu ja vaurastuu; toiselta puolen luonnehtivat nämä numerot sen atmosfääriin, jossa 7-tuntin työpäivään siirtyminen tulee tapahtumaan. Se tilanne, jonka vallitessa alamme nyt toteuttaa 7-tuntista työpäivää, eroaa jyrkästi siitä tilanteesta, jolloin siirryimme 8-tuntiseen työpäivään. Epäilemättä tulevat ensi-aikoina 7-tuntisen työpäivän käytäntöön ottamisen jälkeen tuotantokustannukset jonkun verran kohoamaan (ei kuitenkaan lähimainkaan 500 miljoonalla), mutta samalla on epäilemätöntä, että tämä tulee olemaan voimakkaana kiihoittimena työntuottavuuden kohoamiseen ja hyvin nopeasti tullaan saavuttamaan sekä ylittämäänkin edeltäneen ajanjakson työn tuottavuus.

Trotskiläisten yritykset muodostaa oma puolueohjelmansa työväenkysymyksessä ovat päätyneet vararikkoon, niinkuin heidän kaikki muutkin yrityksensä muillakin ideologisen rintamansa osilla. Heidän linjansa kehitys työväenkysymyksessä on vienyt heidät suoraan... "Sotsialistiitseski Viestnikin" luo. On epäilemätöntä, että

myöskin heidän yrityksensä usuttaa tämän kysymyksen pohjalla puolueettomat työläiset puolueen kimppuun tulevat päättymään samalla tavalla kuin vastaavat mensheviikkienkin yritykset. Mensheviikkien historia pitäisi olla erikoisen opettavainen Trotskille ja hänen apostoleilleen! Mensheviikkien lupauksia suuresta työpalkasta, ammattiliittojen riippumattomuudesta y.m. (joita nyt trotskilaisetkin lupailevat), kuuntelivat puolueettomat työläiset kauan, mutta sitten sanoutuivat irti heidän riveistään. Mutta viime vuosi on SSSR:n proletariaatti jättimäisesti voimistunut ja tulee jatkamaan voimistumistaan eteenkinpäin, huolimatta siitä, että trotskilaiset yli-ihmiset on heitetty yli laidan. Puolueettomat työläiset tietävät, että heidän puolueensa, neuvostovaltansa ja ammattiliittonsa eivät lupaa työläisille mitään enempää kuin sen, mikä niille on mahdollista toteuttaa, ja että ne yhdessä koko työväenluokan kanssa, koko proletariaatin tukemana panevat myöskin täytäntöön sen, minkä ne tunnustavat mahdolliseksi ja välttämättömäksi. Siirtyminen 7-tuntiseen työpäivään ei ole helppo tehtävä, mutta kun sen kerran olemme

tehtäväksemme asettaneet, niin tulemme sen myöskin yhdessä koko työväenluokan kanssa menestyksellä ratkaisemaan, sillä 7-tuntinen työpäivä voimistuttaa proletariaatin jatkuvasti lujittuvia asemia. 7-tuntinen työpäivä on eittämättömästi mahtavin voittomme sosialistisen rakennustyön rintamalla.

Kas sentähden puolueettomat työläiset torjuivat niin energisesti trotskilaiset luotaan, kun nämä yrittivät kiihottaa heitä taisteluun puoluetta ja ammattiliittoja vastaan. Puolueettomat työläiset tunsivat trotskilaisissa vanhat tuttunsa mensheviikit, ainoastaan hiukan toisin vaadetettuina. Trotskismin näyttelemä osa heikkenee, se on epäilemätöntä. Samoin on myös se epäilemätöntä, että XV puoluekokous tulee kerta kaikkiaan tekemään lopun trotskismin propagandasta puolueessamme ja ei vielä täysin syntyneestäkään, mutta kuitenkin jo läpeensä vararikkoutuneesta trotskilais-menshevikisestä puolueestakin saman tien. Laajat puolueettomien työläisten joukot tulevat tyydytyksellä tervehtimään jokaista XV puoluekokouksen tähän suuntaan ottamaa askelta.

Puolueen taloudellisista tehtävistä maaseudulla (hevosetomuden ja kaluston puutteen likvidoiminen).

Kirj. A. P. S m i r n o v.

Lopettamalla yksityisomistuksen maahan ja antamalla oikeuden maan käyttöön ja nautintaan jokaiselle työtätekeväälle, loi Lokakuun vallankumous uudet suhteet maaseudulla. Tämä kehityksen erilaisuus esiintyy siinä, että puolueella on mahdollisuus säännöstellä erilaistumisprosessia, pidättää ja rajoittaa ylimmän kulakkikerroksen kasvua sekä estää keskivarakkaan talon-

poikaiston kapitalistinen "poishuuttoutuminen", vahvistaa keskivarakkaita ja kohottaa köyhiä talouksia.

Esitän tässä tilastotietoja, totta kylä ainoastaan Smolenskin lääniä koskevia (mutta kahdeksaa muuta lääniä koskevat laskelmat antavat samat tulokset), joissa tämä erikoisuus esiintyy sangen selvästi:

Ryhmät kylvöaloittain	%:ssa talouksien yht. lukumäärästä						
	Talouksien luku %:ssa	Henkilöluku kum- paakin sukup. 1 taloutta kohti	Omia työkyk. työ- vailla olevien ta- louksien %-määrä talouksien kokon- luvusta	Työkykyisiä työ- läisiä väilla olevia talouksia	1 työl. omaavia	2 työl. omaavia	3 työl. omaavia
Smolenskin lääni							
Ilman kylvöä eli 0,09 asti	0,9	2,9	19,9	51,0	44,2	3,9	0,9
0,1 — 1,09	7,1	3,3	10,3	30,5	64,1	4,6	0,8
1,1 — 2,09	21,9	4,5	2,6	15,1	74,3	9,3	1,3
2,1 — 3,09	25,4	5,3	1,3	9,9	70,5	16,4	3,2
3,1 — 4,09	18,9	5,9	0,7	6,6	66,2	21,2	6,0
4,1 — 8,09	23,8	6,8	0,5	4,4	51,4	30,7	13,5
3,1 — 10,09	1,4	8,5	0,3	2,2	30,8	40,0	27,0
10,6 — 16,09	0,5	9,0	—	1,6	37,1	29,8	31,5
16,1 ja enemmän	0,1	11,1	—	—	5,5	33,4	61,1
Läänissä yhteensä	100,0	5,5	2,1	10,8	64,5	18,6	6,1

Sangen luonteenomaista on maaosuuden, kylvöalan ja perheen suuruuden keskinäinen riippuvaisuus. Suurilukuinen perhe, jolla tämän johdosta on myöskin suuri maaosuus, omistaa useimmissa tapauksissa myöskin välttämättömät tuotannon välineet, s.o. on vahvempi ja saa suuremman tulon desjatiinalta sekä karjasta, antaen siis suuremman määrän tavaroita.

On huomautettava siitä, että kylvöttömissä ja vähäkylvöisissä ryhmissä on sangen korkea prosentti heikkotyövoimaisia talouksia, joita kylvöttömissä talouksissa on yli puolet; työvoiman suhteen vähemmän heikot näiden ryhmien taloudet ovat todennäköisesti pääasiassa suurperheisistä talouksista jakaantumisen kautta syntyneitä nuoria talouksia. Vähäkylvöisistä talouksista jakaantui v. 1924 ainoastaan noin yksi prosentti, mutta paljokylvöisissä oli tämä prosentti 9,5—11,5. Jakaantuessaan jakavat nämä perheet myöskin tuotantovälineet, s.o huomattavan osan tavaratuottajain ryhmästä taloudellinen taso alenee aika ajoittain. Tätä jakaantumista ei meidän oloissamme voida välttää. Taloudellisista ja poliittisista olosuhteista johtuva taistelu kulakkeja vastaan sekä vaikeus käytännössä määritellä varsinaiset kulakit

(erilaisia riistomuotoja harjoittavat taloudet), johtavat alemman neuvostoparaatin, jolla on taistelussa riistoa vastaan taipumus käyttää yksinkertaisia hallinnollisia toimenpiteitä, useinkin kohdistamaan nämä toimenpiteet osittain myöskin paljokylvöisiin eiriistotalouksiin ja siten jouduttamaan tätä jakaantumista.

Gosplanin 5-v. suunnitelma edellyttää talonpoikaistalouksien lisääntyvän vielä 2,5 miljoonalla. Ilmeistä on, että meidän tehtävämme on asettaa tätä jakaantumista vastaan pikkutuottajien kerääminen ja maataloustuotannon suurentaminen osuustoiminnallistuttamisen ja kollektivisoimisen avulla. Ainoastaan näitä menettelytapoja käyttäen ja kohottamalla maatalouden massatuotantoa, voimme me estää maatalouden markkinoille heittämän tavaramäärän horjumista ja lisätä tuota tavaramäärää. Muuta keinoa lisätä keskivarakkaiden ja varattomien perustalouksiryhmien tavaramäärää ei meillä ole.

On välttämätöntä lisätä näiden ryhmien antamaa tavaramäärää ja kohottaa niiden tuotannollista merkitystä erittäinkin extensiivisen viljatalouden alueilla. Tätä varten on ennen kaik-

kea välttämätöntä varustaa tuotantovälineillä se huomattava osaa talonpoikaistalouksista, jolla on käytettävänä kymmeniä miljoonia hehtaareja maata, mutta joka ei voi sitä tuotannollisesti käyttää. Köyhän talonpoikaiston varustaminen kalustolla rajoittaa kulakin kasvua enemmän kuin mikään muu toimenpide, kohottaa köyhäin talouksien antamaa tavaramäärää ja tekee ne elimellisesti osallisiksi maaseudun osuustoiminnallisesta ja kollektiivisesta rakennustyöstä. Paljomaiset, mutta vähävaraiset taloudet ovat tuotantovälineiden puutteen takia suure, jota ei ole vielä läheskään käytetty. Tuotannon horjuvaisuus näin suurella alueella on reservien puuttuessa ainaisena vaarana taloudellemme. Jokainen kato vaikuttaa varsin kipeästi ja jyrkästi maatalouden antamaan tavaramäärään ja koskee raskaimmin vähävaraisiin.

Puolueen päättämät toimenpiteet talonpoikaisköyhälistön tukemiseksi ovat tähän saakka johtaneet siihen, että hevosettomien ja kaluston puutteesta kärsivien talouksien lukumäärä alituisesti alenee, ottaen huomioon sen seikan, että talouksien luku on 1922—1926 lisääntynyt 2,6 miljoonalla.

Talonpoikaisköyhälistölle tähän saakka osotettu apu on ollut luonteeltaan tuotannollista kannatusta talouden uudelleen rakentamisessa; nyt on edessämme toinen tehtävä — maatalouden suunnitelmallinen uudelleen järjestely vetämällä siihen koko köyhien ja keskivarakkaiden talouksien joukko. Yleisenä edellytyksenä tälle on siirtyä maitten jaossa suunnitelmalliseen alueen järjestelyyn, liittämällä maittenjärjestely maataloustuotannon yleiseen järjestelyyn. Hallituksen päätös ottaa valtion budjetin kannettavaksi köyhien ja osan keskivarakkaista talouksista maittenjärjestely, tekee tämän siirtymisen mahdolliseksi.

Maa-asian kansankomisariaatin tekemät laskelmat osottavat, että laaja

köyhien talouksien kalustaminen lähimpien kymmenen vuoden kuluessa ei ole suinkaan utopia ja voidaan toteuttaa kansantalouden käytettävissä olevilla varoilla, ollenkaan muuttamatta taloustemme peruslinjaa. Tämän tehtävän suorittaminen tulee meille halvemmaksi osuustoiminnallista ja kollektiivista tietä käyttäen, kuin käyttäen entistä hajanaisista yksilöllistä tietä. Kooperatiivinen ja kollektiivinen maatalouskoneiden käyttö antaa mahdollisuuden tulla toimeen pienemmällä konemäärällä kuin jos koneet olisivat yksilöllisessä käytössä useinkin aivan pikkutalouksissa. Laajennettu käyttö vaatii vähemmän maatalouskoneita, vähemmän luottoa, antaa vähän tappioita ja vähemmän riskiä (tappionvaaraa) myöskin maatalousluottojärjestelmälle.

Oikeus maahan, joka esiintyy jälleenjakojen muodossa, synnyttää maaseudulla aike ajoittain uusia maankäyttäjryhmiä. Talonpoikaiston perusjoukko, jolla oli liian vähän maata ennen vallankumousta, on lisännyt maahallintaansa. Luonteenomaista monille näistä uusista maanhaltijoista on se, ettei maanhallinnan ja tuotantovälineiden määrä ole sopusoinnussa keskenään, joka ilmenee maankäytön erilaisuudessa. Niin oli esim. Smolenskin läänissä 25,574 taloudesta v. 1926 231 taloutta kylvöttömiä, 1802 taloudella oli kylvöä yhteen desjatiinaan saakka ja 5,603 talouden kylvö oli kahteen desjatiinaan saakka; mutta maata (pelto- ja heinämaata) oli ensimmäisillä 4,06 desjatiinaa taloutta kohti, toisella ryhmällä 4,15 desjatiinaa ja kolmannella ryhmällä 6,35 desjatiinaa taloutta kohti. Vjatkan läänissä oli 14,103 taloudesta kylvöttömiä 309 taloutta, 1,914 talouden kylvö oli yhteen desjatiinaan saakka, 3,122 talouden kylvö oli kahteen desjatiinaan saakka; maata oli edellisellä ryhmällä 3,66 desjatiinaa, toisella ryhmällä 4,1 desjatiinaa ja kolmannella 7,1 desjatiinaa taloutta kohti.

Samat taulukot, joista edelliset numerot ovat otetut, todistavat myöskin kalustolla varustuksen ja kylvöolan läheistä suhdetta. Otan ainoastaan Smolenskin lääniä koskevat numerot:

Ryhmät kylvöaloittain	Talouksien lukumäärä	Prosent. ryhmässä	
		Ilman miinikaanilaista kalustoa	Ilman viljelyskalustoa
Ilman kylvöä . . .	231	89,6	93,9
Kylvöala 0,1—1,09	1,802	46,6	55,99
» 2,1—2,09	5,603	9,96	18,81
» 2,1—3,09	6,510	2,76	6,88
» 3,1—4,09	4,843	0,85	3,04

Hevosettomuus on kaluston puutteen rinnakkaisilmiö, mutta eivät ne silti lankea aivan yhteenkään. Kalustoa vailla olevien ja hevosettomien talouksien tilastollinen yhteismäärä on vielä tavattoman suuri. RSFSR:ssä oli v. 1926 30,4 prosenttia eli 4,6 miljoonaa hevosettomia talouksia ja 34,5 pros. eli 5,5 miljoonaa kalustoa vailla olevia talouksia. Mutta tähän ryhmään lankeaa mitä erilaisimpia taloustyyppisiä.

Laskettaessa niitä talouksia, joiden hevosettomuuden ja kaluston puutteen likvidoiminen on taloudellisesti välttämätöntä ja tarkoituksenmukaista, ei ole otettava huomioon niitä talouksia, jotka eivät harjoita maanviljelystä, eivätkä ole tekemisissä sen kanssa. Maattomien ja samalla kylvöttömien talouksien luku vaihtelee sangen suuresti eri alueilla. Tällaisten talouksien prosenttimäärä kylvöttömien talouksien ryhmässä on sangen korkea kuluttavalla vyöhykkeellä ja alueilla, joissa teollisuus ja elinkeinot ovat voimakkaasti kehittyneet. Esim. Vladimirin läänissä muodostavat maattomat 80 pros. kylvöttömien ryhmästä, Jaroslavin ja Smolenskin lääneissä noin 25 pros. j.n.e. Mutta tuottavalla vyöhykkeellä niiden osuus vähenee, tehden Kurskin läänissä 6 pros., Tambovin 9 pros., Siperiassa 12 pros.; ainoastaan Pohjois-Kaukaasiassa se nousee 20—25 prosenttiin.

Erityisesti on asetettava kysymys sellaisten talouksien kalustolla varustamisesta, joille hevosen ja auran yksinomistus on kannattamatonta. Nämä taloudet ovat sisällytettävät kaluston puutteen likvidoimissuunnitelmaan vältämällä ne kooperatiiveihin ja kollektiiveihin.

Suhteellisesti paljokylvöisistä, mutta hevosen ja kaluston puutteesta kärsivistä talouksista on suunnitelmaan sisällytettävä ainoastaan todella vähävaraiset. Esitin edellä taulukon, josta käy selville, että tässä talouskategoriasa on suuriperheisiä talouksia, joissa on liian vähän työkykyisiä; vaikka nämä taloudet ovatkin suhteellisesti paljokylvöisiä, kärsivät ne kaluston puutteesta ja ovat järjestään köyhiä ja liikkaväkisiä talouksia.

Tyytyn näihin yleisiin huomautuksiin, siirryn johtopäätöksiin.

Kokonaissuunnitelma on rakennettava kymmenvuotiseksi, varmasti päätäten tämän ajan sisällä lopettaa köyhien talonpoikain perusjoukon kaluston puute. Lähimpien toimenpiteiden suunnitelma ja sitä koskevat tarkoituksenmukaisuuslaskelmat ovat sovittavat viisivuotissuunnitelmaan, alkaen 1928—29:stä. Seuraavassa esitetyt laskelmat ovat otetut viisivuotissuunnitelmasta.

Ne taloudet, joita edellä esitettyjen näkökohtien mukaisesti on autettava hevosen hankinnassa, jakaantuvat alueittain seuraavasti:

	Hevosettomuuden likvidoitavat taloudet	%:ssa talouksien kokonaislukumäärästä	%:ssa hevosettomien talouksien lukumäärästä
Kuluttavav. . .	202,000	4,0	14,2
Keskinen viljelysalue . . .	272,000	14,0	31,7
Vjatka-Vjetlysh. Uraalin alue .	121,000	6,6	28,9
Volgan seudut ja Bashkiria .	549,000	16,8	45,3
Pohj. Kaukaasia ja Krimi . . .	326,000	23,6	59,4
Siperia	77,000	5,7	53,4
Yhteensä . . .	1,550,000	10,4	33,6

RSFSR:ssä on siis ensimmäisen viiden vuoden kuluessa varustettava hevosilla noin 1,550,000 taloutta, joka vähentää tilaston mukaisen hevosettomuuden n. kolmannella osalla. Tässä laskelmas- sa ei ole otettu huomioon ensiksikin ta- lonpoikaisköyhälistön luonnollista vau- rastumista neuvostovallan yleisten toi- menpiteiden seurauksena; toiseksi ei ole otettu huomioon jakaantumisen ja maan saannin kautta syntyviä hevoset- tomia talouksia. Edellisten vuosien kokemus on osottanut, että näiden tois- tensa vastaisten prosessien seuraukse- na on viimeisen viiden vuoden kuluessa (1922 alkaen) hevosettomien talouk- sien luku vähentynyt 37,1 prosentista 30,4 prosenttiin. On myös huomioon- otettava se, että toimenpiteet hevosro- dun suurentamiseksi vähentävät luku- määrän tarvetta. Hevosten luonnolli- nen lisääntyminen täysin riittää tämän suunnitelman toteuttamiseen, sillä työ- hevosten lisääntyminen tänä aikana lasketaan 3 milj. pääksi. Tästä mää- rästä menee 430 tuh. kaupunkien, teol- lisuuden ja armeijan tarpeisiin, muut kaikki joutuvat maatalouden palveluk- seen.

Mitä tulee maatalouskalustoon, on ensiksikin huomioonotettava, että mel- kein kaikilla alueilla, kuluttavaa vyöhy- kettä lukuunottamatta, on maatalous- koneita ja välineitä, erittäinkin kyntö- välineitä vailla olevien talouksien pro- senttiluku suurempi kuin työjuhtia vai- la olevien luku. Kuvaavaa myöskin on, että kalustovuokrauksessa ovat anka- rimman kysynnän alaisia kaikkein mo- nimutkaisimmat koneet (puimakoneet, leikkuukoneet y.m.). Työjuhtia ja ka- lustoa vuokraavat:

L ä ä n i	Vuokraukseen turvaavien talouksien prosenttimäärä	
	Työhevosiä ja kaikenl. kalustoa	Työhevosiä sekä auroja ja sahroja
Smolenskin läänissä . . .	9,5	0,7
Vjatkan läänissä	32,6	2,5
Vladimirskin läänissä . .	5,5	0,2
Kurskin läänissä	21,4	3,2
Tambovin läänissä	31,4	3,0
Pohj. Kaukaasiassa	20,1	1,2
Siperiassa	58,0	2,1

Näistä numeroista ilmenee erityisesti monimutkaisten koneiden tarve, joita pikkutalouksien ei kannata hankkia. Maittenjärjestelyn yhteydessä voidaan suurimpia koneita käyttää vähävarais- ten talouksien osuustoiminnallistutta- misvälineinä. Ottaen huomioon osuus- kunnallistuttamisen ja siitä johtuvan koneiden käyttöalueen suurentumisen on laskettu keskinkertaiseen kalusta- miseen tarvittavien varojen määrä. Niiden talouksien luku (kaluston puutetta kärsivien yleislukuun verraten; maat- tomat lukuunotettuina), jotka lähim- män viiden vuoden aikana saavat ka- luston, voidaan laskea 25—30 prosen- tiksi, alueesta riippuen, eli suunnilleen 2,200,000 taloutta.

Kalustamista varten tarpeellinen ko- nemäärä on arvioitu 160 miljoonaksi ruplaksi. Tähän tarkoitukseen tarvit- tavat koneet voidaan tuottaa häiritse- mättä yleistä koneilla varustamista. RSFSR:n yleinen koneillavarustamis- suunnitelma nousee v. 1927—28 80 milj. ruplaan, ja Neuvostoliiton tuo- tanto samana vuonna nousee 125 milj. ruplaan, joten 160 miljoonan konemää- rän erottaminen viiden vuoden ku- luessa tässä selostettuun tarkoitukseen ei tuota vaikeuksia.

Näissä laskelmissa ei ole otettu huo- mioon niitä talouksia, jotka tämän ajan sisällä siirtyvät kaupunkeihin. Teollis- tuttamisen vaikutuksesta tämä tulee voimistumaan ja sen kautta parantuvat edellä esitetyt prosenttiluvut.

Tämä suunnitelma koskee RSFSR:ää, ja laajennettuna koko Neuvostoliittoa käsittäväksi, on sitä suurennettava 1/3:lla.

Mitä tulee rahavarojen tarpeeseen, tarvitaan 1,5 miljoonan hevosen hankkimiseen viiden vuoden aikana 260 milj. ruplaa, laskien hevosen hin- naksi keskimäärin 175 ruplaa. Maata- louskaluston hankkimiseen tarvitaan myyntihintojen mukaan 160 milj. rup- laa. Myynnin tulee tapahtua pitkäai- kaisella 5—7 vuoden luotolla erityisen

edullisilla ehdoilla ja ottaen käsirahaa keskimäärin 10 pros. Tähän tarkoitukseen tarvittavan pitkäaikaisen luoton yleisimmä nousee siis 410—420 milj. ruplaan. Luoton vuotuinen kuolelus voidaan määrätä nousevaksi 10 prosentilla vuosittain, joten ensimmäisenä vuonna on sijoitettava, käsirahat pois laskien, 50 milj. ruplaa. Seuraavana vuonna on uusi sijoitus 55 milj. ruplaa, kolmantena vuonna 64 milj. ruplaa, neljäntenä jo 60 milj. ja viidentenä 53 milj. j.n.e. Uusien sijoitusten määrä laskee vuodesta vuoteen kuolelutusten vaikutuksesta. Kooperatiivisille ja kollektiivisille kaluston käyttäjille on luotto annettava erityisen edullisilla ehdoilla.

Riittävätkö varamme tähän? Käytettävissämme olevat varat ovat: 1) RSFSR:n maatalouspankkien luottosuunnitelma v. 1927—28 nousee 222 milj. ruplaan; 2) talonpoikaiskøyhälistön rahastot nousevat tänä vuonna 30 miljoonaan; 3) kuivuudesta kärsivien seutujen ja keskisenmustanmullan alueen rahastot nousevat tänä vuonna 80 miljoonaan ja viisivuotiskauden loppuun mennessä ovat 150 milj. rpl.

Maa-asiaain Kansankomisariaatin 5-v. suunnitelman mukaan lasketaan maatalouspankkien luotonannon viiden vuoden kuluessa nouseva 1,300 miljoonaan, josta 780 miljoonaa pitkäaikaista luottoa. Edellä esitettyyn tarkoitukseen tarvittavat lisämäärärahat on kuitenkin tarkoituksenmukaisinta luovuttaa talonpoikaiskøyhälistön rahastoihin. Viisivuotissuunnitelman mukaan lasketaan niiden nousevan 100 miljoonaan ruplaan.

Maataloustuotantomme lisääminen rinnan teollistuttamisen kanssa, vaatii kiiruhtamaan työtä maataloustuotannon suurentamiseksi. Talonpoikaiskøyhälistön varustaminen tuotantovälineillä, rinnan suunnitelmallisen maittenjärjestelyn, asutustoiminnan, siemenillä varustamisen ja traktorisoimisen kanssa tekee tämän suurentamisen

mahdolliseksi ja helpottaa yhden Neuvostoliiton sosialistisen kehityksen perusedellytyksen toteuttamista, maaseudun tuotantovoimien kohottamista ja talonpoikaistalouden hyvinvoinnin kasvua. Maatalouden antamat sato määrät vakiintuvat ja tämän tehtävän ratkaisu vetää talonpoikaiskøyhälistön lähemmin maaseudun taloudelliseen mekanismiin ja, vahvistaen sen taloudellista merkitystä, liittää sen laajemmin maatalouden tuotannolliseen osuustoimintaan ja kollektiiveihin.

Tämän suunnitelman me voimme toteuttaa, koska meillä on siihen riittävät aineelliset varat (hevoset ja koneet). Mitä lähivuosien luottosuunnitelmiin tulee, riittävät nekin sillä ehdolla, että niihin tehdään täysin meidän voimiemme mukaiset lisäykset.

Kulakki ja oppositiooni

Laajojen tilastolaskelmien perusteella tulee тов. А. Гаистер "Diskussionnyi Listok" N:o 7:ssä julaistussa kirjoituksessaan seuraaviin lopputuloksiin:

Ensiksikin on oppositioonin vastateeseissä "työstä maaseudulla" julaistussa tilastotaulukossa aivan väärin se, että IV ryhmä on liitetty yhteen V:n ryhmän kanssa pikkukapitalistiseksi (kulakki-)ryhmäksi. IV ryhmä ei siihen mitenkään voi kuulua.

Millainen on kulakkiryhmän taloudellinen voima? Ensiksikin on huomautettava, että talouksien koko luvusta tulee korkeimman (V) ryhmän osalle Ukrainan metsäarolla ja arolla 5,2 pros., Pohjois-Kaukaasiassa 5,3 pros. ja Uraalissa 9,3 pros. Näiden talouksien osalle lankesi Ukrainassa 18,7 pros. maatalouskoneiden ja työkalujen arvosta, 8,7 pros. työjuhtien pääluvusta, 8,4 pros. kylvöistä, 10,1 pros. kaikkien talouksien myynnistä, 6,8 pros. kaikista ostoksista ja 12,8 pros. maataloustuotteiden varastoista; Pohjois-Kaukaasiassa 17,5 pros. maatalouskoneiden ja kaluston arvosta, 14,6 pros.

työjuhtien pääluvusta, 11,7 pros. kylvöistä, 12,7 pros. kaikista myydystä, 8,6 pros. kaikista ostoksista ja 12,8 pros. kaikista maataloustuotteiden varastoista; Uraalin alueella 29,1 pros. maatalouskoneiden ja kaluston arvosta, 18,4 pros. työjuhtien pääluvusta, 19,8 pros. kaikista kylvöistä, 24 pros. kaikista myydystä, 17,8 pros., kaikista ostoksista ja 18,4 pros. maataloustuotteiden varastoista.

Näemme siis, että niilläkin alueilla, joilla maataloudellinen tavaratalous on

kaikkein kehittynein, ei kulakkitalouksilla ole sitä painoa, jonka oppositiioonin taloustieteilijät niille antavat. Ja näissä, kuten suurimmassa osassa muitakin Neuvostoliiton alueita on keski-varakas talonpoika edelleenkin "maatalouden keskeisin tekijä". Kulakkitalouksien epäilemätön kasvu uuden talouspolitiikan vuosina ei anna aihetta niihin tavattoman pessimistisiin johtopäätöksiin, jotka ilmenevät läpeensä kaikissa oppositiioonin teeseissä ja sen taktiikassa.

Tov. Sinovjevin nykyinen „historiallinen valhe“.

Kirj. O. V. Kuusinen

(Jatkoa).

2. Kominternin ja sen jaostojen johdon kokoonpanosta.

Olen pakoitettu oikaisemaan tov. Sinovjevin artikkelissa esitetyn tiedotuksen, joka koskee Kominternin Tpk:n ja eri Keskuskomiteain kokoonpanoa.

Hän kirjoittaa muun muassa:

"Viidennessä kongressissa valituista Kominternin Tpk:n jäsenistä ja kandidaateista on Stalin eroittanut ja syrjäyttänyt 12 toveria".

Tämä on valhe. Todellisesti on asia näin: niiden 72 toverin joukosta, jotka valittiin V:ssä kongressissa on kolme kuollut (Frunse, Ruthenberg, Mac-Manus), 6 joutunut pois Kominternin Tpk:sta sentähden, että omat puolueet eroittivat heidät, yksi erosi itse puolueesta (Rosenberg Saksan K.P:sta), yksi on vapautettu työstä Kominternin Tpk:sta oman toivomuksensa mukaan (Sinovjev) ja sitäpaitsi Kominternin Tpk. on eroittanut keskuudestaan 2 toveria (Vuijovitsh ja Trotski). Kuolleet kolme jäsentä eivät olleet oppositiionilaisia, jällellä olevasta 10 yllämainitusta henkilöstä 6 on ollut trotskilaisessa oppositiionissa (jäsenet: Sinovjev, Schlecht ja Vuijovitsh ja kandidaatit Trotski, Ruth Fischer ja Maslov) ja

neljä muunlaisia oppositiionilaisia (niistä Höglund ja Rosenberg ovat nyt sosialidemokraattisen puolueen jäseniä, vaikka viimeainittu V kongressin aikana oli "ultra-vasemmistolainen"). Näinä 10 Kominternin Tpk:n jäsentä ja kandidaattia eivät ole näin ollen tov. Stalinin eroittamia, vaikka hänellä epäilemättä ei ole mitään sitä vastaan, että kaikki he ovat nyt Kominternin Tpk:n ulkopuolella*.)

*) Koska Maslovin sanomalehti on laskenut liikkeelle legendan, että tov. Stalin "yritti" jo Komint. Tpk:n toukokuun täysistunnossa eroittaa Trotskin ja Vuijovitshin, pidän tarpeellisna todeta tässä: täysistunnon valtava enemmistö oli Trotskin ja Vuijovitshin viipymättömän eroittamisen kannalla, vain kolme tai neljä toveria oli sitä mieltä, että ennen on ultimatiivisesti vaadittava heiltä fraktionitoiminnan lopettamista ja eroitettava vasta sitte, kun he eivät täytä tätä vaatimusta. Enemmistö olisi täysistunnossa vienyt läpi päätöksensä, jollei tov. Stalin olisi viime hetkellä kehoittanut enemmistöä luopumaan aikomuksensa täytäntöönpanosta vähemmistön (vaikkakin pieni) tahtoa vastaan. Vain tämä tov. Stalinin esiintyminen sai Kominternin Tpk:n lykkäämään tov. Trotskin ja Vuijovitshin eroittamisen.

Millä tavalla sitten тов. Sinovjev on saanut tämän luvun (12)? Sitä ei ole vaikea arvata. Viidennen kongressin valitsemien Kominternin Tpk:n 72 jäsenen ja kandidaatin joukossa oli 12 sellaista toveria, jotka tällä hetkellä kuuluvat trotskilaisen oppositioonin leiriin. Niistä on 6 yhä vielä Tpk:ssa. Olen kumminkin valmis ilman pitempiä keskusteluja tunnustamaan, että näillä 6:lla ei ole enää mitään yhteistä Kominternin Tpk:n kanssa. Heillä on mahdollinen oikeus ottaa osaa Kominternin Tpk:n istuntoihin, mutta he eivät ole osoittaneet minkäänlaisia pyrkimyksiä tämän oikeutensa käyttämiseen, josta meillä ei suinkaan ole mitään valettamista. Jos тов. Sinovjev laskee nämä 6 toveria eroitettujen ja poistuneiden joukkoon sillä perusteella, että heidän jäsenyytensä on nyt jossain määrässä tyhjä muodollisuus, niin meillä ei ole mitään tätä vastaan, mutta silloin saadaan suurempi luku — 16, eikä 12.

Tov. Sinovjev, miksi te ette laske näiden joukkoon kaikkiä eroitettuja? Eroitettiinhan Höglund puolueesta jo teidän aikananne, Weynkopp ja Christescu myöhemmin. Miksi te vaikenette siitä, että tuollaiset piintyneet opportunistit, jotka te ja me V:ssä kongressissa erehdyksessä valitsimme Kominternin Tpk:aan, ovat myöhemmin eroitetut Kominternista? Koska te väitätte, että niin ja niin monta jäsentä ja kandidaattia "Stalin on eroittanut ja syrjäyttänyt työstä", niin miksi te että sano samalla johdonmukaisuudella, että vieläpä Weynkoppin ja Christescun on "Stalin eroittanut"? Sen sijaan te närkästyneenä lausutte: "Toisin sanoen, on erotettu ja syrjäytetty työstä koko vasemmisto". Sellaisia ovat teidän "vasemmistolaisenne", jotka ovat joutuneet pois Kominternin Tpk:sta V:n kongressin jälkeen! Vastapainoksi teidän lausunnollenne totean kaksi tosiseikkaa:

Ensinnäkin, te itse, ollessanne Kom-

internin Tpk:n puheenjohtajana, luitte **oikeistolaisen** syrjäpyrinnön edustajien joukkoon ei ainoastaan Höglundin, Weynkoppin ja K:o, ei ainoastaan Trotskin, vaan myös Ruth Fischerin ja Maslovin, kuten sen jokainen voi nähdä teidän ei kauan sitten kirjoittamastanne artikkelista ja pitämistänne puheista. Esim. puheessanne Kominternin Tpk:n Saksan komissioissa 13 p. elokuuta v. 1925 te sanoitte:

"Me, kommunistit, arvostelemme teitä tuloksien perusteella, eikä fraseologian perusteella. Tulokset olivat sellaiset, että te (s.o. Maslovin ja Ruth Fischerin ryhmä. — K.) puhdistitte aseman sosialidemokratiaa varten..."

"Oliko teidän kantanne vasemmistosyrjäpyrintö? Ei, se oli oikeistosyrjäpyrintö."

Toiseksi totean, ettei Kominternin Tpk. eivätkä sen jaostot ole syrjäyttäneet työstä yhtään Kominternin Tpk:n jäsentä, ei yhtään kandidaattia "vasemmistolaisuuden" tähden, vaan paljon pahempien asioiden takia, jonka jokainen voi selvästi nähdä vastaavista, julkaistuista puolueen ja Kominternin Tpk:n päätöksistä. Kaikki osoitetut — niin ne, jotka pitivät parempana verhoutua vasemmistofraseologialla, kuin myös ne, joita miellytti enemmän oikeistofraasi, — osoittautuivat ennen kaikkea sypäiksi sellaiseen hajoittavaan työhön, joka on samaa kuin järjestelmällinen lakkorikkuruus.

Onneksi Tpk. valittiin V:ssä kongressissa laajennetussa kokoonpanossa (melkein kaksi kertaa suuremmaksi kuin ennen). Jos yleisestä lukumäärästä vähennetään kaikki poistuneet (kuolleet, vankiloissa istuvat, erotetut ja työstä syrjäytetyt ja lasketaan Kominternin Tpk:hon nähden menetetyiksi myös viimeajan oppositioonilaiset), niin Kominternin Tpk:hon on jäänyt yli 50 jäsentä ja kandidaattia, — huomattavasti suurempi lukumäärä kuin oli Kominternin IV:n kongressin jälkeen

(silloin oli 24 päätösvaltaista ja 10 neuvottelevalla äänioikeudella varustettua jäsentä). Tämä huomattava enemmistö on kyennyt turvaamaan Tpk:n työn esteettömän jatkumisen.

Nykyisestä Tpk:sta тов. Sinovjev väittää, että sen muodostavat vain "oikeistolaiset" ja "keskustalaiset", mutta laatihan hän itse sen luettelon V:ssä kongressissa. Totta kyllä, tässä luettelossa oli useita virheitä, tämän me mielellämme myönnämme, mutta onko mahdollista, että koko kongressi ja silloinen тов. Sinovjev muodostivat uuden Tpk:n ratkaisevan enemmistön oikeisto- ja keskustalaisaineksista? Ei, tämä ei ole mahdollista. Huomattava osa Tpk:n nykyisistä jäsenistä ei ole ensimmäisen kerran valittu Tpk:hon, vaan on tullut koetelluksi jo Leninin elinajana; ennen kaikkea ne NKP (b):n edustajat, jotka nyt pääasiallisesti ottavat osaa Tpk:n työhön, ottivat jo Leninin elinajana osaa Kominternin johtamiseen. Mitä sitten on tapahtunut V:n kongressin jälkeen? Onko Tpk:n enemmistö muuttanut suuntaansa? Vai onko тов. Sinovjev muuttanut suuntaansa?

Vastaus on selvä, se johtuu kaikista asiakirjoista. Tpk. ei le muuttanut suuntaa, kukaan ei voi todistaa sen muuttaneen suuntaa. Mitä tulee Trotskiin, niin on hän myös vain jatkanut vanhaan suuntaansa. Ruth Fischer ja Maslov ovat vain esiin pistävämmin ilmaisseet ne ominaisuutensa, jotka paljastettiin heissä (Tpk:n ja тов. Sinovjevin taholta) kaksi vuotta sitten. **Mutta тов. Sinovjev itse!** Hän on tehnyt niin jättäjäismäisen hypyn pois leninismistä, että maailma tuskin on nähnyt mitään tuontapaista. Pari — kolme vuotta sitten trotskismi (silloin vielä verrattain kesy) oli hänen mielestään menshevistinen suunta, joka horjuttaa leninismän perusteita. Nyt sensijaan "hullaantunut" trotskismi on тов. Sinovjeville — taivaallinen manna ja vieläpä "alkuperäinen leninismi — bol-

shevismi". Silloin kommunistisen rintaman rautainen kuri oli a ja o. Nyt sensijaan hajoituspuuhailu ja lakkorikkuruus on — korkein hyve.

Ja niinpä, kun yksikään Kommunistsen Internatsionalen jaosto ei halua yhdessä тов. Sinovjevin kanssa tehdä tuollaisia hyppäyksiä, hän pitää itseään oikeutettuna syyttämään herjauksia kaikille puolueille ja ennen kaikkea niiden Keskuskomiteoille. Kaikkialla hän näkee vain "europalaisten kommunististen puolueiden nykyisten virallisten johtajien taitamattomuutta ja haluttomuutta". Kun kommunististen puolueiden Keskuskomiteat ovat menettäneet hänen "luottamuksensa" (kuten hänkin on menettänyt näiden puolueiden luottamuksen), niin hän esittää asian siten, että nämä Keskuskomiteat eivät mukamas nauti puolueen jäsenten luottamusta. Mitä suurimmalla hämmästyksellä minä havaitsin тов. Sinovjevin artikkelissa vieläpä vakuutuksen siitä, että nyt:

"Keskuskomiteat asetetaan kuuliaisista henkilöistä ylhäältä päin."

Tämä laulu ei tosiaankaan ole uusi. Ei se uusi ole, тов. Sinovjev. Te muistatte hyvin, kuinka usein sitä laulettiin meille siihen aikaan, kun te ette vielä olleet "mennyt mies" Kominternille. Kuka juuri lauloi? **Kaikki oikeistolaiset luopiot:** Paul Levi, Frossard, Höglund j.n.e. Ja nyt sitä samaa pitää kuulla Tpk:n entiseltä puheenjohtajalta. Tämähän on häpeä! Тов. Sinovjev, teidän tiedätte, että ennenkin tämä oli läpeensä valhetta ja panettelua; te tiedätte erinomaisen hyvin, että nyt tämä on vielä enemmän valhetta. Vähemmän kuin milloinkaan on Tpk. teidän poistumisenne jälkeen sekaantunut itse puolueiden suorittamiin Keskuskomiteain muodostamisiin. Tietenkin Tpk. on oikeutettu — ja määrättyyn asteeseen saakka se on velvollinenkin — vaikuttamaan tähän muodostamiseen bolshevistisessä hengessä. Ja sellaisissa tapauksissa, kun jonkun jaoston

puoluekokous kärkevien ryhmäistiriitojen takia ei kykene ilman Tpk:n apua aikaansaamaan yksimielisyyttä KK:n kokoonpanoa koskevassa kysymyksessä (kuten esim. oli asianlaita äskettäin Puolan KP:n edustajakokouksessa), on itsestään selvää, että Tpk. on velvollinen ottamaan välitystoimen. Mutta tuollaisetkin tapaukset ovat viime vuosina käyneet paljon harvinaisemmiksi; tämän ajan kuluessa on kasvanut jaostojemme tiiviys, on kasvanut kaikkien jaostojen poliittinen kypsyys. Tämän takia Tpk:n tarvitsee paljon vähemmän, kuin menneinä vuosina, kääntä Kominternin jaostojen puoleen omilla ehdotuksillaan, jotka koskevat KK:den persoonallista kokoonpanoa. Siitä taas, että "Keskuskomiteat asetetaan keinotekoisesti ylhäältä päin", ei enää tarvitse edes puhuaakaan, eikä sitä ole milloinkaan tapahtunut.

Tällaisen tov. Sinovjevin kirjoittaman ennenkuulumattoman parjauksen jälkeen ei tarvitse ihmetellä sitä, että hän haukkuu puolueidemme johtavia tovereita oikeissto- ja keskustalaisiksi. Mutta minä olen pakoitettu kiinnittämään puolueitamme vähän tuntevain lukijain huomion eräisiin törkeisiin toiseikkojen vääristelyihin tov. Sinovjevin artikkelissa. Hän kirjoittaa:

"Saksan Kommunistisen Puolueen johto on luovutettu asiallisesti oikeistolaisille — Ernst Meyerille; Tšhecko-Slovakian Kommunistisen Puolueen johto — Schmeralille; Puolan — Varskinille; Ranskan — keskustalaisainekille; Italian — samoin."

Tässä jokainen sana on valhetta. Joka tahtoo rehellisesti puhua **johtavista ydinjoukoista** yllämainittujen puolueiden Keskuskomiteain sisällä, hänen täytyy todeta, että tämän ydinjoukon muodostavat toverit, jotka jo Sinovjevin puhemiehyyskautena tunnustettiin johtajiksi, jotka monissa kokeissa ovat tehneet vain perin pieniä poliittisia virheitä. Tov. Sinovjev luettelee tarkoituksellisesti toverien nimet, joilla on

menneisyydessä suurempia virheitä. Saksan KP:sta hän ei esim. mainitse KK:n poliittisia sihteereitä tovereita Thelmannia, Everthiä ja Dehngeliä, mutta esittää tov. Mayerin nimen. On tunnettua, että tov. Mayer tunnusti avoimesti entiset oikeistolaiset virheensä, teki lupauksen lojaalisesta avustuksesta ja on lupauksensa pitänyt. Se väite taas, että puolueen johto on luovutettu hänelle (ja että täten on mukamas tehty "asiallisesti" mitättömäksi niiden tovereiden johtava vaikutus, jotka Essenissä pidetyt puoluepäivät nimesivät poliittisten sihteerien toimiin) — se on tosiasioiden vääristelyä. Me olemme voineet havaita viimeaikojen puoluetoinnin käytännön pohjalla, että puoluejohdon tärkeimpien edustajien ominaisuudessa tov. Sinovjevin mainitsemilla tovereilla ei itsellään ole mitään pyrkimystä **sellaiseen** asemaan KK:n muihin jäseniin nähden. Esimerkiksi tov. Varski ei järjestä hysteerisiä näytelmiä, eikä rakenna fraksionisia vehkeilyjä sentakia, että hän ei ole valittu Puolan KP:n KK:n Politbyroon, ja tov. Schmeral hyvin mielellään ja rauhallisesti ottaa osaa työhön, huolimatta siitä, että hän ei nykyään kuulu Tšhecko-Slovakian KP:n KK:n sihteeristöön. Mutta olisi joka tapauksessa oikeudenmukaisempaa tov. Sinovjevin puolelta, jos hän esim. artikkelissaan toistaisi tov. Sshmeralista ne sanat, jotka hän lausui kaksi vuotta sitten Kominternin Tpk:n Saksan komissionissa, jossa hän arvosteli jyrkästi Ruth Fischeriä ja hänen ryhmäänsä myöskin ultra-vasemmistolaisten salalähettiläiden lähettämistä naapurimaiden veljespuolueisiin. Silloin hän sanoi:

"Tšhecko-Slovakiassa on jotain viivasta, — heti teidän salalähettiläenne panee metodinsa liikkeelle. Hän tulee opettamaan, että Sshmeral on heitetävä yli laidan, mutta tietenkään ei yksikään tšhekkiläinen työläinen ota tätä vakavasti. Schmeral on tehnyt eräänlaisia virheitä, mutta työläinen ei

lähde hänen luotaan teidän lähettä-
männe ultra-vasemmistolaisen suun-
soittajan tykö."

Samassa istunnossa, samassa pu-
heessa, korkeintaan minuutin kuluttua
tov. Sinovjev asetti saksalaisille tove-
reille suoraan vastattavaksi kysymyk-
seen **työkykyisen** bolshevistisen puolue-
johdon muodostamisesta Ruth Fis-
cherin vararikkoutuneen koplakunnan
tilalle. Tov. Sinovjev, tämä oli niin
merkitsevä, niin oikea, niin kaunis koh-
ta teidän puheessanne, että minä en
voi olla esittämättä sitä. Te sanoitte
silloin sanasta sanaan näin:

"Kokonainen proletariaatin kerros
on menetetty, ja tästä johtuvat johta-
misen erikoiset vaikeudet Saksassa.
Mitä me voimme tehdä tällaisen asiain-
tilan vallitessa. Etsitään ulospääsyä
ainesten mukaanvetämisessä pikkupor-
varillisista vallankumouksellisista pii-
reistä. Tämä koe on jo tehty. Te olette
jo nähneet, mihin se johtaa. Totisesti,
te tahdoitte etsiä helmijyväsien sonta-
lajista. Toinen ulospääsy on siinä, että
muodostettaisiin rehellinen proletaari-
nen johtajain ydinjoukko, joka suhtau-
tuu rehellisesti Kommunistiseen Inter-
natsionaleen, omaan puolueeseensa,
sen päätöksiin, leninismiin, joka ym-
märtää, että leninismi ei sisälly pieniin
hokus-pokuksiin, että sitä on tutkittava
kirjojen, Venäjän vallankumouksen,
oman kokemuksen mukaan."

Tov. Sinovjev, tämä teidän esiinty-
miseenne oli todella esiintymistä "**Sak-
san Kommunistisen Puolueen leniniläi-
sen linjan puolesta**", kuten te itse nimi-
titte kirjaseen, jossa juliaistiin nämä tei-
dän silloiset puheenne. Silloin pantiin
alulle Saksan KP:n nykyinen bolshevis-
tinen johto tov. Thelmannin ollessa
sen etupäässä, jolla on "rehellinen pro-
letaarinen johtajain ydinjoukko, joka
rehellisesti suhtautuu Kommunistiseen
Internatsionaleen, omaan puolueeseen-
sa, sen päätöksiin, leninismiin" j.n.e.

Mutta nyt te itse, tov. Sinovjev, ton-
gitte surullisen kuuluisassa Ruth Fis-

cher—Maslovin ryhmässä etsiskellen
"helmijyväsiä" Saksan KP:n nykyisen
johdon tilalle. Me vastaamme teille
teidän omilla sanoillanne: "Tämä koe
on jo tehty, te olette nähneet, mihin se
vie".

3. Sinovjevilainen myös "dialektiikko"

Tov. Sinovjev sanoi silloin Maslovista—
Ruth Fischeristä, että "leninismi ei
sisälly pieniin hokus-pokuksiin". Mutta
ajattelenpa, että se ei sisälly **suuriin-
kaan** hokus-pokuksiin.

Tov. Sinovjev tahtoi kovin mielel-
lään **perustella** parjauksensa, että mu-
kamas Komintern ja NKP ovat tulleet
"opportunistisiksi", "keskustalaisiksi",
"antileniniläisiksi". Mutta kun tätä ei
voida todistaa, niin hän turvautuu ar-
tikkelissaan konstiin, josta sanotaan:
käsien näppäryys eikä yhtään enempää.
Hänen tekniikkansa tässä kohden ei ole
monimutkainen: kussakin eri tapauk-
sessa hän sovelluttaa samaa kolmija-
koista kaavaa. Tästä voi jokainen hel-
posti päästä vakuutetuksi tarkastel-
tuaan, miten hän rakentaa "todiste-
lunsa". Hän tekee seuraavalla tavalla:

Aluksi hän esittää lukijalle jonkun
totuuden, jonka Lenin on sanonut, esi-
merkiksi, että meidän aikakautemme
on imperialististen sotien ja proletaari-
sten vallankumousten kausi.

Sitten lasketaan liikkeelle hokus-po-
kus, jotta lukijan katse käännettäisiin
väärään suuntaan: "Paljonko nyt on
tästä järellä nykyisessä virallisessa
stalinilaisten linjassa? Nykyinen va-
kaantuminen on jo julistettu vakaantu-
miseksi "kymmeniksi vuosiksi".

Tietysti tämä on valhetta, tietysti
kaikki Kominternin ja NKP:n päätökset
täysin vastaavat nykyisen yleismaail-
mallis-historiallisen kauden leniniläistä
arviota. Mutta vähääkään epäoimattä
tov. Sinovjev jatkaa: "Tämän on A.
Losovski sanonut jo suoraan NKP
(b):n XV:ssä puluekonferenssissa
marraskuussa 1926."

Losovski ei tietystikään sanonut mitään tuontapaista, vaan jotakin suoraan päinvastaista. Tuollaisen järjettömyyden — vakaantumisesta kymmeniksi vuosiksi — on lausunut vain Maslov, Sinovjevin nykyinen sydänystävä, kun hän kuvasi itseään porvarillisen oikeuden edessä ”vaatimattomaksi kommunistiksi”, paljon vähemmän vaaralliseksi kuin v. 1923 Keskuskomitean enemmistö. Sinovjev ei hiisku tästä mitään. Hän jankuttaa edelleen omaansa: ”Mitä Stalinilla on päässä, se on Losovskilla kielellä”.

Lopuksi tuollaisen hokus-pokuksen perästä seuraa ”murhaava todistus”, seuraavan tapainen fraasi: ”Stalinilaisten nykyiset katsantokannat kapitalismin vakaantumisesta merkitsevät täydellistä luopumista ... tämän Kominternin ohjelma-asiakirjan perusteista ja hengestä, joka määrittelee aikakautemme imperialististen sotien ja proletaristen vallankumouksen aikakaudeksi.”

Silmänkääntötempu on tehty: ”Halukkaat yleisön joukosta voivat vakuutautua!”

Toinen esimerkki.

1) **Totuus:** Kominternin säännöissä on m.m. sanottu: ”Imperialistinen sota on hyvin läheisesti yhdistänyt jonkun maan työläisten kohtalon kaikkien maiden proletariin kohtaloihin. Imperialistinen sota on vielä kerran varmentanut todeksi sen, mitä sanottiin I Internationals säännöissä: ”Työläisten vapauttaminen ei ole paikallinen eikä kansallinen tehtävä, vaan kansainvälinen tehtävä”.

”Uusi työläisten kansainvälinen yhtymä (Komintern) on perustettu proletariin yhteistoimintojen organisoimista varten, jotka proletarit pyrkivät samaan päämäärään: kapitalismin kukistamiseen, proletariaatin diktatuurin ja kansainvälisen neuvostotasavallan luomiseen luokkien kokonaan hävittämiseksi ja sosialismin — kommunistisen yhteiskunnan tämän ensimmäisen asteen — toteuttamiseksi.”

2) Sitten seuraa **kepponen:**

”Onko tällä kaikella mitään yhteyttä stalinilaisen kyhäelmän kanssa ’socialismista yhdessä maassa’? Ei ole. Esitetyistä lauseista uhkuu Marxin ja Leninin todellinen henki.”

3) Ja lopuksi Sinovjevin ”murhaava johtopäätös”: ”Nykyajan’ 21 ehdon yhtenä tärkeimpänä pykälänä täytyy olla palautuminen Marxin ja Leninin oppiin kansainvälisestä vallankumouksesta ja Stalinin suorittaman tämän opin opportunistisen tarkistuksen päättävä torjuminen.”

Tarkastamme vähän lähemmin тов. Sinovjevin temppuja. Vetoaminen I ja III Internationals sääntöihin ei **todista** lainkaan sitä, mitä тов. Sinovjev tahtoi todistaa, vaan on tarkoitettu vain lukijain silmiin kääntämiseksi. Lisätäkseen vielä enemmän ”mustan ja valkoisen manaamisen taitonsa” vaikutusta, esittää hän alahuomautuksessa useita sivuja Marxin, Engelsin ja Leninin teoksista, — katsokaapas, kuinka ”syvästi oppineeksi mieheksi” osoitautui yht’äkkiä meidän toverimme Sinovjev. ”Esitetyistä lauseista uhkuu Marxin ja Leninin todellinen henki”, — tähän ei lukija voi olla yhtymättä, sillä hän tietää erinomaisen hyvin, että Marxin ja Leninin teosten jokaiselta sivulta ”uhkuu Marxin ja Leninin todellinen henki”. Mutta tällöin тов. Sinovjev unohtaa, että jo 10 vuotta sitten Lenin paljasti ja teki siis vaarattomaksi hänen kirjallisen lainaamistaitonsa, ja koska hän silloinkin yritti vedota Marxiin, niin Lenin kirjoitti (kirje 16—17 p:ltä lokakuuta v. 1917):

”Ei ole sentähden ihmeellistä, että lainausten **katkelmia** Marxista, — varsinkin, jos esittää **asiaankuulumattomia** lainauksia, — voidaan aina tavata niiden miesten todisteluissa, jotka tekevät pesäeroa marxismin kanssa.”

Tämä koskee тов. Sinovjevin ”todistelun” **muotoa** esitetyssä esimerkissä. Mitä tulee sen **sisältöön**, niin on se hyvin sosialidemokraattien tusinatodiste-

lun kaltaista, jotka vakuuttavat alituisesti: koska proletariaatin vapauttaminen, Marxin sanojen mukaan, on kansainvälinen tehtävä, joka koskee kaikkien kapitalististen maiden etuja, "niin sosialistinen vallankumous ja sosialismi kussakin yksityisessä maassa ovat mahdollottomat siihen saakka ja ne pitää lykätä siksi, kunnes tapahtuu sosialistinen vallankumous koko maailmassa, tämän takia me todellisina marxilais-internatsionalisteina vastustamme proletariaarista vallankumousta yhdessä maassa, meidän maassamme".

Tov. Sinovjev on myös siinä määrin pumpattu täyteen "internatsionalismilla", että hän, tultuaan jo toisen kerran asetetuksi sosialistisen vallankumouksen mitä tärkeimmän **konkreettisen** tehtävän eteen **omassa** maassaan, esiintyy sitä **vastaan**, vedoten (ennen kaikkea) **kansainvälisen** vallankumouksen etuihin. Niin teki hän 10 vuotta sitten lokakuussa, kun Venäjällä olivat olemassa kaikki välttämättömät edellytykset **vallan valtaamiseksi** proletariaatin käsiin. Niin tekee hän nytkin, kun puolueen vakaumuksen ja Leninin epäilyksille sija-antamattomien sanojen mukaan, on olemassa "kaikki välttämättömät **täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi**".

Minkälaisen "internatsionalistisen todistuskappaleen" tov. Sinovjev esitti Lokakuun vallankumousta vastaan? Oleellisesti jotain sellaista, joka on läheistä sukua nykyiselle hokus-pokukelle. Verratkaa itse:

"Vain vallankumouksen kasvu Euroopassa, — kirjoitti hän 6 p. lokakuuta v. 1917, — tekisi meille pakolliseksi, ilman mitään horjumisia, ottaa viipymättä valta omiin käsiin. Tähän samaan sisältyy myös ainoa tae proletariaatin kapinan voitollisuudesta Venäjällä. Se tulee, mutta sitä ei vielä nyt ole." Nyt taas puuttuu kansainvälinen "tae", — tällä kerralla tae sosialismin rakentamisen "voitollisuudesta" SSS

R:ssä, — ja sentähden hän taistelee "socialismia vastaan yhdessä maassa"!

Tov. Sinovjevillä oli toinenkin "internatsionalistinen todistuskappale" lokakuun kapinaa vastaan. Lenin esittää sen seuraavalla tavalla *) kirjeessään 16—17 p:ltä lokakuuta v. 1917:

"... Kansainvälisessä tilanteessa ei oikeastaan ole mitään, joka velvoittaa meitä esiintymään viipymättä, me pikemminkin tuotamme vahinkoa sosialistisen vallankumouksen asialle Lännessä, jos annamme ampua itsemme..."

Tähän "todisteeseen" Lenin antoi asianmukaisen vastauksen (joka iskee myöskin nykyistä valheinternatsionalismia). Lenin kirjoitti:

"Tämä todiste on tosiaankin erinomainen: 'itse' Scheidemann, 'itse' Renaudel ei osaisi taitavammin 'opereerata' työläisten myötätunnolla kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen menestystä kohtaan.

Ajatelkaapa vain: saksalaiset pirullisen vaikeissa olosuhteissa, **yhden** ainoan Liebknechtin ollessa heillä (ja vielä hänkin pakkotyössä), ilman sanomalehtiä, ilman neuvostoja, väestön **kaikkien** luokkien, aina viimeistä varakasta talonpoikaa myöten, ollessa uskomattoman vihamielisiä kansainvälisyyden aatteelle, imperialistisen suur-, keski- ja pikkuporvariston ollessa erinomaisesti järjestynyt, saksalaiset, s.o. vallankumoukselliset internatsionalistit, työläiset, jotka ovat puetut matruusien puseroihin, ovat järjestäneet kapinan laivastossa — ollen menestymisen mahdollisuutena tuskin yksi sadasta.

Mutta me, omaten kymmeniä sanomalehtiä, kokoontumisvapauden, oman **enemmistön** neuvostoissa, me, koko

*) Tov. Sinovjevin ja Kamenevin kiertokirjeessä 11 p:ltä lokakuuta v. 1917 on sama ajatus ilmaistu seuraavalla tavalla: "Jos me nyt asetamme koko pelin kortin varaan, kärsimme tappion, — tuotamme me ankaran iskun myöskin kansainväliselle vallankumoukselle."

maailmassa parhaimmassa asemassa levat proletaraiset internatsionalistit, me kieltäydymme tukemasta saksalaisia vallankumouksellisia kapinallamme. Me tulemme arvelemaan, kuten scheide-mannit ja renaudelit: on kaikkein viisainta olla nousematta kapinaan, sillä jos meidät ammutaan, niin maailma menettää niin erinomaiset, niin järkevät, niin ihanteelliset internatsionalistit!!

Todistamme järkevyytemme. Hyväksymme myötämielisyysspäätöslauselman **saksalaisille kapinallisille** ja hylkäämme **kapinan** Venäjällä. Tämä tulee olemaan oikeata, järkevää internatsionalismia. Ja kuinka nopeasti kukoistaakaan kansainvälinen internatsionalismi, jos **kaikki**alla pääsee voitolle samanlainen viisas politiikka! . . .”

Niin, suurella johtajalla Leninillä oli tarkka silmä!

Kolmas lyhyt esimerkki tov. Sinovjevin artikkelista:

1) **Totuus:** ”On välttämätöntä harjoittaa järjestelmällistä ja suunnitelmanmukaista agitatsioonitoimintaa maaseudulla. Työväenluokka ei kykene saavuttamaan voittoa, jollei se poliittikallaan ole hankkinut maaseudun köyhälistöä ja vähintään osaa köyhimmistä talonpojista selkensä taakse sekä saanut osan muusta maaseutuväestöstä pysymään puolueettomana.” (Kominternin 21 ehdosta.).

2) Sinovjevin **kepponen:** ”Tällä pykälällä on ensiasteinen merkitys. Siinä on selvästi osoitettu kommunististen puolueiden enemmistön työn luokkalinja maaseudulla. Tämä pykälä saa erittäin suuren merkityksen myös lähestyvän uuden sodan yhteydessä” j.n.e. (Kaikkien näiden ylimalkaisten kohtien selvänä tarkoituksena on seuraavan kysymyksen ja vastauksen valmistelu) — ”Täytetäänkö tätä ehtoa? Ei täytetä”.

3) **Johtopäätös** — lukija arvaa itse sen. Komintern on opportunistinen j.n.e.

Toverit, mitenkä oikeastaan käskette vastaamaan tuollaiseen harvinaiseen ”dialektiikkaan”? Pitääkö minun esittää puolueidemme koko maaseututyön historia? Huolimatta kaikista puutteistaan on tällä työllä useimmissa maissa jo monivuotinen historia takanaan. Eri Keskuskomiteain (tai niiden maseututyön osastojen) määräaikaiset selostukset antavat rikkaan informaation ei ainoastaan tuloksista, vaan myös todellisista virheistä ja tällä alalla kerätystä kokemuksesta. Tämän ainehaston pikaisestakin tarkastelusta ilmenee, että jo useiden vuosien aikana ei ainoastaan kommunistisen maaseutuagitatsioonin yleinen tehtävä (siinä abstraktisessa muodossa, jossa sitä käsitellään Sinovjevin artikkelissa) ole yksi puolueidemme pysyvistä työaloista, vaan että useissa maissa me olemme jo työskennelleet **konkreettisten tunnuslauseiden ja toimintaohjelmien** pohjalla, että kommunistit ovat jo käytännössä suorittaneet maataloustyöläisten ja köyhimmän talonpoikaiston mobilisointeja yksiä tai toisia joukkoesiintymisiä varten, että heillä on jo kokemusta kommunistisen agitatsioonin avulla mobilisoitujen köyhimmän talonpoikaiston ja maaseudun palkkafyöläisten joukkojen organisatoorisen mukaanvetämisen erilaisten muotojen alalla ja muutamissa tapauksissa jopa talonpoikaistusjoukkojen kapinaliikkeisiin mukaanvetämisen alalla. Ei tietystikään voida pitää riittävänä yhdesäkään kapitalistisessa maassa tällä alalla, enempää kuin puolueemme työn muillakaan aloilla, suoritettua työtä. Ei, se ei ole läheskään riittävä, — tämän me joka päivä alleviivaamme. Mutta jos Kominternin Tpk:n entinen puheenjohtaja nyt, lukijain asiantunte mattomuudella keinotellen, salaperäisellä äänellä vihjaa, että kommunistiset puolueet eivät edes suorita työtä maaseudulla (”Täytetäänkö tätä ehtoa? Ei täytetä!”), — niin miten voidaan vakavasti vastata tuollaiseen perättömyy-

teen? Hegeliläisen dialektiikan 3 jäsenen asemesta: teesi, antiteesi ja synteesi — tov. Sinovjev käyttää dialektiikassaan: 1) primitiivistä totuutta, 2) hokus-pokusta, 3) törkeätä valhetta. Mutta tähän on markkinoilla silmänkääntötemppejujaan esittävän tavallisen veijarin metodi.

Minä lupasin alussa paljastaa kaikki tov. Sinovjevin artikkelissaan suorittamat silmänkääntötemput ja yritän tehdä tämän kaikella mahdollisella vakavuudella. Jos minun pyrkimykseni pysyä vakavassa äänilajissa eivät kuitenkaan olisi aivan menestyneet, niin lohdutan itseäni sillä, että tässäkin suhteessa jo Lenin antoi esimerkin. Hän kirjoitti silloin vielä nimettöminä esiintyneitä Sinovjevia ja Kamenevia tarkoittaen, vaati samalla heidän eroittamista puolueesta, seuraavaa:

"Astukoot nimettömät lopullisesti jumalan valkeuteen ja kärsikööt häpeällisillä horjumisillaan ansaitsemansa rangaistuksen, vaikkapa **kaikkien tietois-ten työläisten ivailujen** muodossa."

4. Kolme karkeinta väärennystä.

Nyt otamme käsiteltäväksemme Sinovjevin kolme silmänkääntötemppejuja, jotka ovat tiukassa yhteydessä keskenään. Ensimmäinen niistä:

1. Lenin sanoi: "Opportunismi on päävihollisemme". Hän sanoi myöskin, että välttämättä täytyy paljastaa reformistit ja keskustalaiset ja että "jokainen epäjohtomukaisuus ja heikkous" näiden paljastamisessa merkitsee sitä, että "suoranaisesti lisääntyy vaara että proletariaatin vallan kukistaa porvaristo, joka huomenna käyttää vastavallankumoukseen sitä, mikä lyhytnäköisistä ihmisistä tänään näyttää vain 'teoreettiselta erimielisyydeltä'". (II kongressin teesit). Hyvä.

2. Stalin kuitenkin esitti tunnustuksen: "Tuli vasemmalle" (niin valehtelee Sinovjev), ja "erikoisesti on kielletty puhumasta opportunismista ja rämettymisen vaaroista NKP:ssä — Kom-

internin pääpuolueessa" ... "Joka hiiskahtaa Stalinin opportunistisista virheistä, hänet julistetaan heti Venäjän vallankumouksen viholliseksi, 'luopuriksi' j.n.e."

3. Siis Leninin sanat II kongressin teeseistä "iskevät välittömästi Stalinia" (eivät Sinovjevia ja Trotskia, eivät tietysti. — O. K.).

Ohjelman seuraava "numero":

1. Lenin kirjoitti KI:n II kongressin teeseissä päätehtävistä että silloin "Oli merkittävässä tavattoman nopeasti kasvavan kansainvälisen kommunistisen liikkeen kaksi virhettä tai heikkoutta. Toinen, sangen vakava ja suurta välitöntä vaaraa proletariaatin vapausasiain menestymiselle uhkaava on se, että osa II Internatsionalen vanhoista johtajista ja puolueista, osin puoltiedottomasti antaen perään joukkojen toivomuksille ja painostukselle, osin tietoisesti joukkoja pettäen säilyttääkseen itsellään entisen asemansa porvariston agenteina ja apureina työväenliikkeen sisällä, ilmoittaa ehdollisesti tai jopa ehdotta liittyvänsä III Internatsionalen, mutta tosiasiaa, kaikessa käytännöllisessä puolue- ja poliittisessa työssään jää II Internatsionalen tasolle".

Näin silloin kirjoitti Lenin, ja kirjoitti tietysti oikein. Ja 21 ehdossakin sanottiin: "Visseissä oloissa voi Kommunistista Internatsionalea uhata vetelöitymisen vaara sen horjuvien, puolinaisten ryhmien taholta, jotka eivät vielä ole vapautuneet II Internatsionalen ideologiasta".

2. Temppeuilijamme jatkaa jo **Omin** sanoin: "Näin sanottiin tilanteessa, jolloin Kommunistinen Internatsionale ei kasvanut päivittäin, vaan tunneittain... Näin sanottiin Leninin aikana". Mutta **nyt**, vaikka "jokaiselle todelliselle leniniläiselle on selvää" että "juuri nykyinen kausi sisältää tällaisen vaaran, nyt on tästä vaarasta hiiskahtaminenkin kielletty".

3. Näin on todettu, että juuri KI:n nykyinen "stalinilainen johto" se edustaa Leninin tarkoittamaa "suurta vaaraa proletariaatin vapausasiain menestymiselle" ja nykyiset kommunistiset puolueet, jotka tappelevat trotskilaisuutta vastaan, ne juuri ovat niitä epävakaisia puolinaisia aineksia, joista Kominternin 21 ehtoa varoittavat ja "jotka eivät vielä ole vapautuneet II Internationaalen ideologiasta". "Se on todistettu".

Vielä yksi loistava numero, ennenkuin siirrymme selityksiimme.

1. Lenin kirjoitti, että "vasemmistolainen lastentauti kommunismissa" "on kaikkein pikemmin liikkeen kasvamisen sairaus", että se "on menossa ohi ja menee ohi yhdessä liikkeen kasvun kanssa". Lenin kirjoitti myös, että III Kongressissamme muutamat Kominternin parhaimmista ja vaikutusvaltaisimmista osista ... **hiukan suurentelivat** 'taistelua keskustalaisuutta vastaan', menivät **hiukan yli** sen rajan, jonka toisella puolella tämä taistelu muuttuu urheiluksi, jonka toisella puolella alkaa vallankumouksellisen marxismien hävähäminen. — Tässä oli III kongressin 'naula' ...". Ja Lenin lisäsi vielä, että "suurentelun ovat suorittaneet todella parhaat, uskollisimmat ainekset, joita ilman ehkä ei olisi ensinkään Kominternia". Kas nämä — ovat tosiasioita. Näin Lenin todella kirjoitti.

2. Näillä yksinkertaisilla tosiseikoilla тов. Sinovjev tekee silmänkääntötempuja, ja tuloksena on, että "vasemmistolainen lastentauti, josta Lenin puhui, muuttuu yht'äkkiä Sinovjevin käsissä nykyiseksi maslovismi-trotskismiksi ja "Kominternin parhaimmat, vaikutusvaltaisimmat osat", osoittautuvat nykyiseksi "**ultra-vasemmistolaisiksi**" ("itse asiassa pelkkiä vasemmistolaisia", lisää Sinovjev). Katsokaapa Maslovia ja K:o, hehän ovat luetut niiksi, joista Lenin kirjoitti, että "hiukan suurenteleval", mutta he ovat kuitenkin "todella

parhaita ja uskollisimpia aineksia, joita ilman ehkä ei olisi ensinkään Kominternia". Näin Sinovjev esittää asian. Ja näitä parhaita aineksia nykyään erotellaan Kominternista! ... Ajatelkaapa vain, **heitä** erotellaan!!

3. Sinovjevin johtopäätös: "Kas näin Lenin opetti suhtautumaan ultra-vasemmistolaisuuden tauteihin" — "Tämä on yhtä kaukana kuin taivas maasta siitä "asettelusta", minkä Stalin viimeisenä kahtena vuotena on antanut Kominternille". Valmis. — (Hyvä!)

Selityksien asemesta riittää, kun viitataan muutamiin yleisesti tunnettuihin kiistämättömiin tosiseikkoihin.

Yleisesti tunnettu, lujasti todettu tosiseikka on meidän alituinen säälimättömän taistelun II Internationalea ja Amsterdania vastaan. Ovatko ristiriidat ja vihamielisyydet toiselta puolen Kominternin ja Profinternin ja toiselta puolen II:n ja Amsterdamin Internationaalen välillä viimeaikoina vähentyneet, lieventyneet? Ei. Päinvastoin, taistelun **kärjistyminen** molemmiin puolin — on yleisesti tunnettu tosiseikka. Opportunismi — meidän päävihollisemme kaikkien maiden työväenliikkeessä ja sellaisena se kohtaa säälimättömän vastarinnan kaikkien puolueidemme puolelta. Reformistien ja keskustalaisten paljastamiset, todelliset paljastamiset, eikä pelkästään sisällyksettömät vaikeroimiset, — kas tämä on Kominternin Tpk:n kaikkien direktiivien pääsisältö. Suuremmalla voimalla kuin milloinkaan aikaisemmin Kominternin Tpk. nykyään suuntaa tulen mitä vaarallisimpia sosialidemokraatteja, sosialidemokraattisia "vasemmisto"-johtajia vastaan (kts. KI:n Tpk:n viimeisen täysistunnon, Saksan KP:n viimeisen edustajakokouksen päätöslauselmia j.n.e.).

Mutta II kongressin aikana Lenin kirjoitti ei ainoastaan taistelusta niitä opportunisteja ja keskustalaisia vastaan, jotka ovat kommunistisen liikkeen **ulkopuolella**, vaan myös siitä, että on

ilmaantunut suunnattoman suuri vaara, joka on siinä, että "osa II Internationalen vanhoista johtajista ja vanhoista puolueista" "ilmoittavat ehdollisesti, tai vieläpä ehdoitta, liittyvänsä III Internationaleen, jääden itse asiassa kaikessa puolue- ja poliittisen työnsä praktiikassa II Internationalen tasolle" (teesit II kongressin perustehtävistä). Silloin tuollainen suunnattoman suuri vaara oli todella olemassa ("nykyhetkellä" — sanottiin Leninin teeseissä). Mitä he olivat miehiään — tämä "osa II Internationalen vanhoista johtajista ja vanhoista puolueista"? — Sinovjev vaikenee tästä, mutta Leninin teeseissä on tämä sanottu aivan selvästi:

"II Internationalen vaikutusvaltaimmat puolueet — Ranskan sosialistinen puolue, riippumaton sos.-dem. puolue Saksassa, Englannin riippumaton työväenpuolue, Amerikan sosialistinen puolue, — ovat eronneet tuosta keltaisesta Internationalesta ja päättäneet liittyä — kolme ensimmäistä ehdollisesti, mutta viimeainitut vieläpä ehdoitta — III Internationaleen.

Mainittujen puolueiden (joihin on vielä liitettävä Sveitsin sosialistinen puolue, jos sähkösanomatiedot sen päätöksestä liittyä III Internationaleen ovat oikeat) koko toiminta todistaa — ja niiden puolueiden mikä hyvänsä aikakausjulkaisu vakuuttaa kourautuntuvasti — että se ei ole vielä kommunistista, vaan käy usein suoraan poikkiteloin III Internationalen peruspyrkimyksien kanssa, nimittäin: proletariaatin diktatuurin ja neuvostovallan tunnustamisen kanssa porvarillisen demokratian asemesta."

Siis nämä olivat **sosialidemokraattisia puolueita**, joissa kommunistit silloin muodostivat vain **vähemmistön**. Kommunistinen Internationale oli silloin vississä määrässä "muotina" (kuten on sanottu 21 ehdossa. Kommunistiset puolueet eivät olleet vielä lopullisesti muodostuneet näissä maissa, mikä tapahtui vasta II kongressin jäl-

keen useimmissa tapauksissa mainittujen puolueiden jakaantumisen kautta.

"Sitäpaitsi, — sanotaan silloin kirjoitetussa 21 ehdossa, — jää muutama suuriin puolueihin (Italiassa, Ruotsissa, Norjassa, Jugoslaviassa y.m.), joissa enemmistö on kommunismin kannalla, huomattava reformistinen ja sosialipasifistinen sivusta, joka ainoastaan odottaa tilaisuutta jälleen kohottaakseen päätään, aloittaakseen proletaarisen vallankumouksen aktiivisen saboteerauksen ja sen kautta auttaakseen porvaristoa ja II Internationalea."

Myöskin nämä puolueet myöhemmin jakaantuivat. Tällä tavalla näissä maissa syntyivät nykyiset kommunistiset puolueet.

Tällaiset ovat tosiseikat. Miksi Sinovjev vaikenee niistä? **Vääristelläkseen** Leninin sanojen merkityksen (II kongressin teeseissä), johdattaakseen lukijan siihen käsitykseen, että Lenin, puhuessaan siihen aikaan opportunisteista ja keskustalaisista, osasta II Internationalen vanhoja johtajia, tarkoitti mukamas niitä **kommunisteja**, jotka nyt ovat Kominternin ja sen jaostojen johdossa. 21 ehdossa mainitaan suoraan useiden tarkoitettujen opportunistien nimet: "Kommunistinen Internationale ei voi sallia, että tunnetut opportunistit, kuten esim. Turatti, Modigliani, Kautsky, Hilferding, Hillquith, Longuét, Mac-Donald y.m. olisivat oikeutetut lukeutumaan II Internationalen jäseniksi". Olivatpa sellaiset sosialidemokraatit kuin Dittmann ja Cispin läsnä Kominternin II kongressissa toisten tunnettujen opportunistien edustajina. Mutta kaiken tämän tov. Sinovjev on yht'äkkiä "unohtanut".

Jo Kominternin III kongressissa Lenin sanoi, että "me emme ole ainoastaan muodollisesti tuominneet todelliset keskustalaiset, vaan olemme myös **eroittaneet heidät puolueesta**". Sitäpaitsi hän sanoi samassa puheessa:

"I ja II kongressin tunnuslauseena oli: ulos keskustalaiset. Jos me emme

tee pesäeroa keskustalaisten ja puolkeskustalaisten kanssa, joita me Venäjällä nimitämme menshevikeiksi, myöskin pitkin linjaa ja koko maailmassa, niin silloin me emme kykene ymmärtämään edes kommunismin aapist. Meidän ensimmäisenä tehtävänä on tosiavallankumouksellisen puolueen muodostaminen ja pesäero menshevikkien kanssa. Mutta tämä on vain valmistava koulu. Meillä on jo III:s kongressi, mutta tov. Terraccini vakuuttaa entiseen tapaan, että valmistavan koulun tehtävänä on ajaa, vainota ja paljastaa keskustalaisia ja puolkeskustalaisia. Kiitän nöyryimmästi! Me olemme sitä jo harjoittaneet tarpeeksi. Me sanoimme jo II kongressissa, että keskustalaiset ovat vihollisiamme. Mutta pitäähän mennä eteenpäin."

Eikös tämä satu suoraan Sinovjeviin? Minun ei ole vielä tarvinnut nähdä niin karkeata kirjallista väärennystä, kuin on se Leninin lausuntojen väärennys, jonka me tapaamme Sinovjevin artikkelissa.

Vielä Maslov'kin kirjoitti rehellisemmin Leninistä III kongressissa yrittäen, tietystikin turhaan, todistaa, että Lenin olisi mukamas tehnyt tässä kongressissa "virheitä".

Maslov oli läsnä III kongressissa, mutta ei ole pienintäkään epäilystä siitä, että Lenin olisi laskenut hänet niiden "parhaiden, uskollisimpien ainesden" joukkoon, joista hän sanoi kirjeessään Saksan kommunisteille (14 p:ltä elok. v. 1921), että he olivat "hiukan suurennelleet taistelua keskustalaisia vastaan".

Siinä samassa kirjeessä, josta Sinovjev lainaa nämä Leninin sanat, mutta vain edellisellä sivulla, Lenin mainitsee myöskin Maslovista, "joka leikkii vasemmistolaisuutta" ja haluaa harjoittaa urheiluna "keskustalaisten parjausta" (ei siis pidä häntä vasemmistolaisena, vaan nimenomaan "vasemmistolaisuudella leikittelevänä). Ja Lenin jatkaa:

"Tämän Maslovin käyttäytymisen ymmärtämättömyys (pehmeästi sanoen) ilmeni myös täällä, Moskovassa. Oikeastaan Saksan puolueen pitäisi kommentaa pariksi vuodeksi Venäjälle tämä Maslov ja pari-kolme hänen hengenheimolaistaan ja asekumppaniaan, jotka ilmeisesti eivät halua noudattaa 'rauhansopimusta' ja jotka ponnitelivat järjettömästi. Me löytäisimme heille hyödyllistä toimitettavaa. Me heidät keittäisimme uudestaan. Ja hyöty kansainväliselle ja saksalaiselle liikkeelle olisi ilmeinen."

Kas tätä mieltä Lenin oli jo silloin tästä tyypistä, josta tov. Sinovjev ja Trotski löysivät lähimmän asekumppaninsa, vieläpä ehkä "helmijyväsän".

Keitä sitten olivat nuo "todella parhaat, uskolliset ainekset", joista Lenin mainitsee ja jotka esiintyivät III kongressissa vasemmisto-oppositioidina. Sitä olivat ennen kaikkea Saksan, Unkarin ja Italian puolueiden edustajat. Tämä ilmenee selvästi myös Leninin vastaavasta kirjeestä. He sairastivat silloin ohimennen "vasemmistolaisuuden lastentautia", vallankumouksellisen yritteliäisyyden ja tottumattomuuden takia he silloin liioittelivat "taistelua keskustalaisuutta vastaan". Vieläpä Radek, joka ei suinkaan kongressissa kuulunut tähän vasemmisto-oppositioidiin, kirjoitti kongressin jälkeksi "vasemmistolaisen" artikkelin, joka:

"ilman mitään tarvetta, suoranaista vahinkoa asialle tuottaen, on kärjistetty ei ainoastaan Paul Leviä (tämä ei olisi vielä ensinkään huonosti tehty), vaan myös Klara Zetkiniä vastaan. Mutta Klara Zetkin itse solmesi Moskovassa, III kongressin aikana, 'rauhansopimuksen' Saksan yhdistetyn kommunistisen puolueen KK:n ('Zentrale') kanssa sopuisasta ei-fraksionisesta työstä."

"Tov. Radek antoi artikkelillaan erinomaisten näytteen siitä, mitenkä Paul Leviä autetaan, 'vasemmalta'."

Saksan, Unkarin ja Italian edustajistojen "liioittelu" III kongressissa "oli pieni", — sanoi Lenin. — Mutta hän lisäsi vielä jotakin tämän liioittelun johdosta, josta Sinovjev ei mainitse artikkelissaan, nimittäin:

"Mutta liioittelu, jollei sitä olisi korjattu, olisi varmasti saattanut Kominternin perikatoon. Ja liioitella, vaikkapa vain hiukan, se merkitsee voiton ehkäisemistä.

Liioitella taistelua keskustalaisuutta vastaan merkitsee — **pelastaa** keskustalaisuus, **lujittaa** sen asemaa, sen vaikutusta työhön.

Me olemme oppineet II ja III kongressin välisenä aikana käymään voitokasta taistelua keskustalaisuutta vastaan kansainvälisessä mittakaavassa. Tämä on todistettu työllä. Me jatkamme tätä taistelua (Levin ja Serratin eroittaminen) loppuun saakka.

Mutta me emme ole vielä oppineet käymään kansainvälisessä mittakaavassa taistelua väärä liioitteluja vastaan taistelussa keskustalaisuutta vastaan. Mutta me olemme tämän puutteemme ymmärtäneet, kuten III kongressin kulku ja lopputulos osoittivat. Ja juuri sentähden, että me olemme tajunneet puutteemme, **me vapaudumme siitä.**

Ja silloin me tulemme olemaan voitattomat, sillä ilman tukea proletariaatin sisällä (2 ja 2½ Internationaalen porvarillisten agenttien kautta), porvaristo Länsi-Europassa ja Amerikassa ei kykene säilyttämään valtaa."

Kas tässä **väärentämätön** leninismi.

Totean vielä sen tosiseikan, että Saksan, Italian ja Unkarin kommunistipuolueiden johto on jo kauan sitten korjannut silloisen vasemmistolaisvirheensä.

5. Oikeistovaaroista ja oikeistolaisvirheistä.

Toisen kongressin aikana Kommunistinen Internationale tuli muodiksi keskustalaisten "vasemmisto"-sosiali-

demokraattien piireissä. Meidän aikamme on muotina Kommunistisen Internationaalen häväsminen ja parjaaminen, — erittäinkin se on muotina "ultra-vasemmistolaisilla" menshevi-keillä (jotka nimittävät itseään "vasemmistokommunisteiksi" tai vieläpä "oikeaoppiseksi marxilais-leniniläiseksi"). Näiden viimeainittujen agitaattorin ominaisuudessa Sinovjev parkuu artikkelissaan, että **oikeistovaarasta** Kominternissa "on kielletty hiiskumastakin" ja että "oikeistovaaraa ei stalinilaiselle Kominternin Tpk:lle, asiallisesti puhuen, ole".

Taas valhe.

Tietysti, Kominternia ei nyt uhkaa sellainen "suunnattoman suuri välitön vaara", niinkuin oli asianlaita II kongressin aikana. Tämä — siihen aikaan aktualinen — oikeistovaara voitettiin jo II ja III kongressin välillä. Mutta ei tietysti voitettu jokaista oikeistovaaraa eikä niitä kaikkia ole voitettu vielä nytkään. III kongressin jälkeen eivät ainoastaan yksityiset jäsenet ja ryhmät, vaan myös KI:n jaostot kokonaisuudessaan ovat tehneet paljon oikeistolaisvirheitä (paljon on ollut myös vasemmistolaisvirheitä, mutta ei ole epäilystäkään, että oikeistovirheitä on ollut melkoista enemmän). Useissa tapauksissa nämä puolueidemme virheet ovat olleet luonteeltaan jopa karkeasti opportunistisia (kuten esim. Saksassa v. 1923 ja Puolassa toukokuussa v. 1926). Näistä omista ja toisten virheistä ovat puolueemme paljon oppineet, ja nyt ne ovat paljon paremmin kuin III kongressin aikana kengitetyt niin oikeisto- kuin myös vasemmistovaaroja vastaan. Samalla me olemme selvillä siitä, ettei yksikään kommunistinen puolue niissä maissa, joissa vallitsee kapitalismin herruus, voi olla absoluuttisesti taattu oikeistolaisvirheiden toistumisesta. Tämän tähden lakkaamaton taistelu oikeistolaisia tendenssejä vastaan kommunistisen liikkeen sisällä on yhä edelleen (kuten on ollut ennenkin) Komin-

ternin Tpk:n ja jokaisen jaoston yhtenä tärkeimpänä tehtävänä. Yleensä on oikeistosyrjäpyrintöjen hävittäminen vaikeampaa, vaikka "vasemmisto"-syrjäpyrintökin voi erikoisessa tilanteessa (kuten oli esim. Saksassa maaliskuun hyökkäyksen aikana v. 1921) olla mitä vaarallisin ja, jollei sitä korjata, vieläpä tuhoisakin.

Kokemus on osoittanut, että toisinaan "vasemmistolaisella fraasilla" merkitty syrjäpyrintö, sitä mukaa kuin se kehittyy, paljastuu yhä enemmän opportunistisen puol'menshevistisen virtauksen iduksi.

Niinpä, taistellessaan oikeistovaaraa vastaan, Kominternin täytyi julistaa säälimätön sota Saksan (ja myös Italian) "ultra-vasemmistolaisia" opportunisteja vastaan.

Ranskan ja Tshekkoslovakian kommunistisissa puolueissa on Tpk. melkein aina, kun on ollut kysymys näistä puolueista, suunnannut päähuomionsa oikeistolaisvirheitä tai oikeistovaaroja vastaan, sillä vaikka oikeistoryhmät ovatkin näissä puolueissa sangen heikot (kuvaavaa on, että nämä ryhmät sympatisoivat venäläiselle oppositiolaisille), niin ei oikeistolaisvirheiden toistumisen vaara näiden puolueiden työssä ole vielä läheskään hävitetty. On tunnettua, millä ankaruudella Tpk. viime vuonna tuomitsi Pilsudskin vallankaappauksen yhteydessä Puolan KP:n tekemät oikeistolaisvirheet. Sen jälkeen on puolue itse perusteellisesti tarkistanut silloisen väärän kantansa, vain **Domski**, ultra-vasemmistolaisen menshevismien puolalainen edustaja, venäläisen oppositiolaisaseenkantaja, on nähtävästi yhä edelleen sitä mieltä, että Pilsudski ei ole fascisti ja hänen vallankaappauksensa ei ollut fascistinen vallankaappaus. Hiljattain itse puolue, ollen samaa mieltä Tpk:n kanssa, neljän päävaaran joukossa, joiden vaarojen voittaminen ja poistaminen vaatii koko puolueen voimien keskittämistä, viittasi

"sekä oikeisto- että ultra-vasemmistolaisien tendenssien toistamiseen ilmenemisen vaaraan. Puolueen oikeistolaisen ja ultra-vasemmistolaisen kriisin kuin myös toukokuussa tehdyn virheen opetusten täytyy syöpyä puolueen jokaisen jäsenen luihin ja ytimiin. Jatkaen järkähtämätöntä taistelua ultra-vasemmistolaisia tendenssejä vastaan on puolueen käännettävä kaksinkertainen huomio oikeistolaisvirheisiin, jotka ovat tällä hetkellä **kaikkein vaarallimmat**".

Myöskin Liettuan KP. teki fascistisen vallankaappauksen edellä ja sen aikana joukon oikeistolaisvirheitä, jotka Tpk. pani jyrkän arvostelun alaisiksi. Totta on myös se, että Englannin KP:n KK. teki v. 1926 oikeistolaisvirheen protesteeraten taktillisista syistä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston Englannin Ammattiliittojen Pääneuvostolle osoittamaa julistusta vastaan (vaikkakin tunnustaen, että sisällöltään tämä julistus oli oikea alusta loppuun saakka). Mutta aivan oikea ei ole Sinovjevin toinen väite, että hiljattain "jotkut Englannin komm. puolueen keskuskomitean jäsenet arvostelivat oikealta KI:n VIII laajennetun täysistunnon teesejä sodasta", sillä tosiasiallisesti arvostellen esiintyi vain yksi KK:n jäsen, ja hänkin vain näiden teesien yhtä pykälää vastaan (yleislakosta sodan sattuessa). "Ja stalinilainen johto luonnollisesti vaiken". Luonnollisesti, — lisää Sinovjev. Mufta tosiasiallisesti "stalinilainen johto" ei ensimmäisessä tapauksessa suinkaan vaieenut, vaan arvosteli hyvin selvästi Englannin KP:n KK:ta (alempana pysähdyn tähän tarkemmin englantilaisvenäläistä komiteaa koskevan kysymyksen yhteydessä). Toisessa tapauksessa oli Kominternin johdon sekaantuminen tarpeeton, sillä Englannin KP:n KK. itse esiintyi avoimesti tämän toverin virheellistä katsantokantaa vastaan. (Kts. "Workers Life", 26/VIII — 27). Ja puolueen edustajakokouksessa tämä

toveri ei itsekään enää painostanut virheellistä kantaansa. Tällaisten "tosiseikkojen" esiin kaivaminen — on puhtaasti maslovilaisista urheilua Sinovjevin puolelta.

Joka analysoi Kominternin toimintaa **tosiseikkojen ja asiakirjojen** pohjalla, hän tietää hyvin, että niin ennen V kongressia kuin myöskin sen jälkeen on Kominternin Tpk:n ja sen jaostojen tämän toiminnan **pääosa** omistettu taistelulle oikeistosyrjäpyrintöjä ja oikeistovaaroja vastaan. Mutta Sinovjev ei epäile parjata sanoessaan, että "oikeistovaaraa ei stalinilaiselle Kominternin Tpk:lle, asiallisesti puhuen, ole", että tästä "on kielletty hiiskahtamastakin" j.n.e. Eiköhän hänelle ole käynyt sama, kuin mikä sattui jalkansa nyrjäytäneelle Don Quizote-paralle? Mitenkä voidaan muuten selittää, että hän taistelee niin koomillisesti jokapäiväisen todellisuuden yleisesti tunnettuja tosiseikkoja vastaan. Vai pitääkö minun vielä tuoda esimerkkejä Kominternin johtavien elinten päätöksistä?! Tässä on vielä muutamia sellaisia kuluvan vuoden käytännöllisestä toiminnasta:

Bulgarian KP:n vaalitaktiikan arvostelu.

Tschecko-Slovakian KP:n presidenttivaalien yhteydessä tekemän virheen arvostelu.

Norjan KP:n vaalitaktiikassa esiintyneiden virheiden arvostelu.

Itävallan KP:n Wienin kapinan yhteydessä tekemien virheiden arvostelu.

Kiinan KP:n KK:n oikeistosyrjäpyrintöjen monta kertaa toistunut arvostelu, j.n.e.

NKP (b):n ja Kominternin Tpk:n taistelu trotskilaisia fraksioita vastaan ei taaskaan ole mitään muuta kuin taistelua ultra-vasemmistolaisen kyltin taakse kätkeytyneitä oikeisto-menshevistisiä syrjäpyrintöjä vastaan. Sinovjev ei tietysti yhdy tähän määrittelyyn, mutta puolue ja Komintern tietävät tämän hyvin.

Vieläpä Wienin kapinan Sinovjev lukee artikkelissaan "suurten tapahtumain" joukkoon, jotka, — parjaa hän, — "ovat räikeästi osoittaneet miten väärä on Kominternin nykyisen johdon linja, miten heikkoja ovat vielä kommunistiset puolueet ja miten kauheita, suorastaan menshevistisiä virheitä ne vielä tekevät Stalinin ja Buharinin uuden johdon alaisina".

Paljon porua, mutta vähän villoja. Päätelkää itse.

Itävallan kommunistinen puolue on vielä heikko, niin, se on totta, mutta oliko se vahvempi Sinovjevin "vanhan johdon alaisena"? Ei, silloin se oli vielä heikompi. Se teki tosiaan Wienin kapinan aikana eräitä virheitä, ei kyllä "kauheita" eikä "menshevistisiä", mutta muutamia vakavia virheitä, joista suurin oli kieltäytyminen tunnuslauseesta — työväen edustajain neuvostot. Mutta se Sinovjevin väite, että mainittu puolue teki nämä virheet "Stalinin ja Buharinin uuden johdon alaisena", on yhtä viisas tai yhtä järjetön kuin olisi väite, että Saksan KP. loka-kuussa v. 1923 tai Puolan KP. touko-kuussa v. 1926 tekivät "kauheita" virheitä Sinovjevin "vanhan johdon alaisena". (Jälkimmäisessä tapauksessa Sinovjev todella hiukan horjui).

Ei, Kominternin nykyisen johdon linja Wienin kapinaa koskevilla kysymyksissä oli aivan oikea. Sinovjev karttaa tarkoin esittämästä artikkelissaan minkäänlaisia konkreettisia ohjeita tämän linjan "korjaamiseksi", sillä hän ei voi lisätä mitään asiallista Kominternin Tpk:n päätöksiin. Sen asemesta hän huudahtaa:

"Tähän mennessä ei nykyinen Kominternin Tpk. ole vielä tehnyt mitään Wienin kapinan perinpohjaisen tutkimisen hyväksi, vetääkseen siitä välttämättömät opetukset, jotka voivat olla hyödyksi koko kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle."

Taas tietoinen vlhe. Tpk. ei ole ainoastaan tarkasti tutkinut Wienin kapi-

nan opetuksia, vaan myös esittänyt ne pitkässä päätöslauselmassa, — tämä päätöslauselma on julkaistu, useat Tpk:n jäsenet ovat seikkaperäisesti valaisseet Wienin tapahtumain opetuksia Kominternin lehdistössä. Vieläpä ainoa konkreettinen johtopäätös, jonka Sinovjev mainitsee artikkelissaan (että puolueen olisi pitänyt esittää tunnuskause työväen edustajain neuvostoista), — mistä hän on sen ottanut? Nykyisen Tpk:n päätöslauselmasta, jossa tämä johtopäätös muodostaa yhden tärkeimmistä kohdista? Tämän kaiken hän tietää erinomaisen hyvin, mutta toivossa, että lukijat ovat asiaa tuntemattomia, hän valehtelee "Nykyinen Tpk. ei ole tehnyt mitään opetusten todellista tutkimista varten" ... ja "Kominternin nykyisen johdon linja oli valheellinen" ... Mikä oli valheellista? Mikä kohta Kominternin Tpk:n päätöslauselmassa on valheellinen? Mitä valheellista oli Kominternin Tpk:n julistuksessa, joka julkaistiin jo kapinan aikana? Tätä hän ei tiedä, tätä hän ei pysty sanomaan. Sensijaan hänen itävaltalainen sotakumppaninsa Frey tietää tämän hyvin ja lavertelee maailmalle. Tämä on luopio, joka syyttää haukkumasanoina Kominternin Tpk:ta vastaan Kiinan kysymyksen kuin myös englantilais-venäläistä komiteaa koskevan kysymyksen johdosta aivan samaäänisesti Trotskin ja Sinovjevin kanssa, arvostelee oikealta Kominternin Tpk:n katsantokantaa Wienin kapinaan nähden, nimittäen tätä katsantokantaa "anarkistis-kommunistiseksi" ja ennen kaikkea hyökkää tunnuskausesta — työläisten edustajain neuvostot — vastaan ...

Tämäkö sitten onkin se "oikea linja"?

H:ra Frey tuskin periaatteellisesti vastustaa vallankumousta "yleismaailmallisessa mittakaavassa". Mutta käytännössä hän vastustaa proletaarista vallankumousta "yhdessä maassa" ja juuri Itävallassa. Sillä samalla hetkellä

kun Wienin proletariaatti nousi kapinaan, Frey myöskin nousee kapinaan . . . neuvosto-tunnuskausesta vastaan, sillä hän "keksii" yht'äkkiä, että edellytyksiä tämän tunnuskauseen toteuttamiseksi, huolimatta proletaarisen kapinan todellisuudesta Itävallassa, ei ole annettu, samoin kuin Sinovjev ja Kamenev Lokakuun vallankumouksen aattona keksivät, että ei ollut edellytyksiä tunnuskauseen "kaikki valta neuvostoille", — toteuttamiseksi.

Sinovjev kauhtuu Kominternin johtoa vastaan siitä, että Euroopan muiden maiden kommunistiset puolueet tukivat niin heikosti Wienin työläisten kapinaa. Tämä tuki oli tosiaankin liian heikko, vaikkakaan ei niin heikko, kuin millaiseksi sen Sinovjev kuvaa (esim. Tšheko-Slovakien KP., joka kutsui heti proletariaattia solidaarisuusmielensäsiin, ei kyennyt järjestämään näitä mielenosoituksia vastoin poliisin kieltoa, mutta tämän asemesta vei muutamissa teollisuuskeskuksissa onnistuneesti läpi solidaarisuuslakon).

Huomiota ansaitsee myös se, että, ikävä kyllä, kapina kesti Wienissä vain kaksi päivää. Meidän joukkopuolueemme, ja ennen kaikkea Tšheko-Slovakian KP. ja Ranskan KP., — ovat organisatorisesti vielä liian raskaat nousuun, voidakseen nopeasti ja onnistuneesti reageerata kansainvälisiin tapahtumiin. Kansainvälisten kamppailujen ja esiintymisten suorittamisessa on meidän lähitulevaisuudessa suoritettava paljon parannuksia. Mutta mitä enemmän me tulemme parantamaan näitä esiintymisiä, sitä enemmän — olen siitä täysin vakuutettu, — tov. Sinovjev tulee meihin tyytymättömäksi. Hän etsii vain virheitä ja puutteita, ja jos niiden lukumäärä näyttää hänestä riittämättömältä, niin hän tulee vain valittamaan sitä. Vain yhden "nykyisten" kommunististen puolueiden esiintymisen mainitsi hän eräänlaisella hyväksymisellä ja senkin epähuomiossa. Tämä on — fascistivastaiset mielen-

osoitukset Saksassa 8 p. toukokuuta kuluvaa vuotta. Ehkäpä hän ei tiennyt, että nämä mielenosoitukset järjesti saksalainen jaostomme? Tai hän oletti ainakin, että hänen "ultra-vasemmistolaiset ystävänsä" ottivat aktiivisesti osaa näihin mielenosoituksiin? "Ultra-vasemmistolaiset" fraktioituneet saboteerasivat melkein kaikkialla näitä mielenosoituksia, ja jos eivät saboteeranneet, niin ainakin, kuten esim. Sscharlottenburgissa, pysyivät mahdollisimman kaukana kadulta ... vaarattomissa paikoissa. Tällaisen mielenosoituksen aikana on aina vähemmän vaarallista istua jossain oluttuvassa kuin mennä kadulle. Mutta jos he valitsivat tuollaisen "linjan", niin ainakin olisi pitänyt saattaa tämä Sinovjevin tietoon, sillä nyt hän joutuu harhaan ja mainitsee hyväksyvässä äänilajissa suuresta proletaarisesta mielenosoituksesta, jonka johdossa kulkivat Kominternin "nykyisen" johdon saksalaiset kannattajat, samaan aikaan, kun Sinovjevin ystävät vain tirkistivät sitä "kohotettuaan hiukan esirippua".

6. Kiinan kysymystä ja englantilais-venäläistä komiteaa koskevia huomautuksia. •

"Kiinan vallankumouksesta, — sanoo Sinovjev artikkelissaan, — on puhuttu paljon, emme sitä tässä toista". Hyvin ikävää, että hän ei halua "toistaa". Me katsoisimme mielellämme, mitä nimenomaan Sinovjev nyt toistaisi oppositioiden entisistä ristiriitaisista viisasteluista: että kommunistien piti huhtik. v. 1926 heti erota Kuomintangista? Tai, että kommunistien piti vielä vuotta myöhemmin pysyä Uhanin Kuomintangissa, kuten oppositioita sitä vaati huhtikuussa v. 1927? Että huhtikuussa v. 1927 piti järjestää neuvostoja ja samalla johtaa asiat Kuomintangin kukistamiseen Uhanissa, niinkuin Trotski sitä vaati? Tai, että on kannatettava tuota samaista Kuomintangia, kuten Sinovjev silloin vaati? Että Kiinassa ei

feodaalisilla jätteillä ole vakavaa merkitystä, ja että Kiinan vallankumous sisältyy, pääasiassa, taisteluun tulliautonomiasta, kuten Radek ja muutamat muut oppositiolaiset (ynnä monet kiinalaiset porvarit) sitä väittivät? Tai, että siellä on voimakkaat feodaaliset jätteet, ja sentähden vallankumouksen perustana Kiinassa on nykyisellä kaudella agraaris-talonpoikainen vallankumous, jonkalaista katsantokantaa Kominternin Tpk. puolusti.

Mutta ... jumalat vaikenivat ... Vaikenee Sinovjev, ja me emme voi tietää, mitä hänellä on nyt päässään. Agraarisen vallankumouksen Kiinassa hän kuitenkin, nähtävästi, "tunnustaa", s.o. tunnustaa sangen oleellisen kohdan Kominternin Tpk:n esittämästä Kiinan vallankumouksen analyysistä, joka ei tietenkään estä häntä ilman mitään perustelua soimaamasta Kominternin Tpk:ta taktiikasta Kiinan kysymyksessä ("menshevistinen"). On välttämätöntä, että kaikki kommunistit tutkivat perusteellisesti Kiinan vallankumousta koskevat riitakysymykset, jotta tekisivät itselleen täysin selväksi Leniniläisen katsantokannan vallankumouksen tärkeimpiin kysymyksiin siirtomaissa ja puolsiirtomaissa: 1) kansallisvallankumouksellisen porvarillisen liikkeen erikoiseen osuuteen ja erikoiseen luonteeseen prolaarisen maailmanvallankumouksen kehitysprosessissa; 2) agraaris-talonpoikaisen vallankumouksen omalaatuisen kietoutumiseen yhdeltä puolen porvariston osan ja pikkuporvariston kansallisvallankumouksellisen taistelun kanssa, ja toiselta puolen prolaaristen massojen sosialistisen vallankumouksen puolesta käymän taistelun kanssa; 3) molemmat nämä erikoisuudet on tutkittava ainoastaan elävässä yhteydessä eri siirtomaiden ja puolsiirtomaiden konkreettisten olosuhteiden kanssa, vaan ennen kaikkea niiden kehitysprosessissa samassa maassa; tämän kehityksen eri etapit on otettava huomioon laadittaessa kom-

munistisen puolueen tätä tai tuota taktiikka ja näitä tai noita kommunistisia tunnuslauseita. Kaikilta näiltä kohdiltaan on kaikkien puolueidemme jäsenten omaksuttava Kiinan vallankumouksen opetukset, niiden on tultava heidän eroittamattomaksi aatteelliseksi omaisuudekseen, jotta kaikki kommunistit oppisivat tuollaisissa vallankumouksen peruskysymyksissä itsenäisesti ja tietoisesti orientoitumaan leniniläisen metoodin pohjalla, ettei kukaan joutuisi vaaraan vaikkapa hetkeksi joutua sisäisen hämmennyksen valtaan, tai — muistakaamme Sinovjevia tai Trotskia — kääntyä yhtäkkiä selin leninismiin ja joutua trotskilaisen fraseologian vaikutuksen alaiseksi. Sillä se, mitä heijastavat oppositioonin virheet Kiinan kysymyksessä, on asiallisesti puhuen, tyyppillistä trotskismia, s.o. tyyppillistä anti-leninismia, konkreettisesta tilanteesta abstraheraavaa ultra-vasemmistolaista fraasipolitiikkaa ultra-oikeistolaisine vaikutuksineen ("permanenttinen vallankumous v. 1905", "ei voittoa, ei tappiota" imperialistisen sodan aikana, Brest-Litovsk v. 1918, jolloin Trotski syytti Leniniä "pettämisestä", väittely ammattiliitoista v. 1920—21 j.n.e.). Oikea trotskilainen ei ymmärrä milloinkaan, että jossakin siirtomaassa, sanoikaamme Koreassa, määrättyssä tilanteessa vallankumouksellisen proletariaatin blokki porvariston kanssa on mahdollinen, ja vieläpä — vallankumouksen edun mukaan — voi olla väliaikaisesti välttämätön; yhtä vähän hän ymmärtää, miksi Kiinassa huhtikuussa v. 1927 neuvosto-tunnuslauseen esittäminen toimintatunnuslausena olisi ollut vaarallista seikkailua, samalla kun se muutama kuukausi myöhemmin saattoi jo olla paikallaan. Mutta nämä asiat ovat ymmärrettäviä jokaiselle leniniläisellä ideologialla varustetulle kommunistille.

Oppositioonin fraseologia englantilais-venäläisen komitean johdosta on myöskin tyyppillisesti

trotskilaista. Oikea trotskilainen ei kykene omaksumaan tai soveltamaan leniniläisessä hengessä yhteisrintamataktiikkaa. Joko hän solmiaa virheellisen liiton reformistien kanssa tai hän kieltäytyy kokonaan yhteisrintamataktikasta, korvaten sen ruikutuksilla reformisteja vastaan. K u m m a s s a k a a n tapauksessa hän ei pysty todella paljastamaan reformistisia johtajia, pakoittamaan heitä itsensä paljastamiseen, s.o. osoittamaan heidän omilla teoillaan heidän perässään kulkeville työläisjoukoille, että reformistit pettävät työläisten edut. Trotskilainen voi veljeillä "vasemmistolaisten" reformistien kanssa, jos hänellä on illusioneja heidän vasemmistolaisuudestaan tai heidän vasemmistolaismahdollisuuksiinsa nähden; mutta kun hän on pettynyt illusioneissaan, kun hän on ymmärtänyt, että "vasemmistolaiset" ystävät ovat todellisuudessa osoittautuneet naamioiduksi reformistisiksi pettureiksi, niin antakaa hänelle silloin oikeus heti katkaista välinsä tuon rosvo-koplan kanssa, silloin hän laskee ilmoille huutoja heidän petturuudestaan ottamatta lainkaan lukuun sitä, onko tämä tarkoituksenmukaista joukkojen kommunismin puolelle valloittamisesta käytävän todellisen taistelun kannalta katsoen.

Likipitään näin oli asianlaita Sinovjeviin nähden englantilais-venäläistä komiteaa koskevassa kysymyksessä. Totta kyllä, ei Sinovjev ollut vielä trotskilainen englantilais-venäläistä komiteaa perustettaessa, mutta hänellä oli suuria harhaluuloja Englannin "vasemmistolaisiin" reformistisiin ammattiliikkeen johtajiin nähden. Kominternin V kongressissa ei hän ainoastaan havainnut "todellista kriisiä" amsterdamilaisien leirissä, vaan sanoi myös seuraavaa:

"Englannissa me elämme nyt työväenliikkeen uuden luvun alkua. Me emme vielä tiedä tarkasti, mistä tulee kommunistien joukkopuo-

Englannissa — vainko Stuartin, Mac-Manusin (Englannin KP:n johtajia. O. K.) oven kautta, tai vielä jonkun muun oven kautta. Ja on hyvin mahdollista, toverit, että kommunistinen joukkopuolue voi ilmaantua vaikkapa vielä yhden oven kautta, — tätä ei saa jättää huomioonottamatta.”

Mitä hän tarkoitti toisella ”ovella”, jonka hän näki Englannin KP:n oven rinnalla ja jonka hänen mielestään tuli aueta Englannin tulevaa ”kommunistista” joukkopuoluetta varten? Hän tarkoitti seuraavaa:

”Mitä uutta on tapahtunut? Se, että Amsterdamin Internatsionale alkaa hajota, että Englannin työväenliikkeessä on alkanut erittäin tärkeä prosessi. En antaudu illusioneihin (hän tunsu hukuvansa illusioneihin ja osoitti vielä heikkoa vastarintaa niille. O. K.) Olen ehdottomasti vakuutettu siitä, että englantilaiset ”vasemmistolaiset” eivät tietystikään ole vielä vallankumouksellisia, että he eivät toistaiseksi ole saksalaisia ”vasemmisto”-sosiaalidemokraatteja parempia. Mutta heidän ilmaantumisensa on tärkeä tapahtuma. Meidän täytyy tämä ymmärtää, muuten me emme muodosta proletariaattia joukkoliikettä Englannissa ja sitä suuremmalla syyllä emme aikaansaakaan siellä proletariaattia vallankumousta.

”Nyt Venäjän ammattiliikkeelle tehdään ehdotus; minä kysyn: onko tällä kysymyksellä jokin merkitys vaikkapa vain Venäjään ja Englantiin nähden? On, ja sitäpaitsi hyvin suuri merkitys. Vastauksesta, jonka venäläiset ammattiliitot antavat täällä Moskovassa, tulee olemaan suuria seurauksia Lontoossa.” (Alleviivaukset minun. — O. K.)

Puoltatoista vuotta myöhemmin katseli hän vielä suuremmalla innostuksella meidän ammattiliittojemme ja englantilaisten vasemmistolaisten lähenty-

misen merkitystä. Tämä lähentymisen näytti hänestä ei ainoastaan ”yhdelta mitä vakavimmalta takeelta intervensiota vastaan”, vaan myös ”sen takeelta, että me aikaa myöten teemme reformismia vaarattomaksi Euroopassa”; sillä oli ”tavattoman suuri yleismaailmallis-historiallinen merkitys” (puheesta NKP(b):n XIV edustajakokouksessa). Sanalla sanoen, ”se oli elämän tai kuoleman kysymys Europan työväenliikkeelle” (artikkelista aikakausjulkaisussa ”Kommunistinen Internatsionale”, N:o 46).

Niinpä onkin varsin luonnollista, että, kuten tov. Buharin huomautti, tällaisten suurten illusionien jälkeen Sinovjeville täytyi tulla kova kohmele.

Neuvosto-Venäjän ammattiliittojen johto päinvastoin arvioi oikein englantilaisten ”vasemmisto”-reformistien kanssa tehdyn blokin, ja tämäntakia ei tuntenut komelopoltteita, kun Englannin Ammattiliittojen Pääneuvosto petti yleislakon. NKP(b):n johto arvioi englantilais-venäläisen komitean, niin ennen yleislakkoa kuin sen jälkeenkin, ei kahden johtavan komitean liitoksi, vaan Englannin ja Neuvostoliiton proletareja yhdistävään s;teiden järjestöliseksi ilmaukseksi, ei ”ystävien klubiksi”, vaan elimeksi, jonka merkitys oli oleelliselta osaltaan ”juuri siinä, että siinä työskentelemällä SSSR:n ammattiliitot auttavat paljastamaan ei ainoastaan Amsterdamin, vaan myös englantilaisen trade-unionismin reformistisia johtajia”. Tältä kannalta katsoen oli välttämätöntä, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto tuomitsi viipymättä ja julkisesti Englannin yleislakon pettämisen. Ja tämän se silloin tekikin — avoimesti ja ei kaksimielisesti. Juuri tätä NAKLN:n esiintymistä ei Englannin KP:n KK heti ymmärtänyt. Sitä vaivasi pelko, että NALKN:n ilmoitus vaikuttaa haitallisesti englantilais-venäläisen komitean olemassa-

loon. Tähän "stalinilainen johto" myös vastasi:

"Tässä kysymyksessä täytyy olla täysi selvyys, sen puuttuminen voi johtaa siihen, että englantilais-venäläinen komitea voisi osoittautua aseeksi reformistien käsissä, sen sijaan, että se olisi ase reformiteja vastaan. Meidän puolueemme on sallinut ja sallii väliaikaisia blokkeja reformistien kanssa, mutta se ei ole milloinkaan ostanut näitä blokkeja periaatteidensa puolustamisoikeudesta sekä vastustajiensa ja vihollistensa täydellisestä ja rajattomasta arvostelu-oikeudesta luopumisen hinnalla. Jos NAKLN olisi vaiennut Pääneuvosto petturuudesta halusta säilyttää millä hinnalla hyvänsä englantilais-venäläinen komitea, niin NAKLN olisi joutunut ristiriitaan niiden bolshevismien perusprinsiippien kanssa, jotka määräävät SSSR:n ja Englannin valtakumouksellisen luokka-ammattiliikkeen luonteen ja yleisen linjan, ja englantilais-venäläinen komitea pääoman hyökkäystä vastustavasta taisteluelimestä olisi muuttunut ilmeisen petturuuden verhoiksi ja samalla olisi lähtenyt kulkemaan pääoman agenttien, sovittelija-reformistien, tietä."

Ja kuten me muistamme, NAKLN nimitti heti petturuuden petturuudeksi, petturit pettureiksi, antautujat antautujiksi. Tämä oli välttämätöntä, mutta englantilais-venäläisen komitean hajoittaminen ei ollut välttämätöntä, se ei ollut asian edun mukaista. Kuka olisi ollut tyytyväinen (paitsi Sinovjevia ja Trotskia), niin sellainen olisi epäilemättä ollut petturimainen Pääneuvosto Lontoossa ja, tietysti, konservatiivinen hallitus. NAKLN:n julistuksen jälkeen Pääneuvosto menetti kaiken mielenkiinnon englantilais-venäläisen komitean säilyttämiseen. "Ei vielä valtakumoukselliset" Pääneuvoston jäsenet Purcell, Hicks ja Kump. pelkäsivät, että tulevat nyt paljastamaan itsensä jokaisessa kysymyksessä ja jokaisella englantilais-venäläisessä komi-

teassa lausutulla sanalla.

He olisivat mielellään tehneet heti lopun tästä "virheestä", — heilläkin oli kohmelo, he pettyivät Tomskiin nähden . . . Mutta heille ei ollut niinkään helppoa toteuttaa tätä välien katkaisua Englantilais-venäläinen yhtenäisyyskomitea-aate oli hyvin suosittu englantilaisten työläisten keskuudessa, he arvioivat englantilais-venäläisen komitean aivan samalla tavalla kuin SSSR:n työläiset, s.o. molempien maiden proletariaatin liiton järjestölliseksi ilmaukseksi. Se, joka olisi hajoittanut engl.-venäl. komitean perustelematta tätä hajottamista riittävän vakuuttavasti englantilaisten työläisten edessä, — se olisi nostattanut itseään vastaan työläisten vihan ja epäluottamuksen. Tämän takia engl.-venäl. komitean hajoittaminen NAKLN:n aloitteesta, vaikkapa siihen olisivat liittyneet kauneimmat Trotskin fraasit, olisi tosiasiallisesti ollut vain ystävällinen palvelus Purcellille ja Hicksille. Paljon parempi oli tietenkin se, että näiden herrojen täytyi ottaa tililleen vastuu hajoittamisesta.

Suuri merkitys oli myös sillä, minkä kysymyksen johdosta tapahtuu hajoaminen. Trotskille ja Sinovjeville maailman politiikan tärkeimpänä napana nykyisessä tilanteessa ei ole kysymys sodasta, vaan kysymys Trotskista ja Sinovjevistä. Mutta todellisen vallankumouksellisen internatsionalismin kannalta on asianlaita juuri päinvastoin. Kysymyksillä Englannin vuorityöläislakosta ja yleislakosta v. 1926 oli sellaisenaan myös mitä tärkein merkitys, — ei ainoastaan Englannin proletariaatille, vaan myös koko kansainväliselle proletariaatille. Mutta sillä, että Neuvostoliiton ammattiliitot osoittivat aineellisesti ja moraalisesti voimakasta tukea englantilaisille vuorityöläisille ja samaan aikaan tuomitsivat avoimesti Pääneuvoston tekemän petoksen, ne eivät ainoastaan paremmin auttaneet lakossaolevia vuorityöläisiä, vaan myös edistivät suuremmassa määrässä Eng-

lannin proletariaatin vallankumouksellistumisesta, kuin jos he olisivat pauhina ja rytinällä poistuneet engl-venäl. komiteasta. Englannin työläiset käsittivät hyvin huonosti yleislakon tappion ja vielä vähemmän tämän tappion syytä, pikemminkin he pitivät tätä yleislakkoa luokkansa voimien valtavana mobilisatsioonina, enemmän taikka vähemmän onnistuneena koko proletariaatin puolvallankumouksellisenä mielellä osoituksena. Tämä teki heille tässä tapauksessa vaikeammaksi tilanteen syvällisemmän arvioinnin; Pääneuvoston suhtaantuminen ei näyttänyt heistä pettämiseltä, vaan enemmän taikka vähemmän perustellulta toimenpiteeltä välttämättömyyden peräännyttä varten täydessä järjestyksessä. Tämä oli pintapuolinen, väärä katsantokanta, mutta aikaisempain taistelujen riittämättömän kokemuksen johdosta eivät englantilaiset työläiset kenneet vielä arvioimaan tilannetta selvemmin. Sensijaan paljon selvempi heille on se tosiasia, että Englannin hallitus valmistaa sotaa SSSR:ää vastaan. Suuri joukko englantilaisista työläisistä vaatii ammatillisilta elimiltään, että ne ottaisivat selvän kannan sotaa vastaan. Reformistiset johtajat yrittävät vetäytyä syrjään tästä vaatimuksesta ja yhtyvät vielä blokkiin imperialistisen hallituksen kanssa. Tämä on kaikkein selvin havainnollinen opetus, joka todella pystyy aukaisemaan Englannin ammattiliittomassojen silmät.

Siitä lähtien, kun Englannin hallitus katkaisi diplomaattiset suhteet SSSR:n kanssa, kävi engl-venäläisen komitean olemassaolo mitä epäluotettavimmaksi. Hallitus tahtoi, että Pääneuvoston jäsenet olisivat tehneet siitä lopun, ja nämä viimeksimainitut halusivat sitä itskin. Kysymys oli vain sopivasta tekosyystä. Ei meidän tehtävämme ollut helpottaa heille tämän askeleen ottamista, — päinvastoin meidän piti sitä vaikeuttaa. Tämän NAKLN tekikin.

Pääneuvoston päätetut olivat pakoi-

tetut paljastamaan itsensä nykyajan suurimmassa kysymyksessä, niin Englannin ja SSSR:n kuin myös muiden maiden proletariaatin elinkysymyksessä. He paljastivat itsensä Baldwinin hallituksen apureiksi rosvosodan valmistelussa maailman ensimmäistä sosialistista valtiota vastaan.

Eikö tämä ollut mitä suurimmassa määrässä hyödyllinen opetus Englannin työläisille? Eikö tämän olisi pitänyt aukaista heidän silmänsä näkemään reformististen johtajain petturisuuden? Eikö tämä ollut syy Englannin työläisten vallankumouksellistuttamiseksi?

Ajattelemme, että oli. Ajattelemme, että englantilais-venäläisen komitean historiasta tullaan ottamaan paljon opetuksia.

7. Proletariaatin diktatuurista ja illegaalisesta työstä

Ammattiliikkeen kysymyksissä, ylimalkaisesti puhuen, tarvitsee osoittaa enemmän älyä ja ymmärtämystä kuin trotskilaisen platformun muodostamisessa. Pitää esim. ymmärtää, ettei jokaista hyvää kommunistista vaatimusta ole sisällytettävä ammatillisen järjestyksen ohjelmaan tai edes sääntöihinkään. Esim. proletariaatin diktatuuri ei ole paikallaan ammattiliiton säännöissä, sillä ammattiliitot, vieläpä punaisetkin ammattiliitot, pyrkivät kokoamaan riveihinsä sellaisiakin työläisiä, jotka eivät vielä tunnusta proletariaatin diktatuuria. Mutta koska Sinovjev haluaa todistaa, että "Stalinin ja Buharinin nykyisen johdon alaisena Profintern . . . on jäänyt ilman peräsintä ja siipiä", niin hän ei löydä parempaa todistetta tälle panettelulle, kuin Profinternin toimeenpanevan toimiston ranskalaiselle jaostolle, Unitaariselle Työkonferenssille, antaman neuvon — tehdä myönnytys työläisille, jotka eivät ole kommunisteja ja jotka eivät ole vielä vapautuneet anarko-syndikalistisista ennakkoluuloista, ja poistaa säännöistä proletariaatin diktatuuria koskeva pykälä. Mutta tähän oli aivan oikea

vastaus. Minkätakia olisi pitänyt sääntöjen tällaisilla pykälillä työntää nämä työläiset pois punaisista ammattiliitoista reformististen järjestöjen puoleen? Tämä ei olisi ollut viisampaa kuin vaatia kaikilta työläisiltä, jotka haluavat liittyä punaisiin ammattiliittoihin, Kominternin kakkien 21 pääsyehdon ennakkohyväksymistä.

Aivan samallaisen kysymyksen ratkaisi IV laajennettu täysistunto aikanaan, maalisk. v. 1926, oikein Sinovjevin ollessa puheenjohtajana. Silloin oli kysymys Ammatillisen Propagandan Liigasta Yhdysvalloissa. Tämä kommunistien johtama propagandaliiga (TUEL) kirjoitti myöskin, jollei suorastaan sääntöihinsä, niin ohjelmaansa proletariaatin diktatuurivaatimuksen. Kominternin Tpk. yksimielisesti piti tätä virheenä ja neuvoi amerikalaisia tovereita korjaamaan sen ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa. Sinovjev itse kiinnitti täysistunnon huomion tähän virheeseen. Poliittisessa selostukseensa hän sanoi:

”Mielenkiintoisen esimerkin esittää meille myöskin Ameriikka. Tarkoitan Ammatillisen Propagandan Liigan juttua. En tahdo sanoa, että syyllisiä ovat vain ameriikkalaiset toverit. Fraktionisen taistelun kiihkossa lausutaan perättömyyksiä, että kaikkeen on syyppää tov. Foster. Minä taas ajattelen päinvastoin: 1) että kaikki me olemme siihen vikapäitä ja 2) että tilanne oli sellainen, että tov. Foster ja muut ameriikkalaiset ammattiliittotyöntekijät olivat ameriikkalaisen puolueen painostuksesta pakoitettut kulkemaan mahdollisimman nopeasti vasemmalle. Tämä oli virhe. En ryhdy kiistelemään siitä, kuka siihen on syyllinen. Mutta tosiseikka jää tosiseikaksi, — meidän ammattiliittojärjestömme (Liiga), jonka tehtävänä on — toteuttaa Ameriikassa yhteisrintama, esittää muodollisesti saman ohjelman kuin meidän kommunistinen puolueemmekin: s.o. proletariaatin diktatuurin, Workers Party'n kan-

nattamisen. Proletaarisen diktatuurin tunnustaminen tehdään näin ollen josain määrin yhteisrintaman edellytykseksi. **Puutui vai vaatimus 21 ehdon tunnustamisesta.**”

Näin sanottiin silloin ja se oli oikein. Mutta nyt Sinovjev artikkelissaan soimaa Profinterniä samallaisesta ”myönnytyksestä”, joka on olellisesti vain taktillisen virheen korjaus. Ja kuinka ylevämielisesti vielä soimaakin:

”Kominternin leniniläinen siipi (oppositiioni) ei ainoastaan ole ottamatta tällaisista myönnytyksistä aiheutuvaa vastuuta kannettavakseen, vaan päättävästi tuomitsee tällaiset myönnytykset.”

Näin Sinovjev kiiruhtaa uutterasti ei vain tarkistamaan uudestaan, vaan myös ”päättäväisesti tuomitsemaan” kaiken, minkä hän on aikaisemmin tunnustanut järkeväksi ja oikeaksi.

Agitatsioni ja propaganda proletariaatin diktatuurin hyväksi, se on itseltään selvää, on välttämätöntä niin ammatillisten järjestöjen sisällä kuin myös ulkopuolella. Mutta tämä on yksi asia ja näiden järjestöjen ohjelma ja säännöt on toinen asia. Agitatsioni ja propaganda proletariaatin diktatuurin hyväksi on meidän pysyvä tehtävämme, mutta senkin suorittamiseksi tarvitaan järkeä. Juuri niin, kuin on sanottu 21 ehdossa:

”Proletariaatin diktatuurista pitää puhua ei pelkästään kuin kiertelevästä ulkoapitusta kaavasta, sitä on propageerattava niin, että sen välttämättömyys jokaiselle rivityömiehelle, työläisnaiselle, sotilaille, talonpojalle johtuisi elämän tosiseikoista, joita sanomalehdistömme merkitsee järjestelmällisesti päivästä päivään.”

”Näemmekö me mitään tämäntapaista Kominternin jaostojen nykyisessä julkapäiväisessä käytännöllisessä työssä?” — huudahtaa Sinovjev. — Kyllä, me näemme sitä. Mutta ken ei halua nähdä tosiseikkoja, ja sen asemesta päästää ilmoille vain ruikutuksia, hän on Kominternin käytännölle tarpeeton mies.

Kominternin **illegaalisesta työstä** Sinovjev puhuu tietämättömän tärkeydellä. Hän ei tunne edes tämän työn perusteitakaan, hän muuten ei aikaisemminkaan pyrkinyt erikoisesti syventymään legaalisen ja illegaalisen työn **organisatorisiin** tehtäviin. Halpahintaisia silmäkääntötemppeja on hän kunkenkin nyt oppinut tekemään tälläin alalla. Niinpä esimerkiksi:

1. Kominternin 21 ehdossa alleviivataan, että kommunistit "eivät voi luottaa porvarilliseen laillisuuteen. He ovat velvolliset kaikkialla muodostamaan rinnakkaisen illegaalisen koneiston, joka voisi ratkaisevalla hetkellä auttaa puoluetta täyttämään velvollisuutensa vallankumousta kohtaan". Tähän lisätään Sinovjevin "hokus-pokus": "Ajatteleeko kukaan tätä?" "Tätä ehtoa ei muisteta ajatellakaan."

2. 21 ehdossa alleviivataan sitkeän, järjestelmällisen propagandan välttämättömyys sotajoukoissa. Tämän johdosta Sinovjev tiedustaa: "Kuka nykyisen Kominternin Tpk:n virallisista "johdajista" olisi edes unissaan nähnyt viimeisen stalinilaisen kauden kuluessa kommunistista propagandaa sotajoukkojen keskuudessa?" "Mutta kuitenkin — opettaa Sinovjev — uusi sota lähesyy. Ja jos vakavasti puhutaan taistelusta sotaan vastaan, niin täytyy luonnollisesti ensimmäisillä sijoilla olla nyt jo — ja varsinkin nyt — propagandan harjoittaminen porvarillisissa armeijoissa."

Kas kummaa miestä, löysipä Ameriikan! Kuinka paljon paremmin, konkreettisemmin, pontevammin tämä on esitetty esim. viimeisen toukokuun täysistunnon päätöslauselmissa. Ei vain täysistuntonme yleisessä päätöslauselmassa taistelusta sotaan vastaan valaistu illegaalisen työn ja, erikoisesti, sotajoukoissa harjoitettavan työn osuus ja tehtävät tässä taistelussa, vaan sitäpaitsi hyväksyttiin erikoinen, seikkaperäinen päätöslauselma antimilitaristisesta työstä. Pitihän Sinovjevin tämä

tietää, tai olisi hänen vähintään pitänyt kysyä tästä Trotskilta ja Vujjovitshilta, jotka olivat läsnä täysistunnossa, ennenkuin lähtee kirjoittamaan tuollaisia typeryyksiä. Mitä hän, päinvastoin, ei voinut tietää, se on — alituista ohjaustyötä, jota meidän koneistomme suorittaa tällä alalla, erikoisesti toukokuun täysistunnon jälkeen, ja sitäpaitsi paljon säännöllisemmin kuin Sinovjevin aikoina. Hän ei voi tietää myöskään sitä työtä, jota kommunistit ovat viime aikoina tosiasiallisesti ulkomailla suorittaneet kapitalististen maiden armeijain riveissä. Voin vakuuttaa, että tämän työn niin muodot ja menetelmät kuin myös sisältö ja todelliset puutteet ovat jääneet Sinovjeville kokonaan tuntemattomaksi maailmaksi. Tällä alalla havaitaan kaikkialla puutteita ja aukkoja, mutta Sinovjev ei tiedä niitäkään, hän ei tiedä, minkälainen kokemus on kerätty, minkälaisia problemeja on astunut esiin tässä työssä, miten ne on ratkaistu, mitä on päätetty ja mitä siten on tehty.

Niin, toisessa kongressissa voitiin vielä rajoittaa siihen, että sanottiin vain: on välttämätön "sitkeä ja järjestelmällinen propaganda sotajoukoissa" — ja piste. Nyt tämä ei riitä ohjeeksi. Mitenkä tämä propaganda on järjestettävä **yhä suunnitelmallisemmin** jokaisen eri maan konkreettisissa olosuhteissa? Tätä toverimme tutkivat esim. Kominternin Tpk:n toukokuun täysistunnossa. Olin pakoitettu selostuksessani toteamaan, että vain neljässä maassa on **muodostettu pysyvä koneisto**, erikoinen järjestö järjestelmällistä työtä varten tällä alalla. Tämän me alleviivaamme suurena aukkokohtana, joka muiden maiden kommunistien on mahdollisimman nopeasti täytettävä. Mutta tämä ei suinkaan merkitse, että muissa maissa ei suoriteta propagandaa armeijoissa; ilman pysyvää, **erikoista** koneistoakin voidaan uorittaa jatkuvaa propagandaa, varsinkin **joukko-propagandaa** sotilaiden keskuudessa. Mutta tätä ei

ole tehty riittävässä mittakaavassa ja riittävän järjestelmällisesti; sitäpaitsi, rinnan joukkopropagandan kanssa me tarvitsemme myös järjestelmällistä, henkilökohtaista sotilaiden muokkausta, ryhmätyöskentelyä j.n.e. Kaikki nämä ovat kysymyksiä, joita käytäntömiehemme joka päivä käsittelevät. Konkreettisia yksityiskohtia minä en tietenkään ryhdy koskettelemaan, provoseraatkoon Sinovjev sitä miten tahansa.

Saman arvoinen on hänen väitteensä, että nykyisen Tpk:n jäsenet "eivät muista ajatellakaan" rinnakkaiskoneistoa maanalaisuuteen siirtymisen varalta. Lainaan muutamia rivejä Kominternin Tpk:n viimeisessä täysistunnossa pitämästäni selostuksesta.

"Meidän ei pidä, viehättyen legaalisuuden harhaluuluihin, ylenkatsoa illegaalista työtä. Me emme saa antaa eristää itseämme joukoista äkkihyökkäyksellä. On välttämätöntä etukäteen **hyvissä ajoin** valmistaa itse puoluekin sodan varalle. Muuten hallitukset voivat onnistua rosvohyökkäyksen kautta murskaamaan puoluekoneistomme niin, että puolue olisi ratkaisevalla hetkellä pakoitettu luopumaan pelistä."

Täysistunnon aikana me puhuimme tietysti myös erilaisista käytännöllisistä valmistelutoimenpiteistä, joihin on ryhdyttävä puolueen illegaaliseen tilaan siirtymisen varalta. Me emme puhuneet tästä silloin ensimmäisen eikä viimeisen kerran. Mutta jos legaalisella puolueella on reservissä jonkunlainen rinnakkainen salainen koneisto maanalaisuuteen siirtymisen varalta, niin ei tämä ole vielä kaikkein tärkeintä. Tällainen koneisto ei voi parhaimmassakaan tapauksessa korvata koko puoluetta. Puolueen kokonaisuudessaan tulee olla niin rakennettu, että siinä tapauksessa, jos tulee ajetuksi maanalaisuuteen, se ei ainoastaan jatkaisi olemassaoloa, vaan pysyisi myöskin taistelukykyisenä. Näin asetimme kysymyksen Leninin johdolla jo Kominternin III kongressissa (kts. III kongressin organisatio-

niteesejä). Rinnakkaisen sotilasjärjestön (kuten se silloin muodostettiin Saksassa) muodostamisen aste torjuttiin päättävästi ja tämän asemesta päätettiin, että **"koko puolueen tulee muuttua taistelujärjestöksi vallankumouksen puolesta"**. Tässä tarkoituksessa annettiin useita konkreettisia ohjeita, ja kaikkein tärkein niistä on — ohje ryhmien muodostamisesta laitoksissa. Mutta nämä ohjeet eivät olleet vielä riittävästi konkretisoidut eri maissa vallitsevan tilanteen ja eri puolueiden taisteluolosuhteiden mukaisiksi. Me aloimme kumminkin järjestelmällisesti pyrkiä tähän konkretisoimiseen jo niiden ohjeiden jälkeen, jotka Lenin antoi IV kongressissa; kaikki Kominternin jaostot on viime vuosina järjestetty uudestaan laitoksissa sijaitsevien ryhmien pohjalle. Näin luotiin kaikkein tärkein niistä edellytyksistä, jotka turvaavat puolueen taistelukykyisyyden ja yhteyden säilyttämisen joukkoihin maanalaisuuteen siirtymisen varalta. Tällä on suurempi merkitys legaalille puolueille kuin konspiratiivisen reservikoneiston muodostamisella. On itsessään selvää, että meidän ryhmiemme on vielä enemmän järjestäydyttävä pitäen silmällä illegaaliseen tilaan siirtymisen mahdollisuutta; vielä entistä enemmän puolueidemme on käytännössä opittava sitomaan toisiinsa myöskin legaalinen ja illegaalinen työ. Mutta tämä on se "aine", jota me emme ainoastaan "ajattele", vaan jota me joka päivä käytännöllisesti kehitämme.

Ei, me emme ole tätä "unhoittaneet" emmekä unhoita, mutta Sinovjev itse on nyt unhoittanut kaiken hyödyllisen työn. Hän, totta kyllä, yrittää myöskin rakentaa "rinnakkaista, illegaalista koneistoa", mutta ei tarkoituksella palvella proletaarista vallankumousta, vaan trotskilaisten ja heidän liittolaistensa (Sherbakov ja K:o) yksityisiä poliittisia tarpeita varten.

Kominternin puolueet kapitalistisissa maissa ovat toistaiseksi vain puoli-

tiessä bolshevisoimiseen, ja me, ulkomaisten puolueiden edustajat Tpk:ssa, olemme myös vasta puolitiessä, mutta sen verran me jo ymmärrämme bolshevismia, että voimme sanoa horjumattomalla varmuudella: antibolshevismin

koneisto on perustuksiaan myöten **murskattava.**

(Loppu seuraa)

O. V. Kuusinen.

Редакционная Коллегия: Г. Ровио, Юрий Сирола, Лаури Летонмяки, В. Оянен, И. А. Кому.

KOMMUNISTIN v. 1927 sisältö:

	N:o	Sivu
Antikainen, Toivo. — Suomalaiset vallankumoukselliset Venäjän kansalaissodassa	9—10	427
» Suomen sotilaspoliittisista kysymyksistä	1	39
Brüsselin kongressin merkitys taistelussa imperialismia ja siirtomaiden orjuuttamista vastaan	3	101
Buharin, N. — «Ilkeitä huomautuksia»	2	90
» Kiinan kumouksen probleemit	4	164
» Taloudelliset perspektiivit maaseudulla	11	531
» Leninismi ja proletarisen kumouksen rakennuskausi	2	54
Dimitriev. — Työväen ja talonpoikain hallituksesta (Tov. D:n kirje ja tov. Stalinin vastaus)	4	178
Direktiivit kansantalouden viisivuotissuunnitelman laatimista varten (Teesit XV puoluekokoukselle, hyväksytyt NK(b)n: KK:n ja KKK:n yhteisessä täysistunnossa 23/X-27)	11	467
Elämäntavoista. O-a.	6	300
»	7—8	358
»	9—10	448
Evän, K. M. muistolle	4	145
Goldenberg, S. — «Lähtökohta»	12	585
Hirvonen, A. — Suomenkielinen piiri Leningradin ujestiin	3	111
Jakovlev, J. — Maaseudun jakaantumisesta luokkakerroksiin ja osuustoiminnasta	11	538
Kaikille Neuvostoliiton kommunistipuolueen (bolshevikkien) järjestöille, kaikille työläisille ja talonpojille.—NK(b) Keskuskomitea	5	193
Kajava, K. — Kansainvälinen kommunistinen lasteniike	5	205
» Kommunistisen Nuorisointernatsionalen taistelukykyt	7—8	318
Kalinin, M. — Maatalouden perustehtävät kansantalouden kasvun ja teollistuttamisen yhteydessä	4	159
Kansain Liiton kokouksen tulokset	3	97
Kapitalismi työläisten teurastajana	3	143
Kapitalistinen vakaantuminen Suomessa	1	44
Kirjallisuus-katsauksia:		
Elokuun Kommunaardit	5	207
Kappale kansalaissodan historiaa	3	140
Uralin suurkylät Puna-armeijan rakentajina	3	141
Komintern: Buharin, N. Kiinan kumouksen probleemit	4	164
Kominternin Tpk:n täysistunto (toukok. 1927)	6	257
Kuusinen, O. V.—Keskustelu Neuvostoliiton Puolueen oppositsionista Kl:n plen.	2	85
» Kommunistipuolueiden lähimmät tehtävät (Jatk. № 12 v. 1926)	1	17
» Tov. Sinovjevin nykyinen «historiallinen valhe»	11	552
»	12	615
»	11	572
Manuilski — Tyynenmeren ristiriidat ja Kiina (Kl:n Tpk:n VII:ssä plen.)	1	8
Sinovjev, G. — Leniniläisen Kominternin 21 ehtoa	11	554
Sodasta ja sodan vaarasta. Kl:n täysistunnon 22/V-27 hyväks. teesit.	6	264
Stalin, N. — Kiinan vallankumouksen perspektiivit. Kl:n Tpk:n Kiinan kom.	1	1
Kommunistin v. 1927 sisältö	12	1
Kommunististen korkeakoulujen työ	9—10	442

		No	sivu
Komu, J. A. —	Maankäytön järjestely Lokakuun kumousta seuranneena lähimpänä aikana	9—10	394
»	Uuden aluejärjestelyn eli n. s. rajoneerauksen alkuvaiheet	1	21
Kraval, I. —	Puolueen politiikka työväenkysymyksissä ja oppositioiden demagogia	12	589
Kuibishev. —	Teollisuuden nykyinen tila Neuvostoliitossa	5	196
Kulakki ja oppositio	12	614
Kurhinen, Katri —	Työläis- ja talonpoikaisnaisten edustajakokous	9—10	445
Kuusinen, O. V —	Keskustelu Neuvostoliiton Puolueen oppositiosta Keminernin plenumissa	2	85
»	Kommunistipuolueiden lähimmät tehtävät (Jatkoa № 12 v:lta 1926)	1	17
»	Tov. Sinovjevin nykyinen «historiallinen valhe»	11	552
»	» » » » » » » » » »	12	615
»	Vastaus tov. Sinovjeville	11	572
Laaksovirta, E. —	Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean juhlaistunto	9—10	414
»	Ratsionalisoinnin menettelytavoista ja periaatteista	7—8	333
»	Tuotannon järkkiperäistyttäminen (Ratsionalisointi)	6	282
»	Vallankumousvuoden 1917 historialliset merkkipäivät	9—10	456
Laki ammatillista liikettä vastaan Englannissa		6	279
Lassy, Ivar. —	Kymmenen vuoden kansanvalistustyö Neuvostovenäjällä	7—8	341
»	»	9—10	404
Lehtosaari, J. A. —	Poliittiset vangit valkoisen Suomen vankiloissa	6	295
»	Suomi Kansainliiton neuvostossa	9—10	439
Lenin: Kirjeitä kaukaa.	I kirje	2	60
» » » » » » » » » »	II «	3	116
» » » » » » » » » »	III »	4	186
» » » » » » » » » »	V »	5	204
» Leo Tolstoi ja hänen aikakautensa		7—8	372
Leningrad'n läänin XXIV puoluekonferenssi		2	79
Letonmäki, L. —	Karjalan maatalous uusimpien tilastojen valossa	6	287
Lokakuun 10-vuotiskausi		9—10	381
Lännen Vähemmistökansallisuuksien toveri Marshlevskin muistolle omistetun Kommunistsen Yliopiston Leningradin os. kolmannen päästön johdosta:			
Lukijalle, Sirola, Y.		5	209
Opintotyö ja sen menet. — Allerman, A.		5	211
Lenin—marxilaisuus — Eino L.:vo		5	215
Idealismi ja materialismin yhteisk. juuret. — Leo K.:to		5	217
Reformit ja vallankumous. — A. Aalto		5	220
Kapitalististen suhteiden kehitys Suomen maataloudessa. — T. M.:lä		5	223
Uskonnon synty. — K. M.:nen		5	228
Taide ja luokkataistelu. — A. V.:		5	228
Uusi moraal. — V. A.:to		5	235
Perinnöllisyys ja rodun jalostus. — U. V.:re.		5	238
Yliopiston sisäinen kasvatustyö, sen puutteet ja saavutukset. — Männikson		5	243
Käytännöllinen puoluekasvatustyö, — O. Vilmi		5	245
Opiskelutyö. — A. V.:nen		5	246
Sisäinen puoluekasvatustyö. — T. T.:		5	246
Vapaaehtoiset yhdistykset, — J. K.:		5	247
Fyysillinen kasvat. koulussamme. — S. K.:		5	248
Työvelvollisuuksia suorittamassa. — N. L.:nen.		5	248
Koulomme huvipuolesta. — T. H.:		5	249
Seinälehti — E. L.:o.		5	249
Retkeilyt. — J. II.:		5	250
Muistelmia käytännöllisestä työstä v. 1926. — M. o.:		5	250
Puna-armeija. — M. V.:		5	251
Talonpoikaisnaisten keskuudessa. — H. M.:va.		5	252
Työ lukutuvassa. — J. L.:		5	252
Smytshkaamassa. — N.:		5	253
Ruumiillisessa työssä. — H. J.:		5	253
Tehtaassa. — T. H.:		5	253
Ammatillinen työ. — H. J.:nen.		5	251

	N:o	sivu
Sanomalehtityöstä. — Anni K	5	254
Puoluepiirejä ohjaamassa. — T. T.	5	255
Yliopiston rehtorin tervehdys päästökkäille	5	256
Maailmansodan legendain loppu. Y. S.	7—8	368
Manner, K. — Suomen noskelaihallituksesta	3	104
» Valkoinen Suomi	7—8	325
» »	9—10	436
Manuilski, D. — Oppositсионin liittolaiset rajan takana	11	503
» Tyynen meren ristiriidat ja Kiina	1	8
Maretski, L. — Meidän päiviemme lakonrikkurit ja heidän vastateesinsä	12	579
Marx Feuerbachista	3	137
Marxin Teesit. (Kirj. Brüsselissä kev. 1845)	3	138
Meshlaur, V. — «Mistä varat?»	12	597
N. K. P. (b):		
Buharin, N. — Kiinan kumouksen probleemit	4	164
» Taloudelliset perspekt. maaseudulla	11	531
Direktiivit kansantalouden viisivuotissuunnitelman laatimista varten	11	467
Goldenberg, S. — «Lähtökohta»	12	585
Jakovlev, J. — Maaseudun jakaantumisesta luokkakerroksiin ja osuustoiminnasta	11	538
Kaikille Neuvostoliiton Kommunistipuolueen (bolshevikkien) järjestöille, kaikille työläisille ja talonpojille	5	193
Kraival, I. — Puolueen politiikka työväen kysymyksissä ja oppositсионin demagogia	12	589
Kulakki ja oppositсион	12	614
Kuusinen, O. V. Keskustelu Neuvostol. Puolueen oppositсионista Kominternin plenumissa	2	85
Leningradin läänin XXIV puoluekonferenssi	2	79
Maretski, L. — Meidän päiviemme lakonrikkurit ja heidän vastateesinsä	12	579
Meshlaur, V. — «Mistä varat?»	12	597
Puolueemme Keskuskomitean täysistunto. (V. O.)	3	107
Puolueemme KK:n ja KKK:n täysistunto. (Heinä-elok.)	7—8	305
Puolueväittely ja oppositсион	11	465
Rovio, K. — XV puoluekokous	12	577
Smirnov, A. P. — Puolueen taloudellisista tehtävistä maaseudulla	12	609
Stalin, N. — Trotskilainen oppositсион ennen ja nyt	11	493
Tomski, M. — Trotskismi ja työväenkysymys	12	602
Työstä maaseudulla	11	480
Nykyajan Kiina. Tov. Storinin kirj. muk. E. L	3	127
Oppositсион:		
Buharin, N. — Kiinan kumouksen probleemit	4	164
» Taloudelliset perspektiivit maaseudulla	11	531
Goldenberg, S. — «Lähtökohta»	12	585
Jakovlev, J. — Maaseudun jakaantumisesta luokkakerroksiin ja osuustoiminnasta	11	538
Kraival, I. — Puolueen politiikka työväenkysymyksissä ja oppositсионin demagogia	12	589
Kulakki ja oppositсион	12	614
Kuusinen, O. V. — Keskustelu Neuvostoliiton Puolueen oppositсионista Kominternin plenum	2	85
» Tov. Sinovjevin nykyinen «historiallinen valhe»	11	552
» »	12	615
» Vastaus tov. Sinovjeville	11	572
Manuilski, D. — Oppositсионin liittolaiset rajan takana	11	503
Maretski, L. — Meidän päiviemme lakonrikkurit ja heidän vastateesinsä	12	579
Meshlaur, V. — «Mistä varat?»	12	597
Oppositсионin vastateesit työstä maaseudulla	11	508
Puolueemme KK:n ja KKK:n täysistunto	7—8	305
Puolueväittely ja oppositсион	11	465
Smirnov, A. P. — Puolueen taloud. teht. maaseudulla	12	609

	N:o	sivu
Stalin, N. — Trotskilainen oppos. ennen ja nyt	11	493
Tomski, M. — Trotskismi ja työväen kysymys	12	602
Plehanov, G. — Milloin kapitalismi on kypsä proletaariselle vallankumoukselle	2	94
Puolueemme Keskuskomitean täysistunto. — V. O.	3	107
Puolueemme KK:n ja KKK:n täysistunto	7—8	305
Puolueväittely ja oppositio	11	465
Rovio, K. — XV puoluekokous	12	577
Rykov, A. — SSSR:n hallituksen toiminta	4	147
Sacco ja Vancetti. — E. M.	7—8	321
Salminen, J. — Suomen ammatillisen liikkeen nykyisestä tilasta ja työtaisteluista	4	175
Sinovjev, G. — Leniniläisen Kominternin 21 ehtoa	11	554
Sirola, Y. — Maailmansodan legendain loppu	7—8	368
» Vainajien muistolle. Ruthenberg, Mac Manus	3	135
Sodasta ja sodan vaarasta. Kominternin Tpk:n täysist. teesit	6	264
Sosialismin rakentaminen:		
Buharin, N. — Taloudelliset perspekt. maaseudulla	11	531
Direktiivit kansantalouden viisivuotissuunnitelman laatimista varten	11	467
Goldenberg, S. — «Lähtökohta»	12	585
Jakovlev, J. — Maaseudun jakaantumisesta luokkakerroksiin ja osuustoiminnasta	11	538
Kalinin, M. — Maatalouden perustehtävät kansantalouden kasvun ja teollistuttamisen yhteydessä	4	159
Kraval, I. — Puolueen politiikka työväenkysymyksissä ja oppos. demagogia	12	589
Kuibishev. — Teollisuuden nykyinen tila Neuv. iit.	5	196
Lassy, Ivar. — Kymmenen vuoden kansanvalistustyö NeuvostoVenäjällä	9—10	404
Lokakuun 10-vuotiskausi	9—10	381
Meshlaur, V. — «Mistä varat?»	12	597
Puolueemme KK:n ja KKK:n täysistunto	7—8	305
Smirnov, A. P. — Puolueen taloudellisista tehtävistä maaseudulla	12	609
Tomski, M. — Trotskismi ja työväen kysymys	12	602
Työstä maaseudulla	11	480
Weinstein, Alb. L. — Talousvuoden 1925-26 tulokset ja konjunkturi	2	66
Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifesti	9—10	418
Smirnov, A. P. — Puolueen taloud. tehtävistä maaseudulla	12	609
SSSR:n IV edustajakokous:		
Kalinin, M. — Maatalouden perustehtävät kansantalouden kasvun ja teollistuttamisen yhteydessä	4	159
Kuibishev. — Teollisuuden nykyinen tila Neuvostoliitossa	5	196
Rykov, A. — SSSR:n hallituksen toiminta	4	147
SSSR:n Tpk.:		
Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifesti	9—10	418
Laaksovirta, E. — Neuvostoliiton Tpk:n juhlaistunto	9—10	414
Stalin, N. — Kiinan vallankumouksen perspektiivit	1	1
» Lokakuun kumouksen kansainvälinen merkitys	9—10	377
» Trotskilainen oppositio ennen ja nyt	11	493
» Työväen ja talonpoikain hallituksesta. (Tov. Dimitrievin kirje ja tov. S:n vastaus.)	4	178
Suomen luokkasodan arkisto Amerikassa	7—8	375
Tomski, M. — Trotskilaisuus ja työväenkysymys	12	602
Työstä maaseudulla. NKP:n (b) KK:n teesit XV puoluek.	11	480
Työväen ja talonpoikain hallituksesta (Tov. Dimitrievin kirje ja tov. Stalinin vastaus.)	4	178
Vaganjan, V. — V. I. Lenin ja aseellisen kapinan taito Venäjän ensimmäisen vallank. valossa	3	122
»	4	183
»	6	290
Vainajien muistolle: Ch. E. Ruthenberg ja Mac Manus. — Y. S.	3	135
Weinstein, Alb. L. — Talousvuoden 1925-26 tulokset ja konjunkturi	2	66
Voroshilov, K. — Yhdeksän vuotta	2	49
Väenlaskun tulokset Karjalassa. — Y. S:n.	3	113

Hinta 50 kop.

